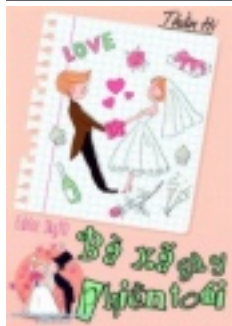


Bà Xã Gây Phiền Toái

Contents

Bà Xã Gây Phiền Toái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	47
8. Chương 8	54
9. Chương 9	62
10. Chương 10	70

Bà Xã Gây Phiền Toái



Giới thiệu

Anh vẫn luôn luôn coi cô như là em gái, cũng cho là tình cảm đó vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-gay-phien-toai>

1. Chương 1

Một chiếc xe Benz cao cấp màu đen, đang dừng lại trước một biệt thự xa hoa.

Một người đàn ông tuổi chừng ngoài ba mươi từ bên trong xe Benz bước xuống, đi theo phía sau người đàn ông là một cô gái xinh đẹp động lòng người.

Nhìn thấy kiến trúc trước mắt, trên mặt người đàn ông hiện lên một nụ cười thỏa mãn.

Anh quay đầu lại, thâm tình nhìn về mặt kính ngạc của vợ.

“Chính là. nơi này sao?” Chung Di không xác định hỏi.

“Thích không?”

“Thích, phong cảnh nơi này thật đẹp, không khí trong lành, yên tĩnh” Chung Di cao hứng mà tiến sát vào trong ngực chồng mình ” Ông xã cảm ơn anh, em cảm thấy mình thật thanh phúc”

“Bé ngoan” Dự Sinh cưng chiều mà ôm chặt vợ mình vào lòng.

Dự Sinh xoay người bước tới bên cửa phía sau xe, mở cửa xe ra, cúi đầu nhìn vào bên trong xe.

“Không cần nhìn nữa, chúng ta về đến nhà rồi.”

Bên trong xe là một cô bé, trên mặt không thay đổi một chút biểu tình trên nào mặt đang ôm chặt con gấu bông trong tay, đối với lời nói của cha thờ ơ.

“Con bé không muốn xuống xe sao?” Chung Di lo lắng bước đến bên chồng hỏi.

“Tiểu công chúa.” Dự Sinh đưa tay ra, kéo kéo tay nhỏ bé mịn màng của con gái. “Xuống xe có được không? Ba đảm bảo con sẽ rất thích nhà mới!”

Cuối cùng, cô bé cũng từ từ di chuyển thân thể nhỏ bé xuống xe, nhưng hai tay vẫn ôm chặt con gấu bông trong tay không buông ra.

Cô bé ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào cửa nhà một hồi lâu sau, trên mặt hiện lên hai chữ ‘ mất hứng’.

“Ông xã.” Thấy biểu tình trên mặt con gái, Chung Di không khỏi lo lắng.

“Không sao, ở nơi này một thời gian con bé nhất định sẽ thích, cho con một chút thời gian.” Dự Sinh vỗ vỗ vai vợ, cho cô một nụ cười bảo đảm.

“Đi thôi.” Anh ngồi xổm xuống đem con gái ôm vào trong lòng, rồi dắt tay vợ, ba người cùng nhau bước vào nhà mới.

Nhà họ Diêm

“Tập Phi, ba đã trở về rồi! ” Diêm Kiến Phong tiến vào nhà như một cơn gió

Một lát sau, có một cậu bé thật vui vẻ từ lầu hai chạy xuống, chạy ra cửa chính nghênh đón anh.

“Ba, người đã trở về.” Nói xong, giọng cậu bé đột nhiên thay đổi, lớn tiếng gọi mẹ ở trên lầu hai “Mẹ, mau lên một chút!”

“Hôm nay Tập Phi không giống như mọi ngày! Có chuyện gì đặc biệt xảy ra mà ba không biết sao?” Diêm Kiến Phong đang ngồi trên ghế sa lon phía sau, tò mò hỏi.

“Mẹ, nhanh lên một chút, mau chóng xuống.” Thấy mẹ chậm chạp không xuống, Diêm Tập Phi gấp gáp chạy đến bên cầu thang hướng lên lầu hai hô to.

“Đến đây! Đến đây!” Ngụy Cận rốt cuộc cũng từ trên lầu hai chậm rãi đi xuống.

Đi vào phòng khách, nhìn thấy ông xã người nửa tháng qua chưa gặp, cô vui mừng cho chồng một cái ôm.

“Anh đi công tác đã về rồi à! Có mệt không?”

Diêm Kiến Phong nhanh như gió ôm vợ vào lòng, cho cô một nụ hôn.

Hai người hoàn toàn quên mất con trai đang ở bên cạnh, Diêm Tập Phi cảm thấy bức mình chu cái miệng nhỏ lên. Nó đi lên trước lôi kéo ống tay áo mẹ, ý đồ gây sự chú ý của hai người .

“Mẹ, bây giờ năm phút rồi, sẽ bị trễ mất.” Nó nhìn lên đồng hồ treo trên tường

“Được, mẹ biết rồi” Ngụy Cận trấn an con trai

“Có chuyện gì xảy ra? Con của chúng ta hôm nay thật là vui vẻ.”

“Trong lúc anh đi công tác, thử đoán xem em đã gặp ai? Là Chung Di và Dự Sinh! Bọn họ trước đó vài ngày từ nước ngoài trở về Đài Loan, họ giống như chúng ta, cũng thích khung cảnh nơi này, hiện tại họ đang ở

nhà bên cạnh. Bọn họ biết buổi tối hôm nay anh sẽ trở về, nên mới tổ chức tiệc thịt nướng ngoài trời, muốn mời chúng ta tham gia, cho nên Tập Phi mới vui vẻ như thế.” Ngụy Cận giải thích.

“Sở Dụ Sinh? Anh ta trở lại Đài Loan rồi sao?” Diêm Kiến Phong mở to mắt, thật là vui mừng.

“Ừ.” Ngụy Cận trả lời

Lúc còn học đại học, Diêm Kiến Phong và Sở Dụ Sinh là đôi bạn thân, nhớ lại hai người lần lượt yêu Chung Di và Ngụy Cận, trải qua bao khó khăn, cuối cùng họ cũng đều ôm được mỹ nhân về nhà.

Sau khi ra xã hội, Sở Dụ Sinh bởi vì công việc yêu cầu, mà đi qua Mỹ phát triển, hai người cũng vì vậy mà nhiều năm dài không có liên lạc.

Không ngờ năm năm sau, hai người gặp nhau một lần nữa, lại trở thành hàng xóm.

“Anh không biết đâu, ngày đó khi vừa gặp Chung Di ở nhà bên cạnh, em thật rất bất ngờ.”

Ngụy Cận nhớ lại tình cảnh ngày đó, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Cô và Chung Di đầu tiên là kinh ngạc nhìn nhau, tiếp theo sau liền ôm nhau thật chặt, thật vui mừng mà muốn khóc.

“Thế giới đúng là quá nhỏ bé, bốn người chúng ta lại có thể ở cùng một khu.” Diêm Kiến Phong thở dài một hơi nói.

“Cha, mẹ, hai người nhanh lên một chút.” lúc này Diêm Tập Phi đang đứng một bên lớn tiếng kêu cha mẹ lần nữa.

“Được rồi, chúng ta mau đi qua đó, đừng để bọn họ chờ.” Ngụy Cận nhìn con trai nở một nụ cười, rồi ôm lấy tay chồng nói.

“Ừ, đi thôi.” Diêm Kiến Phong gật đầu.

Diêm Tập Phi thật vui lớn tiếng hoan hô, bộ dáng thật vui vẻ, khiến cho hai vợ chồng nhìn nhau lắc đầu cười.

“Sở Dụ Sinh!” Diêm Kiến Phong nhìn thấy bạn cũ đang nhóm lửa nướng thịt, không khỏi vui mừng kêu to.

Sở Dụ Sinh vừa nghe đến có người gọi mình, liền ngừng đầu lên.

Vừa nhìn thấy người tới là Diêm Kiến Phong, anh cũng tiến lên phái trước, cao hứng mà hô to “Diêm Kiến Phong”

Thấy thế, Ngụy Cận và Chung Di nhìn nhau cười, đi tới trước lò nướng thịt chuẩn bị bắt đầu nướng thức ăn, tiểu Tập Phi thì đi theo một bên.

Diêm Kiến Phong và Sở Dụ Sinh giống như là trở lại thời gian khi còn đi học, vui vẻ nói chuyện.

“Cậu ở nước ngoài thật là xuất sắc, có biết bao công ty muốn mời cậu về làm cho họ, có thể nói là người quan trọng đó!” Diêm Kiến Phong cười nói.

“Cậu cũng không kém mình! Tổng giám đốc Đông Khôi. Tôi ở nước Mỹ mấy năm nay, đã nghe nói nhiều về cậu. Theo tôi được biết, Đông Khôi mấy năm gần đây ở nước ngoài phát triển càng ngày càng lớn phải không?” Sở Dụ Sinh tán dương bạn tốt.

“Nói hay lắm, tôi nghe lời đồn đãi, cậu rời khỏi công ty đang làm, là vì muốn tự lập công ty riêng, có đúng vậy không?” Diêm Kiến Phong đưa cho Sở Dụ Sinh một điều thuốc rồi hỏi.

“Tin tức truyền đi thật là nhanh, tôi vừa mới về Đài Loan tin tức đã được truyền ra ngay.” Sở Dụ Sinh bắt đầu cười khỏ, trong mắt mang theo chút lo lắng. “Bên kia xảy ra một vài vấn đề, ép tôi không thể không quay về Đài Loan.”

“Vấn đề gì? Rất nghiêm trọng sao?”

Phun ra một hơi khói thuốc, sắc mặt Sở Dụ Sinh nặng nề nói “Cậu có biết tổ chức Hắc Xích không?”

“Tổ chức Hắc Xích?” Diêm Kiến Phong suy nghĩ một hồi rồi nói tiếp. “Cái tổ chức đó không phải chuyên môn đi đánh cắp tư liệu của các công ty lớn, rồi bán cho đối thủ cạnh tranh của họ, còn mình thì lại đứng giữa kiếm món lợi lớn sao? Không ít công ty nổi danh đều vì bọn họ mà đóng cửa, cảnh sát trước mắt còn đang điều tra người lãnh đạo đứng phía sau là ai.”

“Đúng.” Về mặt Sở Du Sinh nặng nề một hồi lâu sau, mới chậm rãi nói tiếp ——

”Ba năm trước, tôi làm tại một công ty ở Anh, vô tình phát hiện trong công ty có nội gián, muốn ăn cắp tư liệu trong máy tính của tôi.

Lúc ấy tôi liền kích hoạt hệ thống truy tìm, chỉ cần bọn họ mở ra tư liệu, cảnh sát có thể lập tức tra ra tư liệu bị đánh cắp đang ở đâu. Khi đó tôi cũng không biết, người ăn cắp tư liệu chính là người của tổ chức Hắc Xích, hơn nữa cuối cùng, bọn họ hình như biết về hệ thống truy tìm, cho nên bọn họ cũng không có hành động gì, chuyện đó cũng không giải quyết được ”

Anh thở dài một hơi, rồi nói tiếp ”Một năm trước, tôi chuyển tới làm tại một công ty ở Mỹ, lại xảy ra chuyện tương tự, cho nên tôi liền sửa đổi tài liệu cơ mật một chút, làm giả tư liệu bên trong, sau đó tôi cố ý để cho bọn họ trộm được. Ba tháng sau, một tập đoàn tài chính liền tuyên bố phá sản. Bị mắc nợ nghìn tỷ

Nghe nói bọn họ đã mua tư liệu mà tổ chức Hắc Xích trộm được từ tôi, đầu tư mười mớ dầu hỏa tin chắc sẽ không lỗ lã, vì chuyện đó người đứng đầu Hắc Xích cũng bị những người đó đuổi giết, trước mắt không có người nào biết anh đang ở đâu.”

“Chuyện này có liên quan gì với cậu?” Diêm Kiến Phong cau mày, không hiểu hỏi

“Năm trước, tôi vô tình phát hiện người của tổ chức Hắc Xích, đang truy tìm hành tung của tôi, tôi đoán bọn họ là tại vì chuyện xảy ra tại Mỹ, nên muốn trả thù. Vì lo cho sự an toàn của vợ con, cho nên tôi mới chọn trở về Đài Loan phát triển.”

Bởi vì, chỉ cần một ngày tổ chức Hắc Xích không tan rã, người đứng đầu sẽ một ngày không bị bắt, mỗi ngày anh đều không có cách nào an tâm.

“Ừ. Cậu yên tâm, về chuyện của tổ chức Hắc Xích tôi sẽ giúp cậu điều tra, khi có tin tức của bọn họ, tôi sẽ báo cho cậu biết ngay, nhưng mà cậu cũng phải cẩn thận ” Diêm Kiến Phong dùng sức vỗ vào vai bạn tốt, cho anh một chút ủng hộ.

“Cảm ơn cậu! Đừng nói như vậy.” Kết thúc cuộc nói chuyện, Sở Du Sinh quay đầu lại, anh nhìn thấy một cậu bé trai, đang đứng gần đó với vẻ mặt mong đợi, chờ mẹ đem thức ăn đã nướng chín qua.

“Đó là Tập Phi sao? Lớn như vậy rồi! Tôi nhớ lúc tôi rời đi, nó mới vừa biết nói.” Sở Du Sinh kêu lên.

“Làm ơn đi, đó là chuyện của năm năm trước, lúc đó nó mới ba tuổi.” Nói xong Diêm Kiến Phong cười quay đầu lại kêu con trai.

“Cha, cha gọi con?” Diêm Tập Phi cầm chén và xiên nướng thịt đi tới trước mặt cha.

“Con trai, con còn nhớ chú không?” Diêm Kiến Phong bồng nó lên rồi đặt ngồi lên chân mình, đưa tay chỉ về hướng Sở Du Sinh.

Nhìn Sở Du Sinh một lúc lâu, Diêm Tập Phi quay đầu nhìn về hướng Chung Di đang đứng nướng thịt, rồi gật đầu một cái. “Chú là chồng của mẹ nuôi.”

“Mẹ nuôi?”

“Đúng vậy! Mẹ nói vợ chú là chị em tốt của mẹ cháu, cho nên Tập Phi phải gọi là mẹ nuôi.”

“Oh! Vậy chú chẳng phải cũng là cha nuôi của Tập Phi sao?” Sở Du Sinh bỗng nhiên hiểu ra cười lên, anh ôm Diêm Tập Phi qua rồi đặt nó ngồi lên trên chân mình. “Nếu vợ chú là mẹ nuôi của con, vậy Tập Phi cũng nên gọi chú một tiếng cha nuôi chứ.”

Dùng sức gật đầu một cái, Diêm Tập Phi thật nhanh gọi một tiếng “Cha nuôi.”

Hai người đàn ông không kìm nổi sự vui mừng cười to.

“Đồ chuẩn bị xong rồi! Mau qua đây ăn đi.” Lúc này, có tiếng gọi gần đó truyền tới.

Ba người liền hướng về phía có thức ăn đi tới.

“Các người ăn trước đi, em đi vào nhà mang Phán Phán ra.” Đợi ba người ngồi vào bàn ăn, Chung Di mới bỏ đồ ăn trong tay xuống rồi nói, sau đó cô đi vào trong nhà rất nhanh.

“Phán Phán? Là ai?” Về mặt Diêm Kiến Phong khó hiểu, tò mò nhìn về phía Sở Du Sinh hỏi.

“Con gái của tôi.” Sở Du Sinh nhếch miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

“Gi!?” Diêm Kiến Phong giật mình la lên “Cậu có con sao?”

“Ừ, không cần nghi ngờ.” Anh nhíu mày nhìn Diêm Kiến Phong “Cậu và Ngụy Cận có một đứa con trai tám tuổi, chẳng lẽ tôi và tiểu Di không thể có một đứa con gái năm tuổi sao?”

“Tối rồi tối rồi.” Lúc này Chung Di đã ôm Phán Phán chậm rãi đi tới.

“Wow! Con bé thật đáng yêu.” Ngụy Cận vừa nhìn thấy Phán Phán, hai mắt liền sáng lên, lập tức đi tới phía trước muốn ôm con bé.

“Phán Phán.” Ngụy Cận ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn nà của con bé, từ tận đáy lòng rất yêu thích con bé, nó thật đáng yêu, cô nhẹ giọng dịu dàng hỏi “Con mấy tuổi rồi?”

Nhưng mà đợi thật lâu, cũng không nghe Phán Phán nói một câu, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ lo chơi đùa với con gấu bông trên tay.

Thấy thế, Sở Du Sinh đau lòng mà lắc đầu “Một năm trước, nó đột nhiên không nói chuyện nữa.”

“Tại sao nó lại không nói chuyện? Nguyên nhân là gì?” Diêm Kiến Phong quan tâm đi lên phía trước, cẩn thận quan sát Phán Phán.

“Bác sĩ nói, Phán Phán có thể là có chứng ngại tâm lý, mới không muốn mở miệng nói chuyện, chúng tôi đã từng thử rất nhiều phương pháp, nhưng mà vẫn không có cách nào làm cho nó nói chuyện.”

“Tôi cảm thấy là Phán Phán không phải không muốn nói chuyện.” Ngụy Cận nói lên cái nhìn của mình.

“Tôi cũng cho rằng như thế.” Diêm Kiến Phong liền gật đầu phụ họa theo, sau đó anh liền xoay người nhìn về phía con trai.

“Loại tình huống này, cũng đã từng xảy ra với Tập Phi nhà chúng tôi, nhưng thời gian không có lâu như Phán Phán nhà các cậu.” Ngụy Cận nhớ lại bệnh tình của con trai mình năm đó, “Khi đó chúng tôi lên kế hoạch ra nước ngoài chơi hai tháng, ai ngờ khi đến nơi, khoảng một tuần lễ sau, Tập Phi đột nhiên lên tiếng nói chuyện, làm chúng tôi thật sợ còn tưởng là có chuyện gì xảy ra với nó. ”

Diêm Kiến Phong nói tiếp lời vợ “Vì vậy chúng tôi liền thu xếp hành lý giả về nước, không ngờ qua ngày thứ hai, nó liền khôi phục lại bình thường, lại chịu mở miệng nói chuyện. Chúng tôi đi hỏi bác sĩ, mới biết được là vì bất đồng ngôn ngữ, cho nên tạo thành áp lực trong lòng đứa bé.”

“Tôi đoán tình huống của Phán Phán, chắc cũng là vì nguyên nhân này, bình thường các người cùng Phán Phán nói chuyện, có lẽ trong ngôn ngữ có sự khác biệt, mới làm cho nó nảy sinh ra áp lực.” Ngụy Cận bổ sung thêm.

“Là thế sao?” lúc này Chung Di mới chợt hiểu ra. Bọn họ bình thường ở nhà, đều dùng tiếng Trung nói chuyện với Phán Phán, nhưng khi đi ra ngoài ngôn ngữ nó tiếp xúc đều là tiếng Anh.

“Chị nghĩ tám chín phần mười là vậy. Em cũng đừng lo lắng, chỉ cần thay đổi hoàn cảnh, Phán Phán tự nhiên sẽ khỏi hẳn.” Ngụy Cận ôm Phán Phán đi tới trước mặt Chung Di, vỗ vỗ tay của bé cho bé lòng tin.

“Mẹ, đây là em gái sao?” Lúc này, Diêm Tập Phi vốn đang ngồi ở một bên, vui mừng đi tới trước mặt Phán Phán, nhìn chằm chằm Phán Phán không chớp mắt, cô bé thật đáng yêu giống như một con búp bê.

“Đúng vậy! Đây là em gái của con, Tập Phi phải chơi với em gái thật nhiều, còn phải bảo vệ tốt cho em, biết không?” Ngụy Cận lộ ra nụ cười nói.

“Dạ ” Diêm Tập Phi dùng sức gật đầu, cẩn thận từng li từng tí đưa tay ra, sờ sờ đầu Phán Phán.

Từ nhỏ cậu đã là đứa bé duy nhất trong nhà, hôm nay có thêm em gái, cậu vô cùng vui mừng.

“Phán Phán, Phán Phán. Anh là anh trai của em.” Cậu nở nụ cười lúm đồng tiền rục rỡ, gọi cô bé.

Phán Phán vẫn không có phản ứng gì với cậu.

Vì muốn hấp dẫn sự chú ý của cô bé, Diêm Tập Phi nhẹ nhàng lay cánh tay của cô bé

Phán Phán rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn cậu bé trước mặt.

“Em phải gọi anh là anh trai nha.” Cậu rất thích khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, cho nên cậu nhất định sẽ bảo vệ cô.

Mặc dù mới vừa rồi cậu nghe mọi người nói em gái không muốn nói chuyện với người khác, nhưng mà, cậu tin tưởng, cậu nhất định sẽ làm cho em gái nói chuyện với cậu!

Đây cũng là lần đầu tiên Diêm Tập Phi gặp Sở Phán Phán.

Hai tuần lễ liền sau đó, sau giờ học Tập Phi luôn chạy thẳng sang nhà Phán Phán chơi với cô.

Mặc dù Phán Phán chẳng bao giờ nói câu gì, cũng không để ý tới cậu, nhưng Tập Phi lại không hề để bụng, cậu nói chuyện với cô bé không ngừng, có lúc cậu không nói chuyện chỉ lặng yên nhìn cô làm chuyện của mình.

Một thời gian lâu sau, vốn tưởng là Phán Phán hoàn toàn không để ý tới Tập Phi, nhưng cô bé cũng bắt đầu chú ý tới anh trai luôn theo bên cô.

Cho dù cô vẫn không mở miệng nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng sẽ cười với Tập Phi.

Hai gia đình rất vui khi thấy được những thay đổi nhỏ của Phán Phán.

Hôm nay, Tập Phi vẫn tới nhà họ Sở như thường lệ, nhưng lại đưa ra một yêu cầu không giống như lúc trước.

“Mẹ nuôi, con có thể dẫn Phán Phán qua nhà con chơi không ?” Tập Phi nhìn mẹ nuôi với vẻ mặt mong chờ.

“Được. Nhưng các con phải cẩn thận !” Chung Di gật đầu đồng ý.

“Dạ.” Tập Phi vui vẻ chạy lên lầu hai nhìn vào phòng của Phán Phán.

Vừa nhìn thấy Tập Phi, Phán Phán liền lái xe đồ chơi đến cửa.

“Phán Phán, đi nào.” Tập Phi vui vẻ dắt tay Phán Phán. “Qua nhà anh chơi, anh có rất nhiều đồ chơi có thể cho em chơi.”

Phán Phán không phản đối, để cho cậu dắt đi, hai đứa đi tới cửa cầu thang, cậu liền công cô bé xuống lầu

“Mẹ nuôi, tạm biệt.”

Đi ra khỏi cửa nhà họ Sở, Tập Phi cẩn thận công Phán Phán đi về nhà mình, sau đó đưa cô thẳng tới phòng mình trên lầu hai.

“Đến rồi.” Thân thể nhỏ bé của cậu thở gấp không ngừng, nhưng trên mặt Tập Phi vẫn nở nụ cười.

Cậu nhẹ nhàng thả Phán Phán, sau đó cậu đi lấy một đồng những người máy mình yêu thích nhất ra, đặt ở trước mặt Phán Phán.

“Em muốn con nào cứ tự mình chọn.” Cậu đem các người máy đủ các loại kiểu dáng, đặt trên tay Phán Phán, chờ đợi cô bé lựa chọn.

Phán Phán liếc mắt nhìn, người máy trên tay mình, đột nhiên giống như phát hiện thứ gì, đi tới bên giường Tập Phi, rồi bò lên giường, sau đó ôm con gấu bông bên giường giống như Tiểu Hùng của mình, rồi vui vẻ chơi với nó.

“Em cũng có một con gấu nhỏ có đúng không? Con gấu này mẹ mua cho anh lúc năm tuổi.” Cậu nằm ở một bên giường nói, một tay vuốt ve đầu Phán Phán. “Hôm nay anh nói cho Khải Khải biết, anh có một em gái rất đáng yêu. Nó rất ghen tỵ, còn muốn anh phải chia một nửa cho nó, nhưng anh nói không thể chia em cho nó được, bởi vì em là em gái của anh.”

Nhìn thấy Phán Phán đang nhìn mình, cậu không biết rốt cuộc cô bé nghe có hiểu những lời mà cậu nói không, nhưng cậu vẫn nói tiếp.

“Anh là anh của em, còn em là em gái của anh, sau này khi gặp nhau, em nhất định phải gọi anh hai nha.” Tập Phi nghiêm túc lại, yêu cầu lần nữa.

Nhìn Phán Phán vẫn cúi đầu chơi với gấu, không ngẩng đầu nhìn cậu, thấy vậy, Tập Phi chỉ biết ngồi bên kia giường chơi với người máy.

Mười phút sau, Tập Phi dần dần bắt đầu buồn ngủ, cuối cùng cậu liền nằm ở bên kia giường ngủ thiếp đi.

Phát hiện xung quanh im lặng, Phán Phán tò mò ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tập Phi, thấy cậu đã nhắm hai mắt lại, hình như là đang ngủ.

Vì sự hiếu kỳ ở trong lòng chi phối, cô bé thả con gấu trong tay ra, mở to mắt, từ từ vươn tay đến gần Tập Phi, học theo động tác bình thường của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của cậu bên kia giường.

Một nụ cười thật đáng yêu từ từ hiện trên gương mặt của cô bé.

Ôm trên tay con gấu, cô nằm xuống, đầu tựa vào đầu Tập Phi, rồi cùng cậu chìm vào mộng đẹp.

Đêm nay, cơn mưa rào đang xối xả ngoài trời, tiếng gió rít gào ngoài cửa sổ, thủy tinh cũng bị đọng trũng kêu lạch cạch.

Không chịu đựng được cuồng phong, hai ba cây đại thụ trên đường bị gió bão thổi ngã, làm đứt toàn bộ dây điện trên đường, cả con đường không còn chút ánh sáng, tối đen như mực.

Tập Phi vốn đã ngủ say nhưng lúc này đột nhiên thức giấc.

Nhìn chằm chằm vào màn đêm đen ngoài cửa sổ phòng, cậu nhìn thấy có mấy tia chớp nhanh chóng xẹt qua phía chân trời, cậu giơ tay lên nhìn vào đồng hồ điện tử trên tay mình, thời gian biểu hiện bây giờ là ba rưỡi đêm.

Đột nhiên, bầu trời lại xuất hiện một vệt ánh sáng, tiếp theo đó truyền đến tiếng sấm sét đùng đoàng.

Cậu liền mở to hai mắt rồi xuống giường, bước ra khỏi phòng, lần mò trong bóng tối tới phòng ngủ của cha mẹ.

“Cha, mẹ, dậy mau đi!” Trên mặt cậu hiện lên vẻ lo lắng, cậu dùng lực lay tỉnh cha mẹ đang ngủ say.

“Làm sao thế?” Diêm Kiến Phong tỉnh dậy trước tiên, ngồi dậy chậm rãi.

“Cha, em gái đang khóc.” Thân thể nhỏ nhắn của cậu gắng sức lôi cha xuống giường, trong tiếng nói tràn đầy vẻ lo lắng và bất an.

“Cái gì?” Đầu óc Diêm Kiến Phong choáng váng cứ bị Tập Phi kích động lôi xuống giường như vậy, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không hiểu được ý của cậu.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Ngụy Cận bị cử động của chồng đánh thức, thức dậy với vẻ mặt buồn ngủ.

“Mẹ, Phán Phán đang gọi con, em đang khóc.” Tập Phi lo lắng không ngừng, nói “Con muốn đi tìm em.”

Xem đồng hồ, “Bây giờ đã là ba rưỡi rồi, họ chắc ngủ rồi.” Diêm Kiến Phong bước xuống giường đi tới bật đèn lên, mới phát hiện ra không bật được. “Không bật đèn được! Chắc là bị cúp điện rồi.”

“Mẹ, con thật sự đã nghe thấy tiếng Phán Phán gọi con. Thật mà, mẹ dẫn con qua nhà em ấy có được không? Tập Phi là anh, phải bảo vệ em gái chứ.” Tập Phi đi đến bên người mẹ cầu xin không ngừng.

Nhìn dáng vẻ gấp gáp lo lắng của con trai, Ngụy Cận không thể từ chối. “Được rồi, con đã không yên lòng, vậy chúng ta quá đó xem qua cũng được.”

Vì vậy ba người mặc áo khoác vào, mò mẫm trong bóng tối đi xuống lầu.

Mở cửa ra, ba người đi sang nhà bên cạnh.

Vừa đến cửa nhà họ Sở, Diêm Kiến Phong liền ra sức gõ cửa.

“Du Sinh, Chung Di!” Bởi vì tiếng mưa gió quá lớn, cho nên cậu gọi to hết sức, Tập Phi cùng Ngụy Cận cũng cùng kêu to.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cửa cũng mở ra, Sở Du Sinh cầm đèn pin trong tay đi ra ngoài cửa, xem người đến là ai.

“Đã ba giờ rồi, sao anh chị lại tới đây vậy?” Mặt anh còn buồn ngủ, xem ra cũng rất mệt mỏi.

Lúc đó, Chung Di cũng cầm đèn pin trong tay từ từ đi xuống từ trên lầu. “Sao lại tới vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Cô tò mò hỏi, mời ba người vào trong nhà.

Vừa vào trong nhà, Tập Phi không nói lời nào, lập tức lấy đèn pin trong tay Sở Du Sinh, rồi chạy lên lầu hai.

“Nó sao thế?” Không biết rõ nguyên nhân, hai vợ chồng Sở Du Sinh tò mò nhìn về phía Diêm Kiến Phong rồi hỏi.

“Tập Phi nói nghe thấy Phán Phán đang khóc gọi nó, rất lo lắng, cho nên xin chúng tôi đưa nó sang đây xem thử.” Diêm Kiến Phong cũng mang vẻ mặt mình là người bị hại, nói rõ mình thật ra không biết gì cả.

“Cho nên chúng tôi đành phải đưa nó qua đây!” Ngụy Cận vừa vỗ nước mưa trên người chồng và mình, vừa nói.

“Vậy sao? Vậy chúng ta cũng nên mau đi xem thử.” Chung Di nửa tin nửa ngờ đề nghị.

“Ừ.”

Chạy vội lên lầu hai, Tập Phi nhẹ nhàng mở cửa phòng Phán Phán ra, đưa tay rọi đèn pin về phía giường.

Trên giường không có một bóng người.

Nó lo lắng rọi đèn pin khắp phòng, muốn tìm kiếm thân thể nhỏ bé của Phán Phán.

“Phán Phán, em đang ở đâu?”

Một tiếng khóc yếu ớt đột nhiên truyền vào tai Tập Phi.

“Phán Phán?” Nó đi tìm nơi phát ra tiếng khóc, rồi đi về phía đó.

Đứng ngoài tủ quần áo, Tập Phi chắc chắn tiếng khóc phát ra từ bên trong tủ quần áo, cậu dùng lực mở tủ quần áo ra, phát hiện Phán Phán quả nhiên là đang ở bên trong.

Nhìn thân thể nhỏ bé của Phán Phán đang ở một góc bên trong tủ quần áo, trên mặt còn đầy nước mắt, cặp mắt tròn xoe hiện lên vẻ đầy sợ hãi và hốt hoảng, đôi tay nhỏ bé của cô bé đang ôm thật chặt lấy con gấu mà Tập Phi cho cô, rõ ràng là đang rất sợ hãi.

“Phán Phán, đừng sợ.” Tập Phi đau lòng rọi đèn pin vào mặt mình, làm cho cô bé có thể nhìn rõ mặt cậu. “Là anh, anh tới bảo vệ em.”

Cậu đưa tay đang cầm đèn pin vào trong tủ quần áo, vươn tay ra xoa đầu Phán Phán.

Động tác quen thuộc khiến Phán Phán nín khóc ngay lập tức, cô ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, vươn tay nắm lấy áo Tập Phi.

“Anh. Anh.” Thanh âm mềm mại phát ra từ trong miệng cô bé.

“Phán Phán?” Tập Phi kinh ngạc mở to miệng, ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô bé ra ngoài, đi tới bên giường rồi ngồi xuống.

“Đừng sợ đừng sợ, có anh ở bên cạnh em.” Cậu vỗ nhẹ vào lưng Phán Phán nhưng thân thể nhỏ bé vẫn không ngừng run rẩy.

“Anh. Anh, em sợ.” Ở trong ngực của Tập Phi, Phán Phán vẫn không buông áo của cậu ra, đôi mắt to vẫn nhìn khung cảnh đen như mực trong phòng.

“Phán Phán?”

Khi bốn người lớn vừa vào trong phòng, nhìn thấy hình ảnh trước mắt, cũng giật mình không nói nên lời.

Không ngờ rằng Phán Phán đúng là như lời Tập Phi nói, đang sợ hãi vô cùng.

“Mẹ nuôi, khi này Phán Phán mới vừa gọi con là anh !” Tập Phi vừa nhìn thấy bốn người lớn, lập tức vui mừng khoe khoang với họ, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Cái gì?” Bốn người lớn cùng đồng thanh kêu to. Không thể nào.

“Thật mà! Phán Phán mới mới gọi anh hai lần đấy.” Cậu giơ hai ngón tay lên biểu tượng cho con số, lại ôm chặt Phán Phán trong ngực, nhẹ lay động thân thể dụ dỗ cô bé.

Chung Di cùng Sở Du Sinh vừa nghe những lời Tập Phi nói, vội vàng đi tới bên cạnh cậu nhìn kỹ Phán Phán.

Con bé thật có thể nói chuyện sao? Hai vợ chồng tràn đầy chờ mong đưa mắt nhìn con gái.

“Phán Phán, mẹ là mẹ của con, con gọi mẹ một tiếng có được không?” Nước mắt ẩn hiện trên hốc mắt của cô, Chung Di vươn tay chờ đợi, ôm lấy con gái từ trong lòng Tập Phi.

Nhưng không ngờ Phán Phán vừa rời khỏi thân thể Tập Phi liền lại bắt đầu gào khóc.

“Anh. Anh.” Cô kêu Tập Phi, tay quơ lên không ngừng, chỉ muốn trở lại trong lòng cậu.

“Ông trời ơi!!!” Sở Du Sinh không biết mình có nghe lầm hay không, nước mắt gần như muốn tuôn ra khỏi vành mắt.

Bảo bối của anh thật sự đã nói chuyện rồi!

“Anh. Anh.” Nhìn cặp mắt long lanh đáng yêu của Phán Phán đang nhìn Tập Phi.

“Lại. Lại nói rồi. Nó lại nói rồi.” Chung Di giao lại Phán Phán cho Tập Phi, sau đó quay đầu vui mừng nhìn về phía chồng mừng rỡ la to, nước mắt cũng từ từ chảy đầy mắt.

Sở Du Sinh đi lên phía trước, ôm chặt vợ vào lòng.

“Cám ơn con, Tập Phi.”

Thấy cảnh tượng cảm động như vậy, nước mắt Ngụy Cận cũng lặng lẽ chảy xuống, thật lòng cảm thấy mừng cho họ.

Diêm Kiến Phong đứng cạnh, thâm tình ôm vợ vào lòng, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô .

Đêm nay tuy có bão lớn, nhưng cũng đáng ăn mừng cả đêm.

2. Chương 2

“Phán Phán, nếu em không nhanh lên một chút thì anh đi sẽ đi trước đó nha!”. Tập Phi ngồi trên chiếc mô tô phân khối lớn mất hứng hô to với Phán Phán động tác quá chậm nên giờ vẫn còn ở trong phòng.

Chỉ một lát sau, một dáng người nhỏ bé nhanh chóng từ trong phòng lao ra ngoài.

“Mẹ, Ba, con tới trường đây!”. Phán Phán quay đầu hô to, trong tay cầm theo ba lô, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi Tập Phi đang đợi.

“Anh trai à, anh thật xấu nha! Chờ em một chút cũng sẽ không muộn của anh mấy phút nha!”. Cô vừa thở mạnh vừa chu miệng oán giận.

“Ai bảo em là một con heo lớn, mỗi buổi sáng đều nằm rãng trên giường, động tác lại chậm chạp giống như con rùa, hại anh cũng sắp muộn giờ.” Nhẹ nhàng nắm lấy cái mũi xinh xắn của cô, Tập Phi bất đắc dĩ đưa tay lấy mũ bảo hiểm, đội lên đầu cho Phán Phán, cẩn thận giúp cô cài dây mũ.

“Em không có, đều tại cái đồng hồ báo thức, mới rút có ba lần liền hư, mà em cũng chưa có thời gian đi mua cái mới.” Phán Phán thật đúng tình hợp lý đổ toàn bộ nguyên nhân ngủ quên của mình lên cái đồng hồ báo thức đáng thương, mới mua có hai tuần mà cô đã làm hư chiếc đồng hồ báo thức mới.

“Em ngủ say như một con lợn chết, nếu có cháy nhà chắc cũng không dậy, cho dù có mười cái đồng hồ đặt ngay bên cạnh thì anh nghĩ cũng không làm được gì.” Tập Phi lộ ra nụ cười cưng chiều, vươn tay xoa mạnh trên đầu Phán Phán.

“Nói vậy, em mới không phải là người như vậy.” Phán Phán đỏ mặt lên tiếng kháng nghị, hướng Tập Phi thổi mạnh.

“Được rồi”. Hắn dùng lực gõ nhẹ đầu Phán Phán.” Mau lên xe! Nếu không đi thực sự sẽ bị muộn nha!”.

“Đáng giận, cứ đùa giỡn em.” Phán Phán oán giận trong lòng.

“Ngồi chắc nha.” Cảm giác được cô ôm chặt eo mình, Tập Phi liền khởi động xe đi tới trường học.

“Rốt cuộc cũng tới”. Phán Phán chạy tới lớp học, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ ngồi.

“Lại ngủ quên sao?” Một bạn học quan tâm hỏi.

“Uh, đồng hồ báo thức của tớ bị hư, ba mẹ tớ lại không có biện pháp, cho nên không có ai gọi tớ hết.” Nàng cười khổ.

“Chỉ cần môn của giáo sư này không tới trễ là được, những môn khác trễ một chút cũng không sao cả”. Một bạn khác bên cạnh tốt bụng nhắc nhở Phán Phán.

“Tớ biết.” Phán Phán ngây ngô ngượng ngùng cười nói.

Giáo sư khóa này nổi tiếng là người nghiêm khắc, tuyệt đối không để cho học sinh của ông đến lớp muộn hay về sớm, cũng không cho ngồi ở trong lớp mà ngủ gật.

“Nếu tiếp tục như vậy, bị thầy chú ý cũng là chuyện sớm muộn.” Phán Phán nhăn mày tỏ vẻ lo lắng.

“Xuyết, thầy vào kìa.” Bạn ngồi phía trước tốt bụng quay đầu nhắc nhở Phán Phán còn đang than thở.

Vừa nhìn thấy giáo sư thông thả đi vào lớp, Phán Phán nhanh chóng ngồi thẳng người, mở to hai mắt, làm bộ như tinh thần dồi dào.

Nàng âm thầm cầu nguyện, chính mình trăm ngàn lần đừng mà ngủ gà ngủ gật vào thứ hai nha.

Khóa học ngày thứ hai vừa kết thúc, Phán Phán liền hô to một hơi giống như được giải thoát, ngay khi giáo sư vừa đi ra khỏi lớp học cô lập tức gục mặt xuống bàn.

“A, mệt mỏi quá”. Ngáp một cái to, Phán Phán nhắm mắt lại, muốn thừa dịp được nghỉ 15 phút ngủ bù một chút.

” Sở Phán Phán.”

Ngay lúc cô gục xuống chưa tới một phút, lúc sắp ngủ, đột nhiên phía trước truyền tới tiếng gọi cô.

Phán Phán đau khổ ngẩng đầu, muốn nhìn xem là ai tới.

Ba bạn nữ đứng trước mặt cô, bộ dáng giống như có chuyện.

“Có chuyện gì sao?”

“Cô và học trưởng Diêm Tập Phi có qua hệ như thế nào?”

Người đứng chính giữa ba người, giống như chị hai lên giọng chất vấn Phán Phán.

“Cái gì?” Phán Phán mơ mơ màng màng xoa hai mắt, muốn nhìn rõ ba người đứng trước mắt.

” Ít giả bộ đi, cô mỗi ngày đều quần quít lấy học trưởng Diêm Tập Phi mà không biết xấu hổ sao!”

Sửng sốt một lúc, Phán Phán cuối cùng hiểu được lí do đến đây của ba người trước mắt này, điều này làm cô tỉnh táo hơn.

” Không liên quan đến việc của cô, tôi cũng không phải báo cáo với cô.” Lần này, cô không muốn lãng phí thời gian với những người hay ỉn là người quan trọng nữa.

“Cô! Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất đừng liều chết quần quýt lấy học trưởng Diêm Tập Phi, nếu cô không nghe, không cần không biết tốt xấu.”

Bị Phán Phán dùng thái độ không đem mình để vào mắt, cô gái tức giận dùng sức đập vào bàn của Phán Phán, muốn dọa cô một chút.

“Không biết tốt xấu, tôi không biết tốt xấu?”. Phán Phán tức giận đứng lên, nhìn thẳng vào cô gái đang cảnh cáo mình.

Vốn ba người này vì thích Tập Phi mà ganh tị với mình, lại là bạn cùng lớp cho nên không muốn cùng các cô ấy so đo.

Không nghĩ tới, con hổ không phát uy lại nghĩ là một con mèo bệnh!

“Các cô mới cố tình gây sự, không có việc gì liền tìm tôi hỏi, các cô không thấy rất nhàm chán sao? Muốn biết chuyện của tôi và Tập Phi, sao các cô không đi hỏi Tập Phi? Cô giả bộ giống như chị hai, thật nghĩ sẽ làm tôi sợ sao? Hỏi chuyện người khác cần phải có lễ phép, các cô không được cha mẹ dạy sao? Mà các cô vẫn đang là sinh viên, sự lễ phép cơ bản cũng không hiểu, tôi xem các cô ngay cả học sinh tiểu học cũng không bằng!”

Cuộc đời này cô ghét nhất là bị người khác uy hiếp, mà những người này lại không muốn làm rõ tình hình.

“Cô.....cô đừng quá kiêu ngạo! Loại người không biết xấu hổ như cô, sớm hay muộn cũng bị học trưởng Diêm vứt bỏ thôi!”

“Cảm ơn sự nhắc nhở của cô, cho dù ta bị vứt bỏ thì sao? Cuối cùng thì so với một số người chỉ có thể gương mặt nhìn còn tốt hơn”. Cô cười lạnh nhìn sự bối rối của ba cô gái trước mắt.

“Cô.....Cô, tốt.....Sở Phán Phán, cô nhớ kỹ cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không cho cô sống tốt!”

Không thể tưởng tượng được Sở Phán Phán bình thường ngày thơ, đối với người khác luôn nhẹ nhàng, lễ phép, mà cũng có một mặt kiêu ngạo như vậy.

Hung tợn trừng mắt nhìn Phán Phán một cái, ba cô gái kia không cam lòng xoay người rời đi.

Phán Phán bất đắc dĩ thở dài ngồi xuống.

Cô hoàn toàn không muốn cùng ba người kia xung đột, ai bảo các cô ấy quá phận, không muốn buông tha cho cô, hôm nay nếu nhường nhịn các cô ấy, lần sau không chừng các cô ấy lại được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

“Chán ghét, hại mình thời gian ngủ bù cũng bỏ qua!”. Cô thống khổ ôm đầu rên rỉ.

May mắn buổi học hôm nay chỉ còn lại hai tiết, cô vỗ nhẹ má mình để lấy lại tinh thần.

“Chỉ còn hai tiết, qua hết hai tiết này thì tốt rồi!”

Tới thời gian ăn cơm trưa, rất nhiều học sinh ra cổng trường để chuẩn bị ăn cơm.

Tập Phi và hai anh chàng đẹp trai đứng trước cổng trường, giống như đang đợi ai đó.

Các nữ sinh khác đi qua đều không khỏi dùng ánh mắt si mê nhìn bọn họ.

“Còn chưa tới sao? Phán Phán thật đúng là chậm!” Tráng Sĩ Đức, một trong hai người bạn tốt của Tập Phi, đuổi thẳng cổ, không ngừng nhìn lui nhìn tới trong đám đông và xung quanh.

“Vội cái gì? Cô ấy biết chúng ta đợi ở đây, sẽ chạy tới đây tụ họp với chúng ta thôi.” Ngụy Minh Khải, đồng thời cũng là bạn tốt của Tập Phi, lẳng lặng tựa vào cổng trường, ngay cả đầu cũng lười nâng lên mà nhắc nhở Tráng Sĩ Đức.

“A! Đến đây đến đây.” Rốt cuộc cũng nhìn thấy hình dáng nhỏ bé của Phán Phán trong đám người, Tráng Sĩ Đức hưng phấn kêu to.

Tập Phi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy Phán Phán đang chạy tới chỗ mình.

“Rất xin lỗi, anh Sĩ Đức, anh Minh Khải. Chờ rất lâu sao?” Cô thở hổn hển không ngừng, vừa tới trước mặt ba người liền vội vàng mở miệng nói xin lỗi, hai má đỏ ửng vì chạy nhanh, bộ dạng hết sức mê người.

“Vừa rồi giáo sư cho ra trễ, cho nên em đến muộn.” Cô lè đầu lưỡi nhỏ, cười khê.

“Không có gì, bọn anh cũng vừa tới mà thôi.” Tráng Sĩ Đức trả lời.

“Đúng vậy! Mới chờ có 20 phút mà thôi.” Tập Phi trêu đùa nói.

“Chúng ta mau đi ăn cơm đi! Đến chậm sẽ không có chỗ đó!” Ngụy Minh Khải cười khê nói.

“Vâng.” Phán Phán theo thói quen đến bên cạnh Tập Phi, ôm lấy cánh tay anh, việc này cô cảm thấy giống như là việc bình thường, hoàn toàn không nhận ra những ánh mắt tràn ngập địch ý cùng với hâm mộ ở bốn phía nhìn về phía cô.

Mà Ngụy Minh Khải cùng với Tráng Sĩ Đức đi bên cạnh thì từ lâu đã thành thói quen.

Bốn người đến một quán ăn gần đó, tìm một chỗ bên trong ngồi xuống.

“Tập Phi, hôm nay tại sao cậu lại đến lớp muộn, cậu quên hôm nay tiết đầu là của giáo sư, ông ấy từ lâu đã chú ý đến cậu sao? Tổ nhớ rõ từ lúc khai giảng đến bây giờ, tiết của ông ấy cậu đã tới trễ 7 lần, muốn bị mắng a!” Ăn cơm được một nửa, Tráng Sĩ Đức tò mò hỏi Tập Phi.

Cậu nhớ rõ trước kia Tập Phi không bao giờ tới muộn, nhưng từ lúc lên năm 4, cũng chính là lúc Phán Phán vào trường học của bọn họ thì Tập Phi mới bắt đầu tới muộn.

Nghe vậy, Phán Phán áy náy nhìn trộm Tập Phi một cái.

“Không có biện pháp, có một con heo mẹ yêu giường, là tài xế riêng của cô ấy, còn phải kèm luôn nhân viên gọi dậy vào buổi sáng, đương nhiên luôn đến muộn.” Tập Phi nói với giọng điệu thương cảm cùng với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Em không phải heo mẹ! ” Phán Phán đỏ mặt, không phục kêu oan ình, áy náy trong lòng khi nghe Tập Phi vì mình đến muộn cũng biến mất không còn thấy bóng dáng.

“Đều tại cái đồng hồ báo thức kia không tốt, mới mua không bao lâu đã hư rồi! ”

Phán Phán mở to miệng, làm bộ đáng vô tội, muốn lấy sự đồng tình của hai người.

“Được rồi! Vậy đúng là không nên trách em, Phán Phán, em không cần để ý lời của Tập Phi.” Tráng Sĩ Đức thấy vẻ mặt đáng thương của cô liền an ủi.

“Anh Sĩ Đức, anh thật tốt.”

“Đừng nói chuyện nữa, mau ăn đi, đợi lát nữa anh còn phải chở em đến trạm xe buýt.” Tập Phi trừng mắt liếc Tráng Sĩ Đức, lại đuổi tay xoa đầu Phán Phán.

“Đúng rồi, anh”. Phán Phán đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra lúc buổi sáng, lại lần lần nữa tức giận nhìn chằm chằm Tập Phi.

“Hôm nay em ở trên lớp bị ba bạn nữ hăm dọa.”

“Tìm em làm cái gì? Xảy ra chuyện gì?” Ngụy Minh Khải cảm thấy vô cùng hứng thú hỏi.

Cô lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tập Phi.

“Các cô ấy ngưỡng mộ anh, mà em thì luôn đi bên cạnh anh, nói chung là nhìn em không vừa mắt, chạy tới hỏi chúng ta có quan hệ gì, còn cảnh cáo em về sau không được phép quần quít lấy anh.”

“Anh biết không? Từ lúc em vào trường của anh học, đã có nhiều cô gái chạy tới tìm em chất vấn, cho tới bây giờ chắc đã được 20 người, anh không thể bớt phóng túng một chút sao? Ở chỗ nào cũng phóng điện loạn xạ, làm em cũng gặp phiền phức theo.”

Giọng nói của cô giống như người vợ nhỏ bị uất ức.

“Sau đó thì như thế nào?” Tráng Sĩ Đức đưa ra vẻ mặt lo lắng, sợ Phán Phán bị bắt nạt.

“Như vậy còn hỏi sao?” Tập Phi giọng điệu vô cùng bình tĩnh, nói xong lại tiếp tục ăn cơm trưa, giống như đã biết Phán Phán xử lý như thế nào.

“A, làm như thế nào?” Ngụy Minh Khải cùng Tráng Sĩ Đức tò mò đồng thanh hỏi.

Nhìn vẻ mặt của Phán Phán, Tập Phi lộ ra một chút tươi cười.

“Các cậu nhìn đứa nhỏ này nha, người khác bắt nạt em ấy, em ấy làm sao có thể ngoan ngoãn một câu cũng không nói, để mặc cho người khác chém giết.”

Trước đây, chỉ cần mình vì Phán Phán mà tức giận hay khổ sở, sau đó thì nhất định sẽ bị cô trêu chọc.

“Đương nhiên rồi!” Phán Phán ngẩng đầu, vẻ mặt đương nhiên.

“Người khác bắt nạt em, em là sao có thể để mình ủy khuất? Không phản kháng lại, các cô ấy nhất định cho rằng em dễ bắt bạt, mỗi lần không vui sẽ tìm em gây phiền toái.”

Cô hoàn toàn không biết chính mình đã làm sai cái gì.

“Lần sau nếu có chuyện như vậy xảy ra thì không cần một mình giải quyết, em hãy tới lớp học tìm anh, Minh Khải cùng Sĩ Đức, có biết không?”

Anh không hi vọng Phán Phán vì mình mà có người chán ghét.

“Ah, anh đang lo lắng cho em sao?” Phán Phán bướng bỉnh nháy mắt mấy cái, cười như mèo nhỏ mà hỏi.

“Bé ngốc, mau ăn đi.” Tập Phi quay đầu cự tuyệt trả lời câu hỏi này.

“Có phải hay không? Anh có phải hay không đang lo lắng cho Phán Phán?” Cô bám riết không tha tiếp tục hỏi.

“Đừng làm ồn.” Tập Phi xấu hổ trừng mắt với hai người ” bạn tốt” đang ngồi đối diện chờ xem kịch.

Vì đã lớn, tuy rằng anh vẫn yêu thương Phán Phán, nhưng trước mặt bạn tốt, anh vẫn còn chút ngượng ngùng, cho nên không muốn biểu hiện quá mức rõ ràng.

“Rốt cuộc là thật sao? Anh lo lắng em sẽ bị thương sao, kỳ thật em là người hiểu rõ anh nhất nha!”

Phán Phán cười đáng yêu, giơ tay hai tay lên ôm lấy cánh tay anh không ngừng đung đưa, muốn anh tự mình nói ra.

“Đúng đúng đúng. Anh sợ em sẽ bị thương, em là người hiểu rõ nhất. Bây giờ thì nhanh ăn hết chén cơm của em đi nào.”

Cô em gái này thật sự làm anh không có cách, lại trước mặt bạn bè của anh làm anh mất mặt, làm cho hình tượng lạnh lùng của anh trước mắt người khác toàn bộ đều bị phá hủy.

Được chính anh mở miệng thừa nhận, Phán Phán cao hứng cười lộ lên cả lúm đồng tiền sâu, bộ dáng ngọt ngào.

“Em thích anh nhất nha!” Cô làm nũng dựa vào người của Tập Phi.

“Bé ngoan”. Tập Phi đưa mắt nhìn, trong ánh mắt chứa đầy sự cưng chiều, khóe miệng hiện lên một nụ cười thân nhiên, anh giơ tay lên vén những sợi tóc rơi trước mặt cô sang một bên.

Hai người ngồi đối diện vốn là đang xem kịch vui, nhưng bây giờ lại cảm thấy mình giống như là cái bóng đèn lớn, vô cùng dư thừa.

Bọn họ không hẹn mà liếc mắt nhìn nhau, lại không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười.

“Mau ăn đi, ăn xong bọn anh sẽ cùng em ra trạm xe buýt, xế chiều hôm nay anh còn có hai tiết học.” Tập Phi gấp một miếng thịt bò bỏ vào chén của Phán Phán.

“Vâng.” Hoàn toàn đem những lời nói từ sáng đến giờ của Tập Phi làm cho cô tức giận biến thành hư không, cô cao hứng ăn miếng thịt bò mà Tập Phi gấp cho.

Nhìn vẻ mặt đầy thỏa mãn của cô, Tập Phi không khỏi gương cao khóe miệng lộ ra một chút tươi cười.

“Sau khi xuống xe thì trực tiếp về nhà, trăm ngàn lần không cần ở bên ngoài.”

Nhìn thấy xe buýt từ phía không xa đang chạy đến, Tập Phi lại một lần nữa cẩn thận dặn dò nói : “Có người lạ gọi, đi đến gần em thì tuyệt đối không đi cùng bọn họ có biết không?”

“Vâng.”. Phán Phán ngoan ngoãn gật đầu.

Chỉ cần mỗi lần cô về nhà một mình, Tập Phi luôn mãi dặn dò như vậy, đối với cô mà nói, cũng đã thành thói quen từ lâu.

Nhưng hai người kia lại không cho là như vậy.

“Làm ơn, hai người có hay không không cần khoa trương như vậy.” Tráng Đức Sĩ liếc mắt xem thường, trừng mắt nhìn cặp nam nữ trước mặt này.

“Chính là đi về nhà, cũng không phải là đi xa nhà, có cần nghiêm trọng như vậy không?”

“Đúng vậy a, Phán Phán cũng không phải là đứa nhỏ 3 tuổi.” Ngụy Minh Khải phụ họa nói.

Ngắc đầu, Tập Phi trừng mắt liếc hai người một cái.

“Trước tiên em có thể qua nhà anh lấy Tiểu Hùng của em sao?” Tuần trước cô ngủ với Tập Phi nên nên cô đã đưa cho anh Tiểu Hùng, nhưng lại quên mang về.

“Mẹ anh có khả năng là không ở nhà, em cầm theo chìa khóa của anh, tự mình vào nhà.” Tập Phi lấy từ trong túi tiền một cái chìa khóa, tự nhiên giao cho Phán Phán.

“Vâng, vậy em đi đây nha!”. Cô vẫy vẫy chiếc xe đang tới.

“Anh trai, tạm biệt. Anh Sĩ Đức, anh Minh Khải, bye bye.” Nụ cười hiện lên mặt, Phán Phán ngồi trên xe vẫy tay với bọn anh.

Cho đến khi xe biến mất trong tầm mắt, Tập Phi xoay người lại chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy Tráng Sĩ Đức và Ngụy Minh Khải nhìn anh với vẻ mặt gian gian.

“Biểu tình đó của các cậu có nghĩ gì?”

“Cậu cùng Phán Phán tình cảm thật tốt nha!” Tráng Sĩ Đức nói có chút ản ý nhìn Tập Phi.

“Đương nhiên, em ấy là em gái của tớ, tình cảm của tớ cùng em ấy đương nhiên là tốt.” Vẻ mặt của Tập Phi biểu hiện không có gì, nhún nhún vai.

“Ah!” Ngụy Minh Khải vô cùng không đồng ý.

“Bản thân tớ cảm thấy hai người các cậu nên so sánh với người yêu mới có một chút xứng đáng.” Tráng Sĩ Đức nói, Ngụy Minh Khải cũng gật đầu đồng ý.

“Người yêu?”. Tập Phi gọi lên một chút tươi cười, cảm thấy buồn cười.

“Các cậu đừng nói lung tung.”

“Chúng tớ không có ý gì, chính là tò mò quan hệ của cậu cùng Phán Phán thôi.....”. Ngụy Minh Khải đối với Tập Phi giải thích.

“Bọn tớ không có tình cảm gì đáng giá để tò mò, cũng không cần quan tâm, các cậu trông coi chính mình là tốt rồi.”

Lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn hai người một cái, trong giọng nói có ý muốn cảnh cáo hết sức rõ ràng, anh không muốn thảo luận việc này.

Vừa nói xong, Tập Phi liền xoay người chuẩn bị rời đi.

“Tập Phi, chẳng lẽ cậu đối với Phán Phán một chút cảm giác cũng không có?”. Ngụy Minh Khải lên tiếng hỏi.

“Ngụy Minh Khải, tớ cảnh cáo cậu.....”. Vừa nghe thấy lời nói của Ngụy Minh Khải, Tập Phi lập tức quay đầu.

Không biết tại sao, anh vô cùng chán ghét người khác lấy Phán Phán ra làm chủ đề tán gẫu.

“Phán Phán đã không còn là đứa nhỏ trong cảm nhận của cậu, chẳng lẽ cậu cũng không phát hiện ra sao? Em ấy đã trưởng thành, trải qua năm tháng và lễ rửa tội, em ấy đã trở thành cô gái vô cùng mê người.....”.

“Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?”. Trên mặt bình tĩnh, Tập Phi lạnh giọng hỏi.

“Haizzz..... Nếu cậu yêu Phán Phán, nói cho em ấy biết.” Ngụy Minh Khải ngược mắt nhìn, trong mắt tràn đầy sự quan tâm.

“Nếu không, có một ngày em ấy yêu người khác, trong lòng có một chàng trai khác, đến lúc đó cậu hối hận cũng không kịp.”

“Nói hết rồi sao? Nếu xong rồi thì đi thôi.” Tập Phi mặt không chút thay đổi xoay người, một mình anh đi về phía trước.

“Cậu nói, cậu ấy rốt cuộc có hiểu không?” Nhìn bóng lưng của Tập Phi, Tráng Đức sĩ hỏi Ngụy Minh Khải ở bên cạnh.

“Tớ không biết, chính cậu hỏi cậu ấy đi.” Ngụy Minh Khải bất đắc dĩ trả lời.

Vì là bạn tốt, bọn họ chỉ có khả năng giúp cậu ấy đến vậy thôi.

Mặc dù người bên ngoài nhìn đã thấy rõ ràng, nhưng nếu Tập Phi không thể lý giải tình cảm của chính mình, thì người khác cũng không có khả năng giúp cậu ấy.

Đêm đó, lại là một đêm có bão.

Rạng sáng một chút, mưa to cùng gió thổi mạnh mẽ, không ngừng va vào cửa sổ, truyền đến từng đợt làm người nghe sợ hãi, ngoài cửa sổ đèn nhấp nháy, có chút dọa người.

“Ngủ không được.”

Dùng sức lấy đầu đang chôn trong chăn ra, Phán Phán khổ sở thở phì phò, thiếu chút nữa ngạt mà chết.

Bỗng nhiên, nghe thấy một âm thanh lớn từ ngoài cửa sổ làm cô cảm thấy ớn lạnh, Phán Phán sợ tới mức toàn thân cứng ngắt, không dám lộn xộn.

Cô chậm rãi quay sang nhìn về phía cửa sổ——

Phanh! Một tiếng vang thật lớn từ bên ngoài cửa sổ phát ra.

“A!” Cô hét lên một tiếng.

Không nói hai lời, Phán Phán vội vàng cầm lấy tiểu hùng, hướng phòng khách chạy đi.

Rầm rầm rầm———

Cầu thang truyền đến bước chân dồn dập, âm thanh này rơi vào tai Tập Phi vừa mới nằm trên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Anh rất nhanh từ trên giường ngồi dậy, hai mắt nhìn chăm chăm cửa phòng của mình.

Tiếng bước chân dần dần tới gần, đi tới gần cửa phòng anh.

Phịch một tiếng, anh thấy cửa phòng bị mở ra, thấy một bóng dáng quen thuộc, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chạy tới chỗ anh, không có chuẩn bị tâm lý, liền bị áp đảo trên giường———

“Phán Phán———.”

Có thể tự do ra vào nhà anh như vậy, ngay cả cửa cũng không kêu, sẽ không cần để ý bây giờ là mấy giờ, liền chạy vào trong phòng anh, nhất định là chỉ có cô.

“Anh, anh, bọn họ muốn tới bắt em.” Phán Phán khẩn trương trốn vào trong lòng anh, miệng nói không rõ cũng không xong.

“Ai? Ai muốn tới bắt em?” Anh nghe không hiểu, nhăn mi hỏi.

Cảm giác được toàn người của cô đều ướt, anh liền kéo cô ra, lấy khăn lau mặt, giúp cô vén sợi tóc rơi lung tung trước mặt nàng.

“Nhanh một chút thay đồ ướt ra nào.”

Anh mở tủ quần áo lấy quần áo của cô đưa cho cô.

“Chính là quái vật nha.....Bọn chúng đợi em ở bên ngoài cửa sổ, chờ em ngủ liền mang em đi để làm vợ.”

Phán Phán ngây thơ nói.

Ôi trời ơi! Tập Phi bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

Anh nhìn Phán Phán bộ dạng nghiêm túc, chịu đựng không phát điên với cô.

Cô rốt cuộc mấy tuổi? Đã học đại học, còn tin tưởng những lời hù dọa của mẹ nuôi trước đây.

Mặc kệ người khác giải thích thế nào, mỗi khi thời tiết giống như bây giờ, cô vẫn đi vào phòng anh trốn.

“Phán Phán, anh nói với em bao nhiêu lần, trên thế giới này không có yêu quái, cho dù có cũng sẽ bị tiếng thét chói tai của em dọa sợ tới mức mỗi ngày đều phải trốn đi.” Anh bắt đắc dĩ thở dài, lấy quần áo khô đưa cho cô.

“Em mặc kệ! Em muốn ngủ cùng anh.” Từ phòng tắm đi ra, cô đã đổi quần áo, nhìn Tập Phi nhú chặt mi, vẫn một miệng làm nũng nói.

“Không thể, em đã lớn như vậy, làm sao có thể ngủ cùng anh.”

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô, anh đột nhiên cảm thấy trong người có một chút lửa nóng khó nhịn xao động, anh không được tự nhiên quay đi, cố ý không nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Không cần.”

Chu miệng lên, cô đi tới bên giường anh, tự vén chăn lên rồi chính mình nằm xuống. A.....Có hương vị của anh. Cảm giác thật an toàn nha. Cô nhanh chóng cầm lấy chăn bông, cọ xát với khuôn mặt nhỏ. A! Thật ấm áp, thật thoải mái.....

“Phán Phán...” Tập Phi cảm thấy bắt đắc dĩ, lông mày vẫn nhú chặt. Tiểu quỷ này, anh thật sự không có biện pháp nha.

“Anh à, anh mau ngủ nha!” Thật không có biện pháp, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của cô, Tập Phi thất bại kêu lên một tiếng, nằm xuống bên cạnh cô, khước miệng giờ lên, cô thỏa mãn tiến về phía anh dựa vào, hai tay gắt gao ôm lấy anh. Hắc hắc, cô thắng nha.

3. Chương 3

Trong một khu nhà cao cấp, có một ngôi nhà thu hút ánh mắt người nhìn—————

Một người đàn ông ánh mắt thâm trầm ngồi trên ghế sofa cao cấp, trên tay cầm một điếu xì gà, ngồi đối diện là một chàng trai chừng hai mươi tuổi đang báo cáo.

“Cuối cùng cũng tìm được, tôi rất cuộc đã tìm được người đàn ông kia, thì ra ông ta luôn ở Đài Loan, hơn nữa chỗ làm việc lại là mục tiêu lần này của chúng ta. Tôi nghĩ lần này là cơ hội tốt, chúng ta có thể đem ông ta bắt tới, buộc ông ta giao ra tư liệu của công ty, cộng thêm một phần của hiệp ước, nói không chừng chúng ta có thể kiếm thêm được một số tiền lớn.”

Chàng trai cười đắc ý, đưa tư liệu giao cho người đàn ông ngồi đối diện.

Người đàn ông vừa thấy ảnh chụp trong văn kiện, ánh mắt lập tức lộ ra hung ác.

Tuy rằng đã qua nhiều năm, nhưng hắn vẫn nhớ rất rõ người đàn ông kia đã hại hắn bao nhiêu thâm.

Thấy người đàn ông trầm mặt, chàng trai lại nói lần nữa: ” Chỉ qua là, chúng ta lần này cần phải cẩn thận làm việc, chúng ta trước tiên hãy ra tay với nhân viên của hắn, thật vất vả mới chạy trốn được tới quốc gia này, nên cẩn thận một tí thì tốt hơn. Chỉ cần người đàn ông kia giao cho chúng ta hiệp ước, chúng ta có thể rời đi, đương nhiên cũng có thể lợi dụng cơ hội này mà báo thù.”

Người đàn ông ngồi trầm tư một lúc, rốt cuộc mở miệng: ” Nghĩ biện pháp bắt con gái của hắn đến đây, nếu muốn trao đổi điều kiện, chúng ta phải lấy được thứ gì đó có giá trị.”

Bắt con gái của hắn làm con tin, cũng không phải sợ hắn một lần nữa làm giả giấy tờ. Người đàn ông suy tính trong đầu.

Lạnh lùng cười ra tiếng, người đàn ông vô cùng khẳng định, chẳng bao lâu nữa, hắn có thể kiếm được một số tiền lớn, còn có thể nhờ đó mà báo thù. (P/s: vì hai người là kẻ thù nên Mad lấy cách xưng hô là hắn nha.)

Trong nắng ấm của giữa trưa yên tĩnh, Phán Phán nằm thoải mái trên một bãi cỏ xanh biếc bên trong trường học, chỗ này nếu không để ý thì sẽ không dễ bị phát hiện ra, cô lẳng lặng nằm hưởng thụ ánh mặt trời ôn hòa chiếu vào người.

Hai tiết học buổi chiều vừa kết thúc, cô liền nằm ở trong trường một mình, quanh quẩn trong trường học yên tĩnh, chờ đợi tiết cuối cùng của Tập Phi kết thúc.

Nhàm chán không có việc gì làm để giết thời gian, Phán Phán đi dạo trong rừng cây, thế nhưng lại phát hiện ra chỗ ẩn nấp bí mật này.

Cao hứng gửi cho Tập Phi một cái tin nhắn, Phán Phán liền vui vẻ ở chỗ này, chuẩn bị hưởng thụ giấc ngủ trưa khó mà có được.

Gió nhẹ nhàng thổi, giống như bài hát ru, không bao lâu, Phán Phán lập tức ngủ.

Kết thúc hết bốn tiết học, Tập Phi liền đi tới chỗ mà Phán Phán nhắn cho anh, tìm cô để chuẩn bị về nhà.

Vừa đi vào trong rừng cây, anh liếc nhìn thấy một dáng người nhỏ nhắn đang nằm trên cỏ.

Một nụ cười dịu dàng hiện lên trên mặt anh mà anh không hề biết.

Bước đến không tiếng động, trong lòng anh hiện lên một ý nghĩ muốn trêu đùa Phán Phán.

Đứng ở bên cạnh Phán Phán, Tập Phi thấy cô tự hồ như không phát hiện có người tới gần. Thật rõ ràng, người trước mắt đã sớm không biết ngủ đến đi tới nơi nào rồi.

Tập Phi chậm rãi ngồi xuống, chuẩn bị kêu to làm Phán Phán tỉnh lại.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của Phán Phán thì anh không tự chủ được ngáy giấc.

Khuôn mặt xinh đẹp không chèn vào đâu được, toát lên vẻ trong sáng, hồn nhiên, làn da tinh tế láng mịn, lông mi rất dài, đôi môi đầy đặn, thân thể nhỏ nhắn đáng yêu, quả thật là một thân hình hoàn mỹ.....

Tập Phi không khỏi thừa nhận, đúng như Ngụy Minh Khải đã nói, đứa nhỏ ngày xưa luôn yêu thích chạy theo phía sau anh, nay đã hoàn toàn lột xác thành một cô gái yêu kiều, duyên dáng, thanh thuần làm động lòng người.

Càng nhìn cô, anh cũng càng hiểu vì sao các nam sinh khác lúc nhìn thấy Phán Phán thì đều lộ ra bộ mặt mê muội.

Bởi vì.....Chính ngay bây giờ, bản thân anh cũng cảm thấy bị hấp dẫn....

Nhìn vẻ đẹp của cô, trong lòng anh dâng lên một loại tình cảm khác thường mà xưa nay chưa từng có....

Đôi môi hơi mở ra, giống như đang dụ dỗ anh, muốn anh đến gần âu yếm, nếm thử vị ngọt ngào ở trong miệng cô.

Anh chậm rãi cúi người xuống——

Đây là một cô gái làm người khác mê muội, đây thật sự là em gái mà anh đã chăm sóc từ nhỏ đến lớn sao?

Em gái?!

Ngay khi hai làn môi sắp đụng vào nhau thì một danh từ mạnh mẽ đi vào trong đầu anh, tinh thần hốt hoảng, anh kinh ngạc nhanh chóng tách ra, đứng thẳng lên, lui về phía sau vài bước.

Một cảm giác tội lỗi mãnh liệt ở trong lòng anh nổi lên.

“Mình..... mình rốt cuộc đang làm cái gì?”

Phán Phán là em gái của mình mà!

Từ nhỏ đã đem anh trở thành người gần gũi nhất, không giữ lại một chút nào sự tin tưởng của em gái! Anh tại sao có thể đối với cô có loại ý nghĩ và hành động bất chính như thế này!!!

Anh phiền chán bức tức, hối hận và tự trách, anh cố gắng xua đi cảm giác khác thường trong lòng.

Khó trách quan hệ của anh và Phán Phán làm Tráng Sĩ Đức và Ngụy Minh Khải cảm thấy nghi ngờ.

Bởi vì chính bản thân anh cũng đối với Phán Phán có ý muốn không an phận, vượt qua mối quan hệ anh em bình thường.

“Đáng chết.!” Tập Phi thấp giọng nói một tiếng.

Anh xoay người, muốn thừa dịp cô chưa tỉnh mà trốn đi khỏi nơi này, trốn khỏi Phán Phán.

Giờ phút này anh thật sự cần sự tĩnh tâm, suy nghĩ kỹ một chút, vì sao anh đối với Phán Phán lại có ý nghĩ như vậy.

Nếu Phán Phán phát hiện ra anh trai mà cô từ nhỏ đã ỷ lại, nhưng lại đối với cô bắt đầu nảy sinh tình yêu thì sẽ đối xử với anh như thế nào đây?

Không, không được phép để cho Phán Phán phát hiện ra.

Không thể tưởng tượng được điều gì xảy ra tiếp theo, anh dùng lực lắc đầu.

Đi được vài bước, anh đột nhiên dừng lại.

Nếu anh đi như vậy, thì Phán Phán làm sao bây giờ?

Anh không thể cứ để Phán Phán ở đây một mình như vậy, nhưng nên làm sao cho đúng đây?

Anh không hi vọng bản thân mình đối với Phán Phán lại có ý nghĩ như vậy, cũng sợ hãi địa vị của mình trong lòng Phán Phán sẽ vì điều này mà thay đổi.

Tập Phi thấy khó xử, không biết nên làm sao cho đúng.

Đúng lúc này, Phán Phán lại tỉnh lại.

“Anh trai?” Phán Phán ngồi dậy, thấy người tới là anh trai mà cô luôn ý lại, trên mặt không tự giác biểu hiện sự yên tâm.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Nhận thấy vẻ mặt của Tập Phi không được tự nhiên và có phần kinh ngạc, cô lo lắng hỏi.

Tập Phi áp chế cảm giác kích động trong lòng, nở ra nụ cười cứng ngắc, cười trừ nói : “Đánh thức em sao?”.

“Không có, chỉ là hơi lạnh cho nên mới dậy.” Cô lắc đầu, xoa xoa hai mắt có chút đau, gò má đỏ bừng, nhìn đáng yêu không thôi.

Tập Phi cởi áo khoác trên người mặc vào cho cô.

“Đi thôi, nơi này bắt đầu lạnh, em ở đây coi chừng sẽ bị cảm lạnh.” Vừa nói xong, anh vươn tay kéo Phán Phán dậy.

Anh hiện tại phải đóng vai anh trai chăm sóc cho em gái, mà không phải đối với cô là người yêu. Anh tự nói với bản thân mình như vậy.

Phán Phán theo thói quen chạy lại ôm lấy cánh tay của Tập Phi, không nhận ra được cả người anh đã hơi cứng ngắc, và trên mặt anh đã mất đi vẻ tự nhiên.

“Về đến nhà em còn muốn tiếp tục ngủ.” Cô làm nũng tựa đầu vào tay Tập Phi, cọ xát vào cánh tay anh.

Tập Phi nhìn thẳng về phía trước, gật đầu không tự nhiên.

Đáng chết, nếu tiếp tục như vậy, anh sợ chính mình sẽ ngày càng hăm sâu, tình cảm đối với Phán Phán nhất định sẽ càng ngày càng khó kiềm chế.

Anh phải nghĩ biện pháp mới được.

Ngồi trong lớp học nhưng Phán Phán lại không hề tập trung.

Cô để hai tay ở trên bàn, chống lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, cả khuôn mặt nhắn lại thành một khối, bộ dáng vô cùng phiền não.

Không biết là do cô suy nghĩ nhiều hay thật sự là như thế, cô cảm giác, cảm thấy anh trai gần đây giống như đang trốn cô, cô đã mấy ngày rồi mà không thấy anh.

Bắt đầu là từ khi nào?

A.....Hình như là từ ngày cô ngủ trong rừng cây, mà anh sau đó đi đến tìm cô.

Nhưng là vì sao a?

Cuối cùng là vì sao anh trai lại muốn trốn cô?

Là vì cô đã làm chuyện gì khiến anh tức giận sao?

Không có khả năng. Phán Phán lập tức phủ định ý nghĩ này.

Lâu nay cho dù cô có bướng bỉnh như thế nào, anh trai cũng không bao giờ tức giận với cô, hoặc là không để ý đến cô.

Vậy.....Là vì cái gì đây?

“A.....thật phiền nha!” Phán Phán ôm lấy đầu khẽ nói, nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân mà Tập Phi không để ý đến cô.

Đáng ghét! Cô đã vài ngày rồi không thấy anh!

Đầu tiên là nói buổi sáng có việc nên không thể tới chỗ cô đi học, sau khi tan học cũng không thấy bóng dáng, anh cũng không ở nhà, di động cũng không mở, cô căn bản không tìm được anh.

Rất cuộc anh đang làm cái gì a? Lại không nói cho cô biết.

Tức giận chu miệng lên, Phán Phán trừng mắt nhìn về phía trước.

Cho tới bây giờ, cô đã quen có Tập Phi làm bạn hàng ngày, không thấy anh một ngày, cả người cô liền cảm thấy không thích hợp.

Cũng không thể nói ra là có chỗ gì không đúng, tóm lại chính là cảm thấy không ổn.

Không có tinh thần để đi học, ngay cả ăn cơm, đọc sách hay đi ngủ cũng như vậy.

Cô cảm thấy bản thân mình trở nên rất kì lạ, kì lạ đến mức khiến cô cảm thấy vô cùng sợ hãi và bất lực.

“Đáng ghét, cuối cùng là anh trai bị làm sao a? Cũng không nói cho Phán Phán biết.” Cô lần nữa thấp giọng oán giận.

Ngay lúc này, trong đầu cô đều là hình ảnh của Tập Phi.

Mặc kệ! Cô quyết định ngay bây giờ phải đi tìm anh để hỏi rõ ràng.

Nếu như đợi tan học rồi mới đi tìm anh, chắc chắn sẽ không thấy anh, vậy cô sẽ đi tìm anh ngay trong giờ học vậy.

Cô xin phép thầy giáo, nói rằng cô bị bệnh, cần phải đi về, cô rất nhanh rời khỏi lớp học, đi thẳng đến lớp học của Tập Phi.

Không biết bây giờ Phán Phán đang làm cái gì?

Tập Phi nhìn ra cửa sổ một cách vô hướng.

Anh mới vài ngày không thấy cô, trong lòng liền cảm thấy nhớ nhung.

Thở dài bất đắc dĩ, anh chưa bao giờ không gặp Phán Phán lâu như thế này, cảm giác cả người thấy thiếu thiếu điều gì đó.

Không biết là cô có tức giận hay không? Vì việc anh tránh mặt cô.

Đúng vậy, anh đang trốn cô.

Anh không biết phải làm sao cho đúng, chỉ biết trốn tránh, trốn tránh tình cảm của anh dành cho Phán Phán, trốn không gặp cô để cho tình cảm này không ngày càng trở nên sâu sắc.

Cười anh vô dụng cũng được, chỉ cần Phán Phán của anh không bị tổn thương, chỉ cần Phán Phán không chán ghét anh, mọi việc đều không là gì cả.

Nhưng mà..... Anh nhớ cô, muốn gặp cô, nỗi nhớ không thể đẩy ra khỏi tâm trí, càng ngày càng trở nên sâu sắc.

“Giáo sư, thật ngại khi làm phiền thầy, giáo sư Trương, xin thầy nói với học trưởng Diêm Tập Phi đến văn phòng một chút.”

Đột nhiên, một giọng nói dịu dàng, tinh tế vang lên, làm giờ học phải dừng lại, cắt đứt lời giảng của giáo sư.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tập Phi bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Trời ạ! Tại sao anh có thể nghe thấy giọng nói của Phán Phán?

Phán Phán làm sao có thể xuất hiện ở trong lớp học của anh. Anh tưởng rằng đây là lỗi của anh, Tập Phi cúi đầu, không phản ứng.

Ngoại trừ Tập Phi, mọi người trong phòng học đều nhìn ra ngoài cửa lớp.

“Có chuyện gì sao?” Giáo sư tò mò hỏi sinh viên đang đứng ngoài cửa lớp.

“Xin lỗi thầy, em không biết.....”

” À! Em thật đáng yêu, thầy cũng không phải là không nghe em nói, em là sinh viên năm mấy?” Giáo sư cười hiền lành hỏi.

“Em là Sở Phán Phán, sinh viên năm nhất.” Cô lớn tiếng nói, mục đích là muốn Tập Phi nghe thấy.

Liếc nhìn chỗ ngồi của anh, đầu của Tập Phi cũng không ngẩng lên, Phán Phán thấy có chút tức giận.

Ngay cả anh Minh Khải và anh Sĩ Đức cũng đều thấy cô, ngay cả các anh chị trong lớp đều giơ tay chào cô, chỉ có mỗi anh giống như một con trâu ngốc không nhìn cô.

Phán Phán?

Lại nghe thấy giọng nói của cô, cuối cùng Tập Phi cũng ngẩng đầu lên.

Anh không phải bị ảo giác, Phán Phán thật sự đến đây?

“Giáo sư, Phán Phán là em gái của Tập Phi, cũng là ”khách quen” của lớp chúng em.” Một nam sinh lớn tiếng nói, cả lớp liền liên tiếp gật đầu đồng ý.

“Là em gái của Tập Phi?” Vậy vì sao một người họ Diêm, một người lại họ Sở? Giáo sư có chút khó hiểu.

“Vâng.” Phán Phán gật đầu.

“Được rồi! Vậy Tập Phi, em đi ra ngoài một chút đi.” Giáo sư nói.

“Vâng.” Nghe thấy tên mình, Tập Phi đành đứng lên, đi ra ngoài lớp học.

Hai người vừa đi khỏi, Ngụy Minh Khải và Tráng Sĩ Đức liền nhìn theo, ánh mắt hiện lên một chút hứng thú.

Sau khi hai người đi ra khỏi lớp học, Tập Phi liền một mình đi ở phía trước, không để ý Phán Phán vẫn đi theo đằng sau anh.

Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Tại sao không để ý đến cô.

Chu cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn, mang theo vẻ mặt hờn giận, cô trừng mắt nhìn bóng lưng của Tập Phi nói : “Vì sao lâu như vậy mà anh không tới tìm Phán Phán, anh đang trốn em sao?”.

Không để ý đến vấn đề của cô, anh vẫn một mình đi về phía trước, điều này làm cho Phán Phán tức giận.

“Anh trai—————” Cô lại la lớn, sau đó tức giận không ngừng đi tới, mắt mở to chứa sự ủy khuất cùng với nước mắt.

Anh không để ý đến cô, khiến lòng cô cảm thấy thống khổ và khó chịu, lòng cô giống như bị người khác đâm vào, đang chảy máu.

“Nói mau lên một chút, giáo sư đang tìm anh.” Tập Phi né tránh vấn đề của cô.

Phải trả lời như thế nào? Nói cho cô, anh phát hiện anh yêu cô, mà không biết cô có hay không cũng thương anh?

Bất đắc dĩ nở ra nụ cười miễn cưỡng, trong mắt anh dồn nén tình cảm.

“Căn bản không có ai tìm anh.”

Dừng chân lại, Tập Phi quay đầu nhìn Phán Phán. “Cài gì?”

“Em nói, cơ bản không có giáo sư nào đang tìm anh.” Phán Phán tức giận nói, trong mắt mang theo lửa giận.

“Không ai tìm anh?”

“Đúng vậy, em nói dối, cố ý mang anh tới đây.”

Em nói dối để đem anh lừa đến đây? Tại sao phải làm như vậy? Tập Phi khó tin, Phán Phán thế nhưng lại làm loại hành động này.

“Vì sao?” Anh hỏi cô, giọng nói không tự giác có phần nâng cao, điều này làm cho Phán Phán cảm thấy có chút chột dạ.

“Em nói cho anh biết vì sao.” Phán Phán phần nộ chạy tới chỗ Tập Phi.

“Hai tuần vừa rồi, anh đều trốn em, không để cho em thấy anh. Hết giờ học nói anh Minh Khải và anh Sĩ Đức tới đón em là coi như xong, ở trường học, em đến lớp tìm anh, cũng luôn không thấy anh, về nhà tìm anh, anh cũng nói là anh chưa về.....”.

Mỗi một câu nói, Phán Phán lại càng tới gần Tập Phi, lửa nóng trong mắt nàng ngày càng lớn.

“Lúc đầu em nghĩ rằng, chắc anh đang có nhiều việc, nhưng mà—— hai tuần! Suốt hai tuần, ngay cả đến nhìn em, nói chuyện với em mà cũng không có thời gian sao?”

Cô đứng trước mặt Tập Phi, hai mắt mở to nhìn anh, phản phát như muốn nhìn sâu vào trong lòng anh, Tập Phi cuối đầu không nói.

“Anh luôn nói bận, vậy tại sao anh Minh Khải và anh Sĩ Đức học cùng lớp với anh lại có thời gian mỗi ngày đưa đón em, tìm em ăn cơm, đi dạo phố cùng em? Anh có thể hay không nói cho em biết, rốt cuộc anh đang làm việc gì, so với Phán Phán còn quan trọng hơn sao? Anh đã lâu như vậy không tới tìm Phán Phán, không tới xem Phán Phán, chẳng lẽ anh một chút cũng không nhớ Phán Phán sao?”

Nói xong, cô nghĩ có lẽ Tập Phi sẽ không thềm để ý tới cô, không cần có cô làm bạn nữa, có lẽ có cô cũng được mà không có cũng không sao, nước mắt liền không giữ được rơi xuống.

Chắc là cô tự mình đa tình, giống như là một người ngốc, mới mấy ngày không thấy anh, cứ như vậy nhớ anh điên cuồng, cái gì cũng không thể làm, cả ngay tâm trạng cũng không yên, không biết phải làm sao cho đúng.....

“Phán Phán.....”. Nhìn thấy nước mắt của cô, mặt nạ lạnh lùng của anh lập tức bị phá hủy.

Mang theo sự đau lòng cùng sự không thể tha thứ, Tập Phi lấy tay ôm Phán Phán vào lòng, ôm chặt cô, dùng sức giống như là muốn cô tiến vào người anh.

“Rất xin lỗi, rất xin lỗi, anh không biết em sẽ khổ sở như vậy, không biết việc anh xem nhẹ em lại làm em bất an. Rất xin lỗi, tha thứ cho anh.”

Tập Phi thấp giọng không ngừng nói xin lỗi bên tai cô, thấy nước mắt của cô, tim anh cảm thấy co lại thành một khối.

Nắm chặt hai mắt, Phán Phán ở trong lòng anh khóc lớn, đem ủy khuất của mấy ngày qua, tất cả đều bộc phát ra ngoài.

Cô vươn tay, ôm chặt thắt lưng anh.

“Anh trai xấu, không cần không để ý tới Phán Phán, không thấy được anh, Phán Phán thấy rất sợ, rất sợ.....”.

Loại cảm giác này không cần một lần nữa xuất hiện, khổ lắm, đau lắm, rất đau.

Cô cảm thấy lòng của cô rất đau, loại cảm thụ xa lạ này, làm cô sợ hãi, khiến cho cô luống cuống, lại không biết phải làm thế nào cho đúng.

“Được, thực xin lỗi, anh.....anh sẽ không làm như vậy nữa, đừng khóc.”

Giờ phút này, anh ôm chặt lấy cô, không phải dùng thân phận là anh trai, mà là dùng thân phận của một chàng trai yêu cô gái đang ở trong lòng mình.

Đây là lần đầu tiên, cũng sẽ là lần cuối cùng.....

Nghĩ kỹ, Tập Phi đưa ra một quyết định đau khổ ở trong lòng.

Anh muốn vứt bỏ tình cảm đối với cô, cả đời này, anh chỉ có thể làm anh trai của cô—————

Sáng sớm ngày chủ nhật, Phán Phán thức dậy, lập tức thay một bộ đồ thoải mái, tâm tình vui vẻ ngâm nga bài hát, từ lầu hai chạy xuống phòng bếp dưới nhà.

Mỗi khi đến ngày nghỉ, cô có thói quen chạy qua nhà của Tập Phi, hôm nay đương nhiên là không có ngoại lệ.

Huống chi, hai người thật vất vả mới làm hòa với nhau như lúc đầu! Cô đương nhiên càng muốn đi tìm Tập Phi.

Sau khi đem bữa sáng giải quyết, vốn định đi qua nhà Tập Phi ở cách vách, không nghĩ lại thấy ba mẹ hai nhà đang ngồi ở phòng khách.

“Ba, mẹ, ba nuôi, mẹ nuôi, buổi sáng tốt lành.”

“Phán Phán. Con dậy rồi! Đến đây, đến ngồi cạnh mẹ nuôi nào.”

Ngụy Cận cười cười vẫy tay với Phán Phán, trong mắt hiện ra ánh sáng khác thường.

“Ba mẹ đang nói chuyện gì vậy?” Phán Phán khó hiểu nhìn bốn người, cảm thấy không khí hôm nay không được bình thường, không giống với mọi ngày.

“Không có gì.....” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Ngụy Cận lại chăm chú nhìn Phán Phán, trong đầu hình như có mục đích gì đó.

“Mẹ nuôi à.....mẹ tại sao lại nhìn con như vậy?” Phán Phán bị Ngụy Cận nhìn đến mức khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, vội vàng cúi đầu nhìn khắp người mình, có chỗ nào lạ sao, cô sờ sờ mặt, trên mặt cô dính cái gì sao?

“À? Ồ.....không có gì! Mẹ nuôi chính là cảm thấy con gái nuôi của mẹ đã trở nên xinh đẹp động lòng người, thật sự đã trở thành cô gái mười tám tuổi xinh đẹp. Hahaha.....” Ngụy Cận cười mất tự nhiên vỗ nhẹ bả vai của cô.

“Đúng không?” Ngắn đầu, Phán Phán nghi hoặc nhìn Ngụy Cận, cảm giác thấy hôm nay mẹ nuôi có chút là lạ.

“Kiến Phong, tôi nói này, bốn người già chúng ta không hỏi ý kiến của Tập Phi và Phán Phán, liền quyết định như vậy, tựa hồ không ổn.” Sở Dụ Sinh đột nhiên nói, lộ ra vẻ mặt không đồng ý.

“Đúng vậy a, đúng vậy a.” Chung Di vội vàng họa lời nói của chồng.

“Phán Phán hiện tại mới có mười chín tuổi, Tập Phi cũng vừa mới có hai mươi hai tuổi, tựa hồ còn quá sớm. Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên chờ Phán Phán tốt nghiệp đại học, sự nghiệp của Tập Phi ổn định rồi hãy quyết định đi.”

“Ai u! Tôi nói này tiểu Di, hai gia đình chúng ta tình cảm tốt như vậy, sớm muộn cũng thành một nhà, thân lại càng thêm thân. Nói tiếp, quyết định như vậy không có gì không ổn, Phán Phán cũng chỉ là chuyển từ nơi này sang cách vách, cũng không có gì khác biệt lắm mà!” Ngụy Cận cố gắng thuyết phục Chung Di.

Chuyện thân càng thêm thân làm bà hứng thú, hi vọng là sớm có ngày mang con dâu xinh đẹp tiến vào nhà, bà sẽ sớm trở thành bà nội, haha.

Tuy rằng bà hiểu được bạn tốt của mình, muốn giữ con gái bên cạnh mình lâu hơn một chút, nhưng là, sau khi Phán Phán kết hôn thì cũng ở cách vách mà thôi, cũng không phải rất xa, nếu muốn tìm Phán Phán, hai người bọn họ chỉ cần đi qua vài bước là có thể nhìn thấy người.

“Nhưng là.....” Chung Di vẫn còn điều muốn nói.

“Đừng nhưng là, liền quyết định như vậy đi.” Ngụy Cận cầm chặt tay Chung Di, trên mặt ngập tràn sự kiên quyết.

“Đúng vậy a! Dụ Sinh, tiểu Di, chẳng lẽ hai người chưa nghe qua đạo lý thành gia lập nghiệp sao? Trước tiên thành gia, như vậy nam nhân mới có lòng chung thủy, mới cố gắng lập nghiệp. Nhớ năm đó, hai chúng ta vừa mới tốt nghiệp đại học liền cưới ngay hai người vợ xinh đẹp sao? Hiện tại ông nhìn chúng ta xem, sự nghiệp phát triển, gia đình cũng hạnh phúc, đây không phải là ví dụ tốt nhất sao?” Diêm Kiến Phong cũng ra sức thuyết phục.

“Vậy ông cũng cần hỏi ý kiến của bọn nhỏ như thế nào, nói không chừng Tập Phi không muốn, hay là nó đã có đối tượng vừa ý khác thì sao?”

Xem kết cục cứ quyết định như vậy, Chung Di nhìn vẻ mặt ngây ngơ của con gái, trong lòng càng thêm không nỡ.

Bà thật sự muốn con gái ở bên cạnh bà thêm nhiều năm a.

“Xin hỏi..... Ba mẹ có thể nói cho con biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Ba mẹ đang thảo luận chuyện gì vậy?” Phán Phán nghe không hiểu, đành phải mở miệng hỏi.

Ngụy Cận không khỏi cười tươi, nói với Phán Phán đang ngồi đối diện bà: “ Mẹ nuôi nói này Phán Phán, con nhớ trả lời thật lòng, con thấy Tập Phi đối với con có tốt không? Con có thích nó không?”

“Anh Tập Phi?” Như thế nào lại nhắc đến anh trai.

“Đúng vậy a.” Ngụy Cận gật đầu.

“A.....” Phán Phán nghe thấy câu hỏi của mẹ nuôi, lo lắng không biết trả lời như thế nào. “Con thực sự thích anh Tập Phi, anh ấy đối với Phán Phán rất tốt!”

“Đã như vậy! Vậy Phán Phán, bây giờ mẹ nuôi hỏi con một chuyện rất nghiêm túc.”

Nói xong, Ngụy Cận ngừng đầu, nhìn ba người khác đang ngồi bên cạnh, không thấy người phản đối, liền tiếp tục nói: “Mẹ nuôi hỏi con, con—— có đồng ý hay không lấy Tập Phi, trở thành vợ của nó?”

4. Chương 4

Bên trong phòng khách đột nhiên rất im lặng, nếu có cây kim rơi xuống thì chắc chắn sẽ nghe thấy được, bốn người lớn trong nhà đều nín thở nhìn chăm chăm vào Phán Phán, chờ đợi câu trả lời của cô.

“.....” Nghe xong, Phán Phán ngồi ngây người.

2 phút trôi qua, cuối cùng cô cũng có phản ứng——

“Ha.....haha.....ha.....”.

Một tiếng cười to bất thành linh làm mất đi sự yên tĩnh trong phòng khách, Phán Phán giống như nghe được chuyện cười thú vị, nhin không được gập cả người, ôm bụng lớn tiếng cười không ngừng.

“Phán Phán?” Chung Di sốt ruột gọi con gái.

“Hix.....Rất xin lỗi.....con con.....con cảm thấy con đã lớn như thế này, nghe qua.....truyện cười hay nhất từ trước tới giờ.....”. Cố nén cười, Phán Phán khó khăn nói ra một câu này.

“Phán Phán, con đang cảm thấy là mẹ nuôi đang nói đùa với con sao?”. Ngụy Cận bắt đắc dĩ thở dài.....Đứa nhỏ này....Chẳng lẽ không nhìn ra là bà đang hỏi thật lòng sao?

“A?”

Cuối cùng Phán Phán cũng phát hiện ra là năm người ngoại trừ cô cười không ngừng ra thì bốn người lớn trong nhà đều mang bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

“Mọi người là đang nói thật sao?”. Tươi cười dần dần biến mất trên mặt của Phán Phán.

Chỉ thấy bốn người gật đầu vô cùng ăn ý.

“Không phải là nói giỡn!” Cô có chút không chắc chắn hỏi lại.

Bốn người lại đồng thời lắc đầu.

“A.....a.....nói giỡn cái gì vậy?” Cô kinh hãi nhảy dựng lên.

“Phán Phán, không cần kinh ngạc như vậy?”. Ngụy Cận lấy tay giữ chặt lấy tay của Phán Phán.

Phán Phán nhăn mày hỏi : “Anh Tập Phi.....Anh ấy là anh trai.....”.

“Con cùng nó không có quan hệ huyết thống, không phải là anh em ruột.” Ngụy Cận nhẹ giọng nhắc nhở, sợ làm cô sợ hãi.

“Con.....Vẫn còn là sinh viên.”

“Mẹ ruột và mẹ nuôi của con lúc còn đang học đại học thì đã lấy ba con và ba nuôi.” Diêm Nghị Sinh trả lời cô.

“Ách.....Ách.....Con mới 19 tuổi, còn trẻ tuổi.....đang là thời kì vui đùa.....”. Phán Phán vò đầu lại thành một khối—aizzz, cô không nghĩ ra được đáp án tốt a.

“Khi kết hôn, Tập Phi cũng có thể mang con đi chơi, con muốn đi đâu cũng được. Con xem, sau này còn có một tài xe riêng vô cùng tốt nữa sao?” Ngụy Cận bình tĩnh nói.

“A, nhưng là.....nhưng là.....”. Phán Phán nửa câu đều không nói được, cô nôn nóng đứng dậy, nhịn không được đi qua đi lại.

“Phán Phán.....”. Chung Di nhìn con gái của mình tay chân luống cuống, không đành lòng đi đến trước mặt cô.

“Mẹ.....” Phán Phán nhìn vào mắt mẹ cô.

“Nghe mẹ nói, con không phải thực sự thích có Tập Phi làm bạn sao? Tập Phi ở cùng con, con không phải cảm thấy rất an toàn sao?”.

Chung Di đem những lời mà Phán Phán nói với bà nói lại với cô, nhẹ nhàng gật đầu, nói tiếp: “Kỳ thật, lúc con và Tập Phi còn nhỏ, chúng ta đã hi vọng các con có thể trở thành vợ chồng. Cho nên, mới có thể đem con từ nhỏ đã giao cho Tập Phi chăm sóc.”

“Nhưng là, con.....”. Kết hôn cùng Tập Phi, đây là chuyện mà Phán Phán chưa bao giờ nghĩ tới.

“Mẹ cũng là không muốn, con còn nhỏ như vậy, mẹ hi vọng con có thể ở bên mẹ lâu hơn một chút, tiếp tục làm con gái nhỏ của mẹ.”

Chung Di lấy tay xoa xoa khuôn mặt non mềm của Phán Phán, trên môi nở một nụ cười hiền hậu.

“Nhưng mà, nếu đem con giao cho Tập Phi, mẹ và ba con sẽ rất yên tâm, hơn nữa chính là con chỉ chuyển sang cách vách, muốn gặp con thì rất tiện lợi.”

“Vây.....Anh Tập Phi đáp ứng sao?” Trong đầu Phán Phán hiện lên khuôn mặt tuấn mĩ của Tập Phi, hai má liền đỏ ửng.

Vừa nghĩ tới sau này cô sẽ là vợ của anh, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác xa lạ, nhưng cảm giác này lại không hề chán ghét, ngược lại thấy ấm áp, vui vẻ.

“Con yên tâm, mẹ nuôi cam đoan với con, nếu Tập Phi nghe được con đáp ứng gả cho nó, nó nhất định sẽ rất cao hứng, lập tức la to ăn mừng.”. Ngụy Cận đứng lên vỗ ngực cam đoan.

Tâm tư của con mình, người làm mẹ nào lại không biết. Xem ra giấc mơ được làm bà nội của bà ngày càng gần nha.

“Anh ấy còn chưa biết sao?” Giờ phút này, Phán Phán xúc động muốn thấy Tập Phi ngay lập tức.

“Vây.....Con đi.....nói với anh ấy.” Khuôn mặt cuối thấp đỏ bừng, thấp giọng nói.

Cô muốn nhìn xem Tập Phi có đúng hay không sẽ như lời mẹ nuôi nói, cao hứng cười toe toét.

“Không kịp đợi gặp chồng tương lai sao? Con mau đi đi!” Diêm Nghị Sinh cười lớn, chọc Phán Phán thẹn thùng.

“Chha nuôi.....Cha thật sự là.....” Phán Phán bĩu môi gắt giọng nói, cả khuôn mặt đã đỏ bừng lên hết.

“Đừng chọc con bé.” Ngụy cận ra tiếng giải cứu.

” Phán Phán, con nhanh đi tìm Tập Phi đi.” Bà đẩy đẩy Phán Phán, ý bảo muốn cô rời đi.

“Vâng.”

Tiếng nói vừa ngưng, Phán Phán liền nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

“Aizz”. Sau khi thấy con gái mình rời đi, Sở Dĩ Sinh không ngừng lắc đầu.

“Tuy biết nếu không sớm thì muộn phải gả Phán Phán đi, nhưng lại không nghĩ tới có thể sớm như thế này.”

“Lão công, Phán Phán chỉ gả đến cách vách mà thôi.” Chung Di an ủi chồng, cũng chính là an ủi chính mình.

“Anh biết, chính là chỉ gả đến cách vách mà thôi.....”.

Vừa ra khỏi nhà, Phán Phán ngay lập tức chạy đến nhà của Tập Phi, cô đã không kịp đợi để nói cho anh biết quyết định của ba mẹ hai nhà.

Tuy rằng mẹ nuôi luôn cam đoan, nhất định sau khi Tập Phi nghe được điều này sẽ vô cùng cao hứng, nhưng trong lòng cô vẫn không khỏi có chút lo lắng.

Đối với cô mà nói, cùng Tập Phi ở cùng một chỗ là chuyện vô cùng tự nhiên.

Nhưng mà, kết hôn?

Chuyện kết hôn, nếu không phải hai bên đều yêu đối phương thì mới đúng sao?

Tập Phi yêu cô sao?

Cô cũng yêu Tập phi sao?

Nói thực ra, cô không biết, nhưng chuyện muốn cô kết hôn với Tập Phi, cô cảm thấy không bài xích.

Cô đã có thói quen muốn có anh chiều cổ, thói quen có anh bảo hộ, thói quen có anh làm bạn,.....Chẳng lẽ, đây là yêu sao?

Cô ngây ngốc nở nụ cười, tưởng tượng cuộc sống sau khi kết hôn với Tập Phi, cảm thấy cuộc sống mình sẽ có nhiều biến đổi.

Thấy chìa khóa mẹ nuôi đưa cho, Phán Phán trực tiếp mở cửa đi vào, chạy lên lầu hai.

“Anh trai, anh xem———”

Mang theo nụ cười ngọt ngào, cô chạy vào phòng Tập Phi.

Nhưng giây tiếp theo, khi nhìn thấy hình ảnh ái muội trong phòng, cả mặt cô đều cứng ngắt lại.

Cô gái này, cô chưa từng thấy qua, lúc này toàn thân trần trụi nằm sắp trên giường của Tập Phi, thấy cô tiến vào, lập tức kinh ngạc, với thay lấy cái chăn bên cạnh đắp lên người.

Mà Tập Phi lại nửa trên trần trụi ngồi bên giường, nhìn thấy cô, trên mặt cũng có chút kinh ngạc.

Vì muốn dời đi tình cảm của mình, anh liền nhận lời tỏ tình của một cô gái, cùng cô ấy bắt đầu kết giao, hi vọng có thể quên đi phần tình cảm kia của mình dành cho Phán Phán.

Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã bị Phán Phán bắt gặp, anh chưa chuẩn bị tâm lý tốt để cùng cô nói chuyện.

Lát nữa anh giải thích với cô như thế nào đây?

Đợi chút—————

Đang hết sức buồn rầu, trong đầu anh liền hiện lên một ý nghĩ.

Anh nhìn cô gái đang nằm trên giường anh, lại nhìn Phán Phán khiếp sợ đứng bên cạnh.

Anh nhắm mắt lại, cắn chặt răng—————

Anh quyết định lấy cơ hội lần này, làm cho Phán Phán xa lánh mình, để anh và cô phải giữ khoảng cách với nhau.

“Phán Phán, em đi ra ngoài, lát nữa hãy đi vào.” Tập Phi lạnh nhạt nói.

Vừa nói xong, anh xoay người ôm cô gái kia vào lòng, nhỏ giọng an ủi.

Phán Phán đứng tại chỗ, trừng mắt nhìn cô gái mà Tập Phi ôm lấy.

Ghen tuông mãnh liệt trong lòng, hai chân cô run run, trong đầu cảm thấy đau nhức.

“Anh trai.....” Cô tiến lên, kéo Tập Phi, không biết vì sao bây giờ lòng cô cảm thấy đau đớn, giống như bị ai cắn vào.

Giống như không nghe thấy giọng cô, Tập Phi không quay đầu nhìn, vẫn chăm chú nhìn cô gái trong ngực.

“Anh, anh thật sự không để ý tới Phán Phán sao?” Phán Phán cắn môi, trong mắt nổi lên một tầng sương mù.

“Phán Phán, em về trước, đợi lát nữa anh đi tìm em.” Cuối cùng Tập Phi cũng quay đầu lại, nhìn cô cười nhạt, lấy tay xoa đầu cô.

“Không cần——-em không về, cô ta là ai?” Nhìn cô gái trốn trong ngực anh, lửa nóng trong lòng liền nổi lên.

Đó là lồng ngực của cô, là vị trí của riêng cô, không cần bất luận người nào chiếm lấy, cô lại không nguyện ý cho đi.

“Cô là ai? Vì sao lại ở đây? Đi ra ngoài! không cần ở trong này!” Cô dùng sức kéo cô gái kia ra ngoài.

Không thể nào giải thích việc cô mất khống chế lúc này, giờ phút này, cô chỉ biết người của mình bị đoạt đi liền phẫn nộ.

“Không cần, không cần kéo tôi!” Cô gại sợ hãi nhìn về phía Tập Phi.

Tập Phi nhíu mày, đi tới kéo Phán Phán ra.

“Phán Phán, đủ!” Anh bức mình nổi giận với Phán Phán, trời mới biết anh không muốn làm như vậy đối với cô, lại càng không muốn làm cô thương tâm.

“Cô ấy là bạn gái của anh, em không được không lễ phép với cô ấy.” Tập Phi ôm cô gái kia vào ngực, vì thuyết phục Phán Phán, cũng là thuyết phục chính mình.

“Bạn gái?” Phán Phán tròn to hai mắt, cả người lập tức cứng ngắc, không thể tin lắc đầu.

Tập Phi.....Có bạn gái?

“Đúng vậy, cô ấy là bạn gái của anh!” Không đành lòng nhìn vẻ mặt đáng thương của cô, anh liền quay mặt đi.

Anh có bạn gái.....

Vậy——Cô thì sao? Hôn sự của bọn họ? Cô muốn tới nói cho Tập Phi biết việc kết hôn của bọn họ. nhưng giờ thì sao?

Đã không có.....Đều không có.....

Lấy tay đè mạnh lên ngực, Phán Phán cố gắng đè nén cảm giác đau đớn.

Trong đầu trống rỗng, chỉ có một âm thanh không ngừng xuất hiện trong đầu cô——không ai có thể cướp đi anh trai của cô!

Cô đi tới, đem cô gái đang trốn trong lòng Tập Phi kéo ra ngoài, không chút do dự tát cô ta một cái.

“Cô gái hư hỏng, không cho phép cô cướp anh trai của tôi!”.

Cô tức giận, thương tâm hét lớn lên.

“A.....”. Bị Phán Phán đánh cho suýt nữa té xuống đất, cũng may Tập Phi kịp thời kéo cô ta lại.

“Phán Phán——”. Tập Phi nhìn Phán Phán có chút tức giận, không nghĩ tới Phán Phán lại ra tay đánh người.

Sau khi để cô gái kia ngồi yên ổn, anh lập tức bước vài bước đến trước mặt Phán Phán.

Ba! Anh vươn tay, tát Phán Phán một cái.

Trên má phẫn nộ lập tức cảm thấy một trận đau rát, đầu nghiêng qua, Phán Phán té xuống dưới đất.

Cô nhìn Tập Phi, trong mắt vô cùng kinh ngạc, không thể tin được.....Tiếp theo, nước mắt liền chảy xuống.

Tập Phi nhất thời đứng ngây người, hai tay bất động để trên không trung, anh cũng không thể tin được anh lại ra tay đánh Phán Phán.....

Đây là anh trai Tập Phi luôn bảo vệ cô, không cho cô chịu ủy khuất, không cho cô bị tổn thương sao.....

Mà nay—— Anh không còn là người mà luôn che chở cô từ nhỏ đến lớn.

“Phán Phán.....”.

Giọng nói của anh có chút khàn khàn, nước mắt của Phán Phán khắc sâu trong đầu anh, làm cho tim anh đau đớn.

“Anh đánh em.....”. Cô cười tuyệt vọng, dùng hết sức lực mà đứng lên.

Nếu như lúc này cô không biết tình cảm của cô đối với anh có phải là tình yêu hay không, trong lòng vẫn luôn nghi ngờ, hiện tại cô đã có đáp án xác định.

Cô yêu Tập Phi, thật sự thương anh, nhưng mà—— quá muộn.

Trong miệng tràn ra tiếng cười bất đắc dĩ, Phán Phán nhắm chặt hai mắt, thấp giọng cười nhạo sự ngu ngốc của mình.

Anh em vĩnh viễn không thể trở thành người yêu.....

Mặc dù bọn họ không có quan hệ huyết thống, nhưng cô vẫn là em gái, đúng vậy—chỉ là em gái.

Lắc đầu, cô nhìn mặt anh nở nụ cười chua xót, nước mắt đã sớm che kín cả khuôn mặt.....

Anh không thuộc về cô——anh——Đã thuộc về người khác.

Cô đứng thẳng, xoay người bước đi.

Anh thế nhưng đánh cô.....Cô gái từ nhỏ anh đã nâng trong lòng bàn tay.....

Anh rốt cuộc đã làm gì?

Tập Phi nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên khuôn mặt đầy nước mắt của Phán Phán.

Anh đã từng thề, cả đời này sẽ tuyệt đối không làm cô khóc, không làm cô có nửa điều ủy khuất.

Nhưng.....Làm cô khóc, làm cô ủy khuất lại chính là anh.....

Chỉ vì anh yêu cô, là anh sai——

Cắn chặt môi, ép buộc việc mình muốn lao ra ngoài tìm cô xin lỗi, nhịn muốn an ủi cô. Giờ khắc này, anh thầm nghĩ giết mình.

Nhìn vẻ mặt của Tập Phi, cô gái kia không biết mình nên cao hứng hay nên sợ hãi, anh vì cô đánh cô bé kia làm cô có chút vui vẻ, nhưng hiện tại, vẻ mặt anh hoàn toàn không giống như vừa rồi đối với cô dịu dàng, làm cô có chút sợ hãi.

Cô biết cô bé kia là ai, cô ấy là Sở Phán Phán, ở trường học là một người nổi tiếng. Bởi vì cô ấy rất đẹp, lại luôn đi bên cạnh Tập Phi, ở trong trường học, chỉ cần một người xuất hiện thì sẽ nhất định thấy bóng dáng người kia.

Tất cả mọi người đều nói tình cảm của họ rất tốt, như hình với bóng.

Cho nên khi anh nhận lời tỏ tình của cô, cô cảm thấy rất kinh ngạc.

“Cô đi đi.” Tập Phi lạnh lùng nói với cô gái vẻ mặt mù mịt đang đứng bên cạnh.

“Tập Phi?” Cô không hiểu muốn chạm vào anh, nhưng anh lại tránh ra.

“Đi.” Thay vẻ mặt dịu dàng lúc nãy bằng thái độ lạnh lùng.

Thì ra.....Cô bị lợi dụng. Cô gái hiểu rõ.

Nhưng cô không hiểu, Diêm Tập Phi chắc chắn yêu Sở Phán Phán vừa rồi đi mới đúng, vậy tại sao chấp nhận lời tỏ tình của cô? Vì sao đuổi Sở Phán Phán đi?

Không nhận được đáp án nào, cô liền mặc đồ tử tế, lẳng lặng rời khỏi phòng.

Ngồi trên giường, Tập Phi liền cảm thấy hối hận, một sự đau đớn truyền đến tim anh.

Rốt cuộc Phán Phán cũng chán ghét anh.

Làm cho cô thương tâm, không muốn đến gần mình, đây không phải kết quả anh muốn sao? Vì sao anh lại không thấy cao hứng?

Vì sao trong lòng lại cảm thấy mất mát như vậy?

Phán Phán.....

Một tháng tiếp theo, hai nhà Diêm-Sở đều bị vây bởi một khối không khí ảm đạm bao trùm.

Phán Phán cả ngày không vui, lấy nước mắt rửa mặt, chìm trong đau thương, làm cho ba mẹ Sở nóng lòng như lửa đốt.

Hôm đó, hai nhà đang hưng phấn bàn chuyện kết hôn, lại thấy Phán Phán vốn đang cao hứng chạy đi tìm Tập Phi, đột nhiên trên mặt toàn nước mắt chạy về nhà, sau đó xông lên lầu, chạy vào phòng khóa cửa lại.

Làm bốn vị trưởng bối không biết xảy ra chuyện gì, sốt ruột chạy theo cô.

Nhưng Phán Phán kiên trì không muốn mở cửa, không ngừng nói, hôn lễ của cô và Tập Phi sẽ không có.

Ngụy Cận và Diêm Nghị Kiến ngay lập tức chạy về nhà, muốn tìm tên tiểu tử kia hỏi rõ, lại trùng hợp thấy một cô gái xa lạ từ nhà mình đi ra.

Nhìn thấy tình huống này, Ngụy cận đại khái hiểu rõ đoán được chuyện gì đã xảy ra. Bà và chồng vô cùng tức giận, đi tới phòng

Tập Phi, chất vấn anh vì sao làm Phán Phán thương tâm.

Không nghĩ tới lại đổi được vẻ mặt không thềm quan tâm của Tập Phi, nói với bọn họ rằng anh bây giờ không muốn nói chuyện với bọn họ.

Một tháng cứ trôi qua như vậy———

Phán Phán vẫn như cũ, cả ngày thần thờ, ngày càng gầy yếu.

Từ trong miệng của Ngụy Cận, vợ chồng Sở gia biết hôm đó đã xảy ra chuyện gì, hai người nhà Diêm gia không ngừng nói xin lỗi với họ.

Chung Di và Sở Dụ Sinh liền nói, loại tình cảm này không thể miễn cưỡng, nếu Tập Phi đã có bạn gái, hôn ước dĩ nhiên chỉ có thể hủy bỏ.

Nhưng là.....Con gái bọn họ tựa như bị đã kích không nhẹ, muốn làm cho cô bình thường trở lại, đây là chuyện khiến vợ chồng Sở gia buồn phiền.

Một ngày kia, Chung Di và Dụ Sinh vẻ mặt lo lắng ngồi trong phòng của Phán Phán.

Hôm nay là kỉ niệm hai mươi năm kết hôn của bọn họ, bọn họ muốn ra ngoài ăn cơm.

“Con gái, con thật sự không muốn đi ăn cùng ba mẹ sao?” Chung Di lo lắng hỏi Phán Phán.

“Đúng vậy a, ba cũng không yên tâm để con ở nhà một mình.”

Sở Dụ Sinh đến bên cạnh Phán Phán, vỗ vỗ hai má gầy yếu của cô.

Phán Phán lộ ra nụ cười gượng ép. “Ba, mẹ, hai người yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn ở nhà, sẽ không đi ra ngoài.”

“Nhưng mà.....để con ở nhà một mình, mẹ thật sự lo lắng. Mẹ nuôi và ba nuôi của con đã xuất ngoại, ngay cả Tập Phi cũng đi du lịch tốt nghiệp, nếu có chuyện gì xảy ra.....Vậy phải làm sao bây giờ?”

Chung Di càng nghĩ càng thấy không ổn.

“Không được, con tốt nhất vẫn nên đi với ba mẹ.”

Nhìn mẹ khẩn trương lo lắng, Phán Phán có chút uất ức cười.

“Mẹ, người cũng ba ba ngọt ngào chúc mừng, con ở bên cạnh làm bóng đèn sao?”

Lấy tay mẹ đặt vào trong tay ba, cô nhìn không được trêu đùa : “Mẹ vừa nói không đi, Baba liền thất vọng muốn khóc.”

“Con có thể ở nhà một mình, hơn nữa trong nhà có hệ thống chống trộm, nếu xảy ra chuyện gì, con lập tức chạy đi gọi người giúp đỡ, cho nên ba mẹ nên yên tâm đi.” Cô cười hì hì đẩy ba mẹ ra khỏi phòng.

“Được rồi.....Con cẩn thận một chút, nhớ đóng kỹ cửa sổ, mẹ và ba con sẽ nhanh chóng trở về.” Chung Di rất cuộc chấp nhận lời đề nghị của con gái.

“Vâng.” Cô dùng sức gật đầu, hi vọng làm cho ba mẹ mình yên tâm.

Ngay khi ba mẹ vừa rời khỏi, cô giống như khinh khí cầu xẹp xuống, vẻ tươi cười lập tức rút xuống,

Một tháng qua, cô biết cô làm ba mẹ lo lắng, cho dù cô miễn cưỡng cười tươi, ra vẻ kiên cường, nhưng cô biết rõ, cô không hề vui vẻ.

Một tháng. Suốt một tháng qua cô không hề thấy Tập Phi, cô càng ngày càng nhớ anh.....

Không biết Tập Phi có nhớ nàng hay không?

Cô ngồi lên giường, cầm lấy con rối mà Tập Phi cho cô, ngơ ngác nhìn.

“Nếu có thể quay ngược thời gian thì tốt quá.” Cô bất đắc dĩ hi vọng.

“Em có thể nói cho chị biết nên làm sao được hay không?” Cô lắc lắc con rối, hi vọng nó có thể trả lời cô.

Dùng sức ôm con rối, cô lại rơi nước mắt.

Nhiều lần, nhiều lần cô muốn chạy đi tìm anh nói xin lỗi, cầu anh đừng không để ý đến cô. Cô còn muốn cùng anh bình thường giống như trước kia, cùng ăn cơm, vô tư đi theo anh, làm nũng với anh.....

Nhưng mỗi khi muốn đi thì cô lại lùi bước.

Bởi vì nhớ tới bạn gái của anh, nghĩ tới chính cô không có biện pháp nhìn anh cùng người con gái khác thân mật, càng biết được rằng cô và anh không thể trở lại như lúc xưa.

Cho nên lựa chọn trốn tránh anh, chỉ cần nghĩ tới Tập Phi thân thiết với người con gái khác, cô liền cảm thấy thống khổ.

Trong lúc Phán Phán đang chìm trong khổ sở, thì một tiếng kêu to cắt đứt sự yên tĩnh trong phòng.

“Chuông báo động?” Phán Phán nhanh chóng đứng lên.

Lau đi nước mắt trên mặt, Phán Phán nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

“Ba mẹ trở về sao?”. Mới đi một lúc mà? Kì lạ.

Phán Phán tắt đi chuông báo động, từ lầu hai đi xuống.

“Ba? Mẹ? Hai người đã về sao?” Đợi một hồi, nhưng dưới lầu lại không có tiền trả lời.

“Kỳ lạ.” Lầu một tối đen, cô lấy dũng khí quyết định đi xuống dưới lầu.

Mới đi vài bước, phía dưới cầu thang liền xuất hiện bóng người.

“Thì ra cô ở trong này——”

Đột nhiên một âm thanh của một nam nhân xa lạ truyền đến tai Phán Phán.

Cô sợ hãi mở to mắt. “Phải.....Ai?”

Nam nhân nở nụ cười tà khí, chậm rãi đi tới chỗ Phán Phán.

“Anh.....Anh là ai? Làm sao anh có thể vào nhà của tôi?” Thấy nam nhân kia đến gần, Phán Phán sợ hãi lui về phía sau.

“Tiểu thư, cô đừng sợ, tôi chỉ muốn mời cô đi một chuyến.” Nam nhân đột nhiên vươn tay, dùng sức bóp cổ cô.

“Cứu.....Cứu mạng...”. Động tác xảy ra bất thành linh làm Phán Phán sợ xanh mặt.

Cô kinh hoàng dùng sức muốn trốn thoát, hai tay không ngừng đánh vào nam nhân kia.

“Thả.....Buông...”

Thật đáng sợ.....Thật đáng sợ.....Ai tới cứu cô.....

“Không có ai tới cứu cô đâu, muốn trách thì hãy trách cha cô đi. Ai bảo ông ta đắc tội với tổ chức Xích Đen của chúng ta, bây giờ là lúc bắt cô trả lại tất cả. Bất quá muốn bắt cô thật không đơn giản, tôi phải đợi rất lâu nha, mới đợi được đến hôm nay cô ở nhà một mình. Nào! Ngoan ngoãn đi theo tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô khổ sở đó.”

Vì muốn lấy được tài liệu trên tay Sở Dự Sinh, đại ca có lệnh, phải bắt được cô gái này, hắn ta đã mai phục ở đây rất nhiều ngày rồi, rốt cuộc cũng đã có cơ hội ra tay.

Phán Phán thống khổ không ngừng dẫy dụa, cảm thấy mình không thể thở được.

Không biết lấy đâu ra sức lực, cô đá vào bụng của tên nam nhân, lăm hắn ôm bụng kêu to.

“Cô, tiện nhân này!” Hắn ta một tay ôm bụng, đuổi theo Phán Phán đang chạy lên lầu.

Phán Phán dùng hết sức lao đảo chạy về phòng của cô. Chạy vào phòng, cô nhanh chóng khóa trái cửa, cầm lấy điện thoại, bấm dãy số quen thuộc nhất.

Cô sợ hãi khóc không ngừng, trong lòng không ngừng gọi tên Tập Phi.....

Ngoài cửa truyền đến lực đạo mạnh mẽ, nam nhân rống to ngoài cửa, cô sợ đến toàn thân run rẩy, đem điện thoại để lên tai, lại nghe thấy giọng nói trong hộp tin nhắn thoại.

“Số máy hiện tại đang tắt máy, xin để lại lời nhắn sau tiếng píp——”

“Anh.....anh, anh mau đến cứu Phán Phán, Phán Phán sợ hãi, có người xấu đến, hần.....hần ta đang ở ngoài cửa, muốn bắt em——-Anh——anh——”.

Rầm! Cửa phòng bị phá ra, Phán Phán kinh hách làm rơi điện thoại xuống đất.

“Anh tránh ra.....không cần lại đây.....”. Phán Phán không ngừng lùi về phía sau, lùi thẳng tới góc giường, không thể lùi được nữa.

“Cô, nữ nhân đề tiện, hiện tại xem cô trốn chỗ nào.....” Trên tay chàng trai không biết đang cầm cái gì, dùng sức đánh vào đầu cô.

Phán Phán kêu lên một tiếng, máu tươi từ gáy chảy xuống, cô lập tức ngã xuống vũng máu, hôn mê bất tỉnh.

“Sớm nói cô ngoan ngoãn, cô không nghe,xem đi! Phải để tôi ra tay mới vừa ý.” Hần cười lạnh làm cho người khác thấy sợ hãi.

Lúc này, điện thoại của hần vang lên.

“Em nghe, đại ca, có chuyện gì không?” Đầu dây bên kia là người của tổ chức Xích Đen.

“Cái gì? Người không cần bắt? Em đã bắt được cô ta? Nhưng em đã làm cô ta——”

“Vâng, vâng, nói không chừng cô ta còn giá trị lợi dụng, vâng——tốt, em đã hiểu.”

“Vâng, em đã biết, em sẽ đốt toàn bộ chỗ này, em biết, em sẽ không để người khác tìm thấy dấu vết của em.”

Chàng Trai tắt điện thoại, lạnh lùng nhìn cô gái nằm dưới đất, cười đắc ý——

5. Chương 5

Chuyến du lịch tốt nghiệp kết thúc, ba người sau khi đến trường học, ngồi trong trường đợi xe của Ngụy Minh Khải tới đón để chuẩn bị trở về nhà.

“Tở cảm thấy Tập Phi mấy ngày nay là lạ, rất dễ tức giận.”

Tráng Sĩ Đức mất hứng nhỏ giọng oán giận, lại còn cứ 3 phút quay đầu nhìn Tập Phi một cái.

“Đúng vậy. Tở cũng cảm thấy thế.” Ngụy Minh Khải cũng gật đầu đồng ý.

Đầu chỉ kì lạ, cơ bản giống như biến thành người khác, dễ nổi giận, bộ dạng lúc nào cũng nặng nề, hỏi cậu ấy có tâm sự gì phải không thì cậu ấy cũng không nói.

“Tở cảm thấy Phán Phán cũng rất kì lạ, thật kì lạ.!”

Lúc trước Tập Phi nhờ anh và Ngụy Minh Khải đi đón Phán Phán, hai người đã cảm thấy kì lạ, hiện tại nói không cần phải đưa đón em ấy nữa.

Mà bình thường Tập Phi ở đâu thì Phán Phán sẽ nhất định ở chỗ đó. Nhưng gần đây lại không thấy bóng dáng của cô, cảm thấy vô cùng không quen. Cuối cùng thì hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Uh.” Ngụy Minh Khải nghĩ nghĩ rồi lại gật đầu.

“Này! Cậu không cần cứ nói ừ, tốt, đúng theo tớ.” Tráng Sĩ Đức chịu không được rống to.

“Nói? Nói cái gì? Tập Phi xảy ra chuyện gì làm sao tớ biết được, cũng đã hơn một tháng không thấy Phán Phán, tớ càng không biết là vì sao. Cậu muốn tớ nói cái gì? Đây.....Đây, Sĩ Đức, cậu nhìn xem? Xem thử.....Ồi trời ơi.....”.

Nguyễn Minh Khải chỉ chỉ chỗ cho Sĩ Đức nhìn, không khỏi ngáy người trong khoảng thời gian ngắn, liền nói tài xế chạy xe đến gần.

“Kia.....cái kia không phải.....là nhà Phán Phán sao? Sao.....lại biến thành như vậy?”. Tráng Sĩ Đức không thể tin được thở dốc kinh ngạc nói.

“Tập Phi.....Tập Phi———”. Nguyễn Minh Khải quay ra phía sau, gọi to Tập Phi còn đang ngủ.

“Đã tới chưa?”. Nguyễn Minh Khải lớn tiếng gọi, Tập Phi bị đánh thức mở mắt ra.

“Kia.....không phải là nhà của Phán Phán sao?”. Nguyễn Minh Khải xoay người hỏi.

Tập Phi không rõ, cuối cùng ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy cũng bị dọa sợ——

Này.....Đây là có chuyện gì?

Xảy ra chuyện gì?

Mới ba ngày, anh mới đi có 2, 3 ngày thôi mà, tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Không.....”. Anh cảm thấy trong nháy mắt toàn thân bị buộc chặt.

Phán Phán, Phán Phán của anh.....

Đi xuống xe, đầu anh rối loạn, trống rỗng.

Đứng im nhìn đồng hồ nát của căn nhà, giống như bị hỏa hoạn, khắp nơi hoang tàn, không nhìn ra được hình dạng của một biệt thự xa hoa.

Một nỗi bất an chợt dâng lên trong lòng, anh run rẩy đi về phía trước, mở to miệng gọi: “Phán Phán? Phán Phán?”.

Không cần, trăm ngàn lần không cần cô xảy ra chuyện gì, Phán Phán của anh không cần xảy ra chuyện gì.....

“Phán Phán, Phán Phán.....”. Tập phi không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp chạy đến căn nhà đổ nát.

“Tập Phi, rất nguy hiểm, cậu bình tĩnh một chút.” Nguyễn Minh Khải từ phía sau dùng sức giữ chặt lấy Tập Phi đang kích động, không cho anh chạy vào ngôi nhà đang lung lay sắp đổ.

“Buông, Buông.....”. Anh không ngừng giãy dụa.

“Buông ra.....Tớ muốn đi cứu Phán Phán.....Phán Phán.....”.

Anh không thể khống chế được mở miệng tức giận nói to.

Là ai? Là ai làm cho nơi này biến thành bộ dạng như thế này?

“Cậu đừng vội, nói không chừng bây giờ Phán Phán đang an toàn ở bên nhà cậu.”

Nguyễn Minh Khải lớn tiếng nói với Tập Phi đang phẫn nộ. Anh thật sự lo lắng Tập Phi sẽ làm ra hành động ngu ngốc.

“Buông.....Con mẹ nó, cậu buông.....”. Giờ phút này, Tập Phi đều không nghe thấy gì, anh chỉ sốt ruột muốn biết Phán Phán có ở bên trong hay không.

“Sĩ Đức, cậu đứng đó làm gì? Còn không mau tới đây giúp tớ giữ chặt Tập Phi, nhanh lên một chút.”

Nguyễn Minh Khải thấy mình nhanh chóng không giữ được Tập Phi liền kêu to Tráng Sĩ Đức đang đứng sững sờ.

“Gì? A, được.” Bị Sĩ Đức rống như vậy, Sĩ Đức nhanh chóng chạy lại ngăn cản hành động của Tập Phi.

“Tập Phi.....”.

Lúc này Ngụy Cận đang ở trong nhà của bà, giống như nghe thấy tiếng kêu điên cuồng của con trai, liền nhanh chóng chạy ra cửa.

“Mẹ.....”.

Tập Phi vừa nhìn thấy mẹ mình, lập tức dùng sức vùng khỏi hai người bên cạnh, giống như bay chạy tới trước mặt bà, kích động cầm lấy tay bà.

“Tại sao lại như thế này, Phán Phán đâu? Phán Phán có sao không?”.

“Phán Phán.....”. Vừa nghĩ đến đứa nhỏ kia, Ngụy Cận lắc đầu, nước mắt trào ra.

“Phán Phán rốt cuộc làm sao? Mẹ mau nói đi!”. Lòng của Tập Phi giống như bị treo lơ lửng, anh kích động rống to.

“Phán Phán.....Không thấy.....Hai ngày trước, chính là ngày nhà bị cháy, chỉ có một mình Phán Phán ở nhà. Khi cha mẹ nuôi của con trở về, cả căn nhà đều chìm trong biển lửa, không thể đi vào. Chúng ta không biết rốt cuộc Phán Phán có ở trong nhà hay không.....Đã qua hai ngày, gọi điện thoại cho Phán Phán đều không có ai nghe, ngay cả người cũng không tìm thấy, mẹ thấy.....Lành ít dữ nhiều. Mẹ nuôi của con không chịu nổi đả kích này, bây giờ đang nằm trong bệnh viện, còn ba và ba nuôi của con thì đang điều tra chuyện này, vì sao lại xảy ra chuyện như vậy, thực sự quá đột nhiên, không ai nghĩ lại xảy ra chuyện này. Vốn là mẹ nuôi con muốn Phán Phán cùng bọn họ ra ngoài, nhưng Phán Phán không muốn quấy rầy bọn họ, cho nên.....Cho nên ở nhà một mình.....”.

Ngụy Cận chảy nước mắt, lo lắng cho chị em tốt của bà, cũng lo lắng cho con gái nuôi của bà.

Nghe vậy, Tập Phi kinh ngạc lùi về sau.

“Không.....Mẹ gạt con.....gạt con.”.

Tập Phi dùng sức lắc đầu, trong mắt tiết lộ sự khủng hoảng lúc này của anh.

“Mẹ gạt con.....Phán Phán sẽ không.....Sẽ không.....”.

Giống như phát điên, anh không ngừng nhìn mẹ mình rống to.

Không tin, anh không tin.

Phán Phán của anh.....không có khả năng.....

“Tập Phi.....”. Ngụy Cận nhìn con trai bị đả kích, chỉ có thể lắc đầu xót xa.

Tất cả mọi người đều lừa anh, bởi vì anh làm Phán Phán khóc, cho nên bọn họ bắt tay cùng nhau trừng phạt anh.

Đúng! Chính là như vậy, chính là như vậy.

“Con gọi cho em ấy.....con gọi cho em ấy.....con gọi tới, em ấy sẽ nhận.....con sẽ nói xin lỗi với em ấy vì đã làm em ấy thương tâm, kêu em ấy đừng trừng phạt con nữa, con nói xin lỗi với em ấy, em ấy sẽ tha thứ, sẽ nói cho con biết chỗ em ấy đang trốn, ngay lập tức con có thể tìm được em ấy.....Đúng! Con sẽ đi đón em ấy, mang em ấy trở về.....”.

Run run lấy điện thoại từ trong túi ra, anh lắc đầu không ngừng, muốn chính mình đừng lo lắng.

Anh không tin lời nói của bọn họ, anh không tin.

Phán Phán không có khả năng mất tích như bọn họ nói, cô nhất định là đang giận anh.

Vừa mở di động ra——

“Tin nhắn? Là tin nhắn!” Trong mắt anh xuất hiện một tia hi vọng.

“Là Phán Phán, nhất định là Phán Phán.....”. Tập phi nhanh chóng nghe lại tin nhắn, trong mắt tràn đầy sự mong chờ.

Thời gian giống như dừng lại——mọi người đều không dám lên tiếng, bọn họ đều cầu mong đáp án sẽ đúng như lời Tập Phi nói.

Nhưng mà.....

Khi âm thanh trong điện thoại truyền đến, trên mặt Tập Phi liền hoảng sợ——

“Không.....không cần.....”. Anh đột nhiên lắc đầu cuồng loạn, nước mắt chảy ra.

Ngay sau đó, anh dùng sức ném điện thoại xuống đất, điên cuồng nói to.....

Đó là giọng nói của Phán Phán.

Đó là tiếng cầu cứu của Phán Phán.....

“Là Phán Phán.....Em ấy gọi con tới cứu.....Muốn con cứu em ấy.....”.

Anh toàn thân vô lực quỳ gối, trong tai đều quanh quẩn tiếng cầu cứu đầy hoảng sợ của Phán Phán, anh không dám tưởng tượng lúc ấy Phán Phán đã xảy ra chuyện gì.

Anh dùng sức đánh lên mặt, cảm giác hối hận, đau xót không ngừng truyền tới tim anh.

Nước mắt rơi, những tiếng hô đau đớn không ngừng từ miệng anh truyền ra——

Hai năm sau, trong một tập đoàn khổng lồ.

“Thư kí Dương, tổng giám đốc của cô có ở đây không?”. Tráng Sĩ Đức đi ra thang máy, nói với thư kí đang ở ngoài cửa.

“Tráng tiên sinh, tổng giám đốc đang ở bên trong. Có cần tôi đi thông báo không?”. Thư kí ân cần hỏi.

“Không cần. Chính tôi có thể đi vào.”.

Cười một nụ cười có chút mê người, Tráng Sĩ Đức trực tiếp đi tới văn phòng của Tập Phi.

Cốc cốc cốc——

“Mời vào.” Bên trong truyền đến một giọng nói từ tính trầm thấp.

“Tập Phi, tra ra được.” Tráng Sĩ Đức đem tư liệu đặt trên bàn nam nhân trước mặt.

Diêm Tập Phi, tổng giám đốc mới của tập đoàn Đông Khôi, hai năm trước tiếp nhận vị trí của cha anh, anh không ngừng mở rộng công ty, sự giàu có và địa vị xã hội của anh cùng với vẻ đẹp anh tuấn của anh càng làm cho anh trở thành giấc mộng của tất cả cô gái.

“Quả nhiên như cậu dự đoán, Xích Đen đúng là có chủ ý với Đông Khôi, hơn nữa người của bọn chúng cũng đã trà trộn vào đây, chỉ là chưa tìm ra được là ai.”

“Phải không?”. Diêm Tập Phi trong ánh mắt lộ ra sự nguy hiểm, cầm tư liệu trên tay, một trang cũng không xem,.

Từ khi anh tiếp nhận Đông Khôi, cha anh từng nói với anh, tổ chức này đã tồn tại được nhiều năm rồi.

Mà gần đây công ty thường có gián điệp, điều tra nhiều lần, không nghĩ tới đúng là do tổ chức này quấy phá.

“Tiếp theo làm gì?”. Tráng Sĩ Đức hỏi.

“Tiếp theo, sẽ chờ cá cắn câu.”. Diêm Tập Phi cười lạnh nói——

Vào buổi tối, cả công ty bị bao phủ bởi đêm tối dày đặc đến mức không thể nhìn thấy năm ngón tay, một bóng dáng nho nhỏ nhanh chóng từ nhà vệ sinh nữ đi ra ngoài.

Nhờ sự chiếu sáng của ánh trăng, cô nhẹ bước lên cầu thang, đi tới phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất.

Vì đã biết địa hình của công ty, cho dù không có ánh trăng chiếu sáng, cô vẫn có thể bước đi rất nhanh.

Đi tới văn phòng tổng giám đốc, cô nhanh chóng rút trong áo ra một thanh sắt nhỏ, thuần thục cho vào ổ khóa, khẽ chuyển động.

Vài giây qua, cửa quả nhiên được mở ra.

Đứng ở cửa, nhờ vào ánh trăng, cô cẩn thận nhìn xung quanh.

Không có người.

Khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Mấy tháng qua, tổng giám đốc của tập đoàn Đông Khôi là Diêm Tập Phi không biết xảy ra chuyện gì, nhưng lại yêu cầu là vào buổi chiều các nhân viên đều phải ra về đúng giờ.

Mặc dù hành động của anh có chút kì lạ, nhưng vì muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, mà cô cũng đã cẩn thận quan sát mấy ngày liên tiếp, xác định không có gì khả nghi, cô rất cuộc quyết định hôm nay sẽ hành động.

Đắc ý cười to, cô gái không hề cảnh giác đi tới ngồi vào ghế, nhanh chóng mở máy tính.

Theo như sự quan sát của cô, cô có 25 phút, 30 phút sau, bảo vệ sẽ đến đây kiểm tra.

Nói cách khác, cô có 25 phút để phá mật mã máy tính, có 3 phút để copy tài liệu, còn lại 2 phút để trốn thoát.

Tính thời gian tốt, dùng sức hít sâu một hơi, cô lập tức vươn các ngón tay nhỏ nhắn, không ngừng bấm các con số để giải mật mã.

Thật lâu sau——

Cô ảo não phát hiện mình không thể phá mật mã, nhịn không được thất bại kêu to.

“Đáng chết, mật mã của Diêm Tập Phi rất cuộc là gì?”. Cô nâng tay lên nhìn đồng hồ.

“Đáng giận, lại lãng phí một ngày.”

Cô đã làm việc ở bộ phận nhận sự được 3 tháng cho nên đã quen thuộc địa hình của Đông Khôi.

Ban ngày làm việc đã mệt muốn chết, buổi tối lại phải đi kiểm tra địa hình, càng làm cô mệt mỏi.

“Tôi không muốn tiếp tục như vậy.....”.

Vừa nghĩ tới cô phải ở đây thêm một ngày, cô nhịn không được đau khổ rên rỉ.

“Ai nói cho tôi biết mật mã của Diêm Tập Phi rất cuộc là gì không.....?”. Cô đưa hai tay lên ôm lấy đầu.

Đột nhiên, trong đầu hiện lên một dãy số.

Nếu không đúng mật mã.....

Cô nhìn máy tính, vươn tay thử một lần nữa, cô đem dãy số đánh vào máy.

Qua ba mươi giây——

Tít tít

“Mở? Phá được mật mã?”.

Mở to hai mắt nhìn sững sờ, không nghĩ tới cô lại may mắn như vậy, tùy tiện đoán mà cũng đoán trúng.

Quả nhiên mật mã của Diêm Tập Phi là con số thường xuyên xuất hiện trong đầu cô.

Này.....này.....thật kì lạ. Nhưng mà, nghĩ nhiều làm gì.

Việc không thể chậm trễ, cô rất nhanh chép tài liệu, nhanh chóng tắt máy.

Thật tốt quá,.....Ở Đông Khôi ba tháng, cuối cùng cũng có kết quả.

Chờ 3 phút, đợi khi dữ liệu hoàn toàn lưu lại tốt, cô đem USB lấy ra, đem cất nó vào trong ngực, chuẩn bị chạy đi.

Chờ sau khi cô về tổng bộ, nhìn xem còn ai dám nói cô vô dụng hay không.

Vừa nghĩ tới sau khi hoàn thành được nhiệm vụ này, cô sẽ được rời khỏi tổ chức, Ngưng Thắm liền cảm thấy cao hứng, cô nên tỉnh táo, chuyện này để sau.

Đang lúc ngâm nga hát, vui vẻ đứng dậy, tính rời khỏi, đột nhiên một bóng trắng xuất hiện, trong nháy mắt cô ngưng cười.

“Còn muốn chạy sao?”. Giọng nói trầm thấp của đàn ông truyền vào tai cô.

Cô cảm thấy được một vật bén nhọn đặt ngay cổ cô, một mùi hương quen thuộc truyền vào mũi cô.

Đáng chết! Vì sao bên trong lại có người? Cô cảm thấy ảo não.

Một câu cũng không nói, cô muốn mình tỉnh táo lại, sau đó nhìn bốn phía, muốn tìm lối thoát.

“Muốn chạy trốn?”. Giống như thấy được suy nghĩ của Ngưng Thắm, giọng điệu lạnh băng của người đàn ông ở phía sau làm cô thấy lạnh cả người.

“Khuyên cô không cần làm chuyện điên rồ, nếu không tôi khó mà đảm bảo cô sẽ không chết trên tay tôi, chỉ cần xẹt qua cái gáy xinh đẹp này.”

Nói xong, người đàn ông ở sau lưng Ngưng Thắm liền nhẹ di chuyển con dao, không cẩn thận làm phía sau cổ cô xuất hiện một vết thương nhỏ.

Một tia máu nhỏ chảy ra từ gáy của Ngưng Thắm, làm cho làn da trắng mịn của cô càng thêm nổi bật.

Cảm thấy được trên cổ một trận đau đớn, cô cắn răng, trong mắt xuất hiện sát ý.

Cô đưa khuỷu tay lên, đột nhiên dùng sức đánh về phía người đàn ông, muốn cho anh ta chống đỡ không kịp. Không ngờ, đối phương giống như biết được ý đồ của cô, rất nhanh xuất hiện trước mặt cô, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai, dùng sức bắt lấy tay cô, đem nó để trên đầu cô, dùng sức nặng của cơ thể, đem ép cô lên cửa sổ sát đất, làm cho cô không thể động đậy.

Diêm Tập Phi? Là anh ta!

Ánh trăng chiếu rõ mặt anh, nhìn thấy biểu tình của Ngưng Thắm, khóe miệng anh nở một nụ cười châm biếm, làm người khác có chút hoảng hốt.

“Thật không ngờ, có thể giải được mật mã của tôi.”

Vì ngược sáng, nên Tập Phi không thể nhìn rõ gương mặt của cô gái trước mặt này, nhưng kì lạ, anh thấy cô gái này có loại cảm giác quen thuộc.

“Như thế nào? Không nói lời nào sao?”. Anh cúi người, vươn đầu lưỡi, cố ý liếm qua vết thương đang chảy máu trên cổ cô.

“Ừm.....” Đầu lưỡi mang theo ẩm ướt chạm vào vết thương của cô, làm ột trận tê dại khác thường xẹt qua lòng cô.

“Thích không?”. Lời nói của anh có chút đen tối, khàn khàn nói.

Ngưng Thắm dùng sức quay đi, cự tuyệt nhìn vào trong mắt anh.

“Thật buồn bình.”

“Như vậy, tôi sẽ nghĩ ra biện pháp làm cô mở miệng.”

Rút caravat đang đeo trên cổ, anh đem hai tay Ngưng Thắm cột ra phía sau, làm cho cô muốn giãy dụa đều không được.

“Cô tốt nhất mở miệng, nếu không tôi không cam đoan sẽ không làm cô bị thương.”

“Nếu như tôi bây giờ đang ở trên tay anh, muốn chém muốn giết thì cứ tự nhiên.”

Phun ra giọng điệu khinh thường, Ngưng Thắm cố ép xuống sự sợ hãi trong lòng mình, tự nói với mình hãy dũng cảm lên.

“Tôi như thế nào lại giết cô?”. Lắc đầu, anh nhìn Ngưng Thắm cười cười.

Tuy rằng không thấy rõ mặt cô, nhưng trên người cô tỏa ra hương thơm mát thân thuộc, cô gái này làm anh có một loại cảm giác quen thuộc, làm anh muốn nhìn rõ mặt của cô.

“Vậy anh muốn làm thế nào?”. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt có thể nhìn thấu người khác của anh. Dù sao cũng đã bị bắt, cô đã sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Diêm Tập Phi không nghĩ tới gián điệp mà Xích Đạo phái tới chỉ là một cô gái nhỏ.

“Nói cho tôi biết vị trí của tổ chức của cô ở đâu, do ai đứng đầu?”

“Trừ phi tôi điên rồi!”. Cô không nghĩ ngợi lập tức trả lời.

Tuy rằng cô thật sự chán ghét nơi đó, trừ bỏ ngày 3 bữa cơm cũng không đủ, có khi còn bị đánh, nhưng hai năm trước khi cô tỉnh dậy, cô bị mất trí nhớ, nơi đó trở thành ngôi nhà duy nhất của cô.

Tuy là nhận nhiệm vụ này vì muốn đổi lấy tự do, nhưng cô cũng không hi vọng những người khác ở trong tổ chức sẽ bị bắt, có rất nhiều người giống cô, đều vô tội.

“Phải không?”. Nghe cô nói như vậy, anh đột nhiên muốn cười.

Cô gái trước mắt này.....Thật sự làm cho anh không muốn dùng biện pháp và thủ đoạn hung ác với cô.

Nhưng mà.....Anh có một phương pháp ôn hòa khác.

“Anh đừng mong có thể từ tôi có được tin tức gì, tôi cái gì cũng sẽ không nói.”

Dùng sức cắn môi dưới, cô làm ra bộ dáng vừa bướng bỉnh vừa đáng thương.

“A?”. Anh dùng lực nắm lấy cằm của cô, hai mắt lợi hại như chim ưng nhìn thẳng vào mắt cô.

“Thử xem thử, tôi có hay không có cách làm cô mở miệng nói ra tin tức.”

Nói xong, anh không nói trước cúi thấp người, ngậm đôi môi no đủ của cô, cắn nát không chút dịu dàng.

Nụ hôn của anh bá đạo, cuồng dã, giống như muốn lấy hết hơi thở của cô hít vào cơ thể anh, làm Ngưng Thắm quên đi hô hấp, cảm giác sắp thở không được.

Giống như đã qua một thế kỷ, Tập Phi phát hiện người dưới thân đã muốn bất tỉnh, mới lưu luyến rời môi cô đi.

Môi cô giống như mật ngọt, anh vừa lòng vươn đầu lưỡi liếm môi mình.

Ngưng Thắm nhin không được đồ mắt, không thể tin được chính cô lại chìm đắm trong nụ hôn đó, cô thống hận cô yếu đuối, nhưng lại cứ như vậy bị anh mê hoặc.

“Lưu manh!”. Cắn răng, cô lớn tiếng mắng.

“Tôi lưu manh? Cô vừa rồi không phải rất hưởng thụ sao?”.

“Anh.....Anh đừng nói lung tung! Tôi mới không có.” Cô trong ngực anh dẫy giụa, thầm nghĩ chạy thoát khỏi anh.

“Phải không? Vậy chúng ta xác nhận lại lần nữa!”.

Nghĩ đến có thể một lần nữa nhắm nháp ngọt ngào của cô, anh không chút do dự hôn xuống.

“Ừm.....Buông.....”. Thừa dịp cô mở miệng thì anh liền đưa đầu lưỡi vào, cùng cô triền miên.

Nụ hôn mang theo tình cảm mãnh liệt, làm cho Ngưng Thắm không biết tại sao không thể phản kháng, chỉ có thể một lần nữa mặc anh xâm nhập và kích thích.

Từ trên người anh tỏa ra hương thơm, mùi hương này khiến cô cảm thấy có một loại cảm giác thân thuộc và an toàn.....

Tại sao có thể như vậy? Thật kì lạ.....

Rốt cuộc, Diêm Tập Phi cũng lưu luyến rời khỏi đôi môi cô, trong mắt anh có sự thỏa mãn và khó hiểu, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt mở to đang bị bao phủ bởi một lớp sương mù của cô.

Đáng chết! Anh rốt cuộc đang bị cái gì? Chẳng qua chỉ là một nụ hôn, tại sao anh lại thấy mình giống như những chàng trai mới biết yêu, cảm thấy mất khống chế? Nhìn thẳng vào hai mắt chứa sương mù của cô, anh cảm thấy bụng dưới đang rung động mãnh liệt.

“Sự thật luôn thắng lời biện minh, không đúng sao?”.

Mặc dù ý thức được chính bản thân mình mất khống chế, nhưng Diêm Tập Phi vẫn nói lời khiêu khích, trong mắt phát ra dục vọng mãnh liệt.

Nghe vậy, Ngưng Thắm liền giật mình, cô không ngờ rằng cô lại chìm đắm trong nụ hôn của anh!

Đối với việc cô lại dễ dàng khuất phục trước sự mê hoặc của anh như vậy, làm cô cảm thấy vô cùng xấu hổ và phẫn nộ.

“Người đàn ông đáng giận, buông!” . Giống như con mèo hoang nhỏ bị làm cho tức giận, cô dùng toàn lực giãy dụa, nâng chân dùng sức đá về phía anh, hận trên tay cô không có một con dao, cô sẽ đem bộ mặt đũa cọt của anh phá hủy toàn bộ.

“Mèo hoang nhỏ, em đúng là mạnh mẽ.” (P/s: Mad xin đổi cách xưng hô nhé, nghe cho nó tênh thú một xíu. Hắc hắc!).

Động tác của Diêm Tập Phi nhanh hơn so với cô, lập tức dùng chân cản cô, khóa miệng đưa về phía cô, không để ý đến cô lớn tiếng reu chọc.

“Không cần gọi tôi là mèo hoang, tôi có tên có họ.” Cô dùng sức trừng mắt nói.

“A! Như vậy xin hỏi em tên gì?”. Anh hứng thú nhìn cô.

“Tôi gọi là.....Tôi tại sao phải nói cho anh biết?!”. Cô nâng cao cằm, quay mặt đi.

Cô không phải là kẻ ngốc, làm chuyện xấu mà lại đi khai báo tên của mình, cảm giác giống như ăn trộm tiền, đi vào sở cảnh sát đầu thú vậy.

“Không nói cho anh?”. Nhướn mi, trong mắt Diêm Tập Phi bắn ra một tia sáng.

“Anh sẽ khiến chính miệng em phải nói ra cho anh biết.”

Vừa nói xong, Diêm Tập Phi nhanh chóng hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô, cứng rắn cạy đôi môi của cô ra, lửa nóng đưa vào trong miệng cô thăm dò, quần quýt lấy lưỡi của cô.

“Uhm.....”.

“Nói cho anh biết tên của em.....”.

“Không.....Không cần.....A.....”.

Đầu lưỡi ấm áp của anh khẽ liếm vành tai yếu ớt của cô, khiến cô không nhịn được kêu ra tiếng, sau đó anh lại hôn dọc theo vành tai, hôn qua cằm và cắn nhẹ vào cái cổ vừa trắng mịn và mẫn cảm của cô.

Cô không có sức chống cự, cả người bị trói phải dựa vào tấm thủy tinh sau lưng mới có thể làm cho cơ thể của cô không bị té xuống, cô dùng sức cắn môi, cố ngăn mình phát ra âm thanh rên rỉ.

“Buông.....Buông.....”. Cô dùng tia lý trí còn lại nhẹ giọng nói.

“Nói cho anh biết tên của em, anh sẽ buông em ra.”

“Uhm.....Tôi.....Gọi là Ngưng Thắm.....”. Giọng nói của anh phẳng phất giống như đang thôi miên cô, dụ dỗ cô khuất phục.

“Nói cho anh biết kẻ chủ mưu đứng đằng sau là ai?”. Anh nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai cô.

Nghe vậy, lý trí của cô đột nhiên quay về, cô kinh hoảng (kinh ngạc+ hoảng hốt) kêu to, không ngừng vịn vịn vào cơ thể.

“Hỗn đản! Diêm Tập Phi, buông!”

“Đáng chết! không cần lộn xộn.”

Cơ bản chỉ là muốn cô nói ra toàn bộ mọi việc cho anh biết, nhưng cử động bất thành linh của cô làm dục vọng của anh bị đốt lên.

“Nhanh buông ra!”. Cô vẫn không nghe lời, ở trong lòng Diêm Tập Phi không ngừng giãy dụa.

“Đáng chết!”. Tập phi nổi giận gầm lên một tiếng, đem cô vác lên vai.

“Đây là do em tự chuốt lấy, em phải phụ trách dập lửa cho anh.”

Bây giờ không phải là thời điểm để tra hỏi. Anh cắn răng, cố nhịn xuống ý nghĩ rằng ngay tại bàn làm việc này mà muốn cô, anh nhanh chóng đi vào phòng ngủ nhỏ được giấu bên trong phòng làm việc.

6. Chương 6

“Không cần.....Anh hạ lưu, vô sỉ, dè tiện, xấu xa, đại hỗn đản, mau buông tôi ra.....”.

“Em đúng thật là cần phải đi súc miệng.” Diêm Tập Phi dùng sức đem Ngưng Thắm ném lên giường, anh thật chán ghét cái miệng nhỏ của cô lại nói ra những lời thô tục.

“Anh muốn làm gì?”. Cô sợ hãi lớn tiếng hét chói tai, sau đó lập tức đứng dậy, lui sát về bức tường sau lưng, đôi mắt mở to không ngừng nhìn xung quanh căn phòng tối đen, tìm kiếm bóng dáng của Tập Phi.

Bên trong đột nhiên yên lặng một lúc lâu, nín thở, cô vô thức chạy về phía trước, muốn trốn khỏi nơi này.

Nhưng mà, giây tiếp theo, thế nhưng cô lại phát hiện chính mình chạy vào một lồng ngực ấm áp, khiến cô sợ tới mức la lớn, sau đó lập tức lùi về phía sau. Nhưng đã không kịp, anh đã sớm vươn tay nhanh chóng bắt lấy cô.

“Cứu mạng a! Anh không cần làm vậy.....Cút ngay.....Anh là đồ háo sắc.....”. Ngưng Thắm bắt đầu điên cuồng giãy dụa, điên cuồng kêu to.

“Chính em chạy tới chỗ anh, cũng không phải là anh ép em.” Diêm Tập Phi ôm chặt cô, hai tay không an phận chuyển động trước ngực cô.

“Anh không cần sờ loạn.....”. Ngưng Thắm khẩn trương vịn vịn lưng tung, hai tay bị trói phía sau làm cô không thể cử động.

“Không cần lộn xộn, chẳng lẽ không ai nói cho em, em càng giãy dụa, thì đàn ông sẽ càng kích thích sao?”.

Nghe được lời của anh, sắc mặt của Ngưng Thắm đại biến, lập tức nằm im không dám động đậy, ngay cả thở cũng không dám dùng sức.

“Tốt lắm.”. Anh nhếch môi vừa lòng cười.

Cô gái dưới thân thật sự quá ngây thơ? Tại sao lại bị phái tới làm một nhiệm vụ quan trọng như vậy?

“Anh có thể hay không không cần dè tôi?” Ngưng Thắm cẩn thận hỏi, cô sợ rằng nếu hỏi không đúng, tính của anh lại nổi lên.

“Không được.”. Anh không chút nghĩ ngợi lập tức từ chối.

“Này.....Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”. Cô chu miệng lên mắt húng nói.

Nghe được cô dịu dàng làm nũng, lại làm anh nghĩ tới Phán Phán.....Anh nhất thời thất thần.

Không có khả năng! Anh lập tức bác bỏ ý nghĩ vừa rồi.

Cô là người của tổ chức Xích Đen, làm sao có thể là Phán Phán?! Nhưng mà, khi nghe thấy giọng nói của cô, trong đầu cảm thấy bình tĩnh và an bình vô cùng.

“Nói chuyện! Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Cột tay tôi như thế này rất đau.”

“Được rồi!” Anh đem cô xoay người lại, đem caravat đang cột trên tay cô tháo ra, nhưng vẫn dùng một tay của anh giữ lấy hai tay cô, sau đó đem cô xoay người lại.

“Anh đã cởi trói rồi thì thôi! Tại sao lại giữ lấy tay của tôi?”. Khi thấy tay của mình được tự do, vốn là đang mừng rỡ như điên, nhưng lại bị anh dùng tay giữ chặt, cô lớn tiếng oán giận.

“Anh giúp em cởi trói, không có nghĩa là anh sẽ không đem em trói lại.”. Diêm Tập Phi buồn cười trả lời.

“Cái gì?”. Mắt hạnh mở to, cảm giác tay mình bị cột lên phía trên.

“Anh lật lọng!” Cô tức giận kháng nghị.

“Anh chưa từng đồng ý là muốn thả em đi.” Anh nhắc nhở cô.

“Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì? Dem tay tôi cột như thế này là sao?” Ngưng Thẩm tức giận rống to.

“Anh đã nói rồi, lửa là do em đốt, em phải có trách nhiệm dập tắt.”

Nói xong, Diêm Tập Phi cuối đầu hôn lên môi cô—————

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Cứ đem tôi nhốt ở nơi này?” Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn ngập địch ý của Ngưng Thẩm nhìn về phía Diêm Tập Phi đang ngăn người.

Sáng sớm hôm nay tỉnh lại, cô phát hiện cả người cô đều không có một mảnh vải che thân, bị bắt nằm ở trên giường, mà người đàn ông này lại nhìn chằm chằm cô.

“Đúng vậy, nếu có thể, anh cũng có ý định này.” Anh không thèm quan tâm một chút nào đến lời nói phẫn nộ của cô, chỉ là cứ nhìn cô chằm chằm như vậy.

“Anh—————hừ! Không nghĩ tới đường đường là tổng giám đốc của Đông Khôi, mà lại làm ra hành động bẩn thỉu như thế này.” Cô khinh thường nói.

“Em đã ở Xích Đen được bao lâu?” Không để ý tới lời khiêu khích của cô, Diêm Tập Phi hỏi, giọng điệu không lạnh băng, hay không có độ ấm như tối qua.

“.....” Từ chối trả lời câu hỏi, trong mắt Ngưng Thẩm tản ra sự ngoan cố, không muốn khuất phục, tự mình nghiêng đầu về phía bên kia.

Diêm Tập Phi vẫn gắt gao nhìn theo cô.

Phán Phán, cô ấy là Phán Phán.

Không hề nghi ngờ, cô gái trước mắt này là Phán Phán mà anh đã thương nhớ rất lâu.

Sáng nay tỉnh lại, khi anh nhìn thấy bộ dáng của cô gái đang nằm bên cạnh mình, anh lập tức kinh ngạc không nói thành lời.

Cô gái trước mắt này chính là Phán Phán.

Trận hỏa hoạn hai năm trước, cũng không phát hiện thi thể của Phán Phán, mà trải qua một năm dài tìm kiếm, cũng không tìm thấy bất cứ tin tức gì của cô, cả hai nhà đều nản lòng, cho rằng Phán Phán đã không còn trên thế giới này, cho dù có bị kẻ khác bắt cóc thì cũng lành ít dữ nhiều.

Không nghĩ tới, hôm nay lại gặp lại cô trong tình huống như thế này.

Nói như vậy, cô là người của tổ chức Xích Đen phải tới, vậy hai năm trước kia, cô chính là bị người của tổ chức Xích Đen bắt đi?

Nhưng mà———Nếu cô còn sống, vì sao không liên lạc với người nhà và anh? Tại sao lại tiếp tục ở tổ chức Xích Đen, vì bọn chúng làm nhiệm vụ? Thấy anh, lại giống như là không quen biết anh.

Chẳng lẽ cô đã quên anh? Bao gồm cả người nhà?

Nhìn cô gái trước mắt, trong đầu Diêm Tập Phi đưa ra hàng loạt câu hỏi.

Nhìn Diêm Tập Phi, Ngưng Thắm có chút sợ hãi.

Thấy anh mắt của anh nhìn cô, giống như muốn đem cô nhìn thấu, không biết trong đầu anh đang tính toán kế hoạch đáng sợ gì.

Huhu.....Nên làm cái gì bây giờ?.

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ lại thất bại, cô chính mà muốn mình được tự do mới tiếp nhận nhiệm vụ này.....Cái này, chỉ sợ bây giờ muốn trốn cũng không được, còn muốn tự do cái gì nữa.

“Này, Diêm Tập Phi, anh làm sao lại không nói chuyện.....”. Không phải là đang suy nghĩ đối phó với cô như thế chứ?

“Tôi nói cho anh biết nha! Anh, anh đừng tưởng tôi sợ anh, cùng lắm thì bị bắt đến cục cảnh sát thôi! Anh cũng không được tự mình dùng.....hình phạt riêng, nếu không, nếu không.....Tôi sẽ tố cáo anh.....”. Thật vất vả mới đem những lời muốn nói nói xong, Ngưng Thắm mở to đôi mắt sáng ngời, thật cẩn thận nhìn chằm chằm Diêm Tập Phi.

“Đưa đến sở cảnh sát? Em không sợ sao?” Anh buồn cười nhìn thiên hạ nhỏ bé đang nằm trên giường.

Thật sự muốn anh đem cô giao cho cảnh sát sao? Biểu tình bất an lập tức nổi lên trên mặt anh.

“So với bị anh dùng hình phạt riêng thì tốt hơn.” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng là cô vẫn vô cùng sợ hãi.

Không biết cuộc sống ở trong trại giam có đáng sợ hay không?

Nghe nói những cô gái ở trong đó.....Đều rất đáng sợ và biến thái....

“Nói thật, anh có một đề nghị tốt hơn nhiều.” Diêm Tập Phi nói.

“Đề nghị? Cái đề nghị gì tốt?”

“Này.....Anh không biết đối với em có phải là đề nghị tốt hay không.....?” Anh cố ý nói úp mở, cố tình làm cho thần bí.

Vừa nghe anh nói như vậy, sắc mặt của cô lập tức nhanh chóng thay đổi, nhịn không được lui về một góc, về mặt đề phòng.

“Tôi.....Tôi không có làm chuyện xấu.”

“Ha! Anh nghĩ, việc này chắc em không có cách nào làm được.” Cô gái nhỏ này, đi trộm đồ của anh, đây là lúc nói chuyện cô trộm đồ sao?

“A! Kia..... Là chuyện gì?” Cô tò mò hỏi. Chỉ cần không phải là điều cô đang nghĩ thì cho dù muốn cô đến nhà anh làm người giúp việc thì cô cũng vô cùng đồng ý.

“Làm người phụ nữ của anh.”

“.....” Cô lặng người đi một chút.

“Anh nói, làm người phụ nữ của anh.” Thấy cô không nói lời nào, Diêm Tập Phi nghĩ đến cô không nghe thấy nên anh lặp lại một lần nữa.

“Làm.....Làm người phụ nữ của anh?” Đột nhiên cô nhớ tới sự mãnh liệt đêm qua.

“Thế nào?” Anh tới gần cô, đôi mắt đen câu hồn người nhìn thẳng vào cô, giống như đang dụ dỗ cô.

“Anh.....Anh là đồ biến thái, không biết xấu hổ, đê tiện, đại sắc quỷ!” Mặt cô đỏ bừng giống như trứng tôm được nấu chín, đem toàn lực đẩy anh ra, muốn anh cách xa cô một chút.

“Tôi mới không cần làm tình nhân của anh.”

Đúng là một người đàn ông không biết xấu hổ.

“Ai muốn em làm tình nhân?” Về mặt của cô thật sự rất buồn cười.

Không phải sao? Ngưng Thẩm nhíu mi, không hiểu anh đang đùa giỡn cái gì.

“Nhiệm vụ của em không phải là lấy tài liệu này sao?” Anh lấy ra một túi tài liệu đặt trước mặt cô.

Vừa nhìn thấy thứ cô muốn đang ở trên tay anh, cô phần nộ trừng mắt nhìn anh.

Đây chính là thứ có thể giúp cô tự do.

“Anh có thể cho em.” Anh thấy lửa nóng ở trong mắt cô, không thềm để ý cười khê.

“Nhưng mà, điều kiện chính là làm người phụ nữ của anh.”

Kỳ thật, anh chỉ muốn làm cho cô tạm thời bỏ sự phòng bị xuống, cùng anh trao đổi điều kiện, trước là làm cho cô phối hợp với anh, sau lại nói cho cô biết tất cả sự thật.

Chờ cô biết được tất cả, bất luận như thế nào, cô nhất định phải ở bên cạnh anh.

Nếu trước tiên không dùng cách này để giữ cô lại, nếu như xác định được cơ hội chạy trốn, đến lúc đó anh muốn tìm cô, sợ rằng lại vô cùng khó khăn.

“Cho tôi? Anh cho rằng tôi là đồ ngốc à, lừa tôi lại nghĩ rằng tôi không biết sao?”. Cô cười lạnh nói: “Đây không phải là cơ mật quan trọng sao?”

Cô mới không tin rằng Diêm Tập Phi đồng ý cho cô.

“Muốn hay không thì tùy em, bất quá.....Cái này đối với em không phải cũng rất quan trọng sao?”. Khi anh lấy tài liệu đem ra thì trong mắt cô xuất hiện khát vọng, anh biết đây chính là thứ cô muốn.

Nhưng là, cô vì sao lại cần nó như vậy? Chỉ vì muốn hoàn thành nhiệm vụ sao?

Chẳng biết tại sao, anh có cảm giác, cảm thấy có nguyên nhân khác.

Anh quả thật đoán không sai, một phần tài liệu này rất quan trọng đối với cô, chỉ cần đem giao tập tài liệu này, cô sẽ tự do.

Đến lúc đó, cô có thể đi tìm xuất thân của mình.

“Tôi không có khả năng làm người phụ nữ của anh.” Lạnh lùng nhìn Tập Phi, cô muốn nhìn thấy trên mặt anh có hay không ý nghĩ đùa giỡn cô.

”Anh vô cùng nghiêm túc. Làm phụ nữ của anh, anh có thể đưa em tài liệu em muốn, có lẽ.....Em còn có được những thứ quan trọng khác.

“Quan trọng hơn tài liệu này sao?” Cô khó hiểu nhìn anh.

“Đúng, quan trọng hơn thứ này.”

“Nếu tôi đáp ứng anh.....vậy....tôi nhất định phải.....uhm.....giúp.....cùng ngủ với anh?” Phù! Cô nói ra thật vất vả.

“Nếu em không đồng ý, anh tuyệt đối sẽ không chạm vào em, như thế nào?”.

“Nếu tôi nói không thì cũng không có cách thay đổi quyết định của anh sao?” Cô mới không tin lời cam đoan của anh.

Tối hôm qua cô đã nói nhiều lần là không cần, kết quả thì sao? Còn không phải bị anh ăn sạch sao.

Nhưng mà hiện nay, ngoại trừ đồng ý, thì cũng không có phương án khác.

Vì tự do, chỉ có thể chấp nhận yêu cầu của anh.

“Đúng vậy.” Diêm Tập Phi vừa lòng gật đầu.

Thật là một người đàn ông ngạo mạn, Cô thầm mắng anh ở trong lòng.

“Như vậy, tôi hiện tại có thể rời đi sao?” Nhìn dây thừng đang cột trên tay, cô có ý nói anh cởi trói.

“Không, em đi theo anh.” Diêm Tập Phi đem dây thừng cột trên tay cô tháo ra, thấy cổ tay của cô bị dây thừng làm cho bầm tím, không khỏi nhăn mi lại.

“Có đau không?” Ngón tay thô ráp khẽ vuốt tay cô, trong mắt anh mang theo dịu dàng và đau lòng.

“Vết thương nhỏ này không tính là gì.” Cô không thèm quan tâm nói.

So với hai năm nay ở trong Xích Đạo chịu tra tấn khổ sở, cái này không là gì.

“Uh.....Vậy đi thôi.” Dấu sự đau lòng vào trong mắt, Diêm Tập Phi làm bộ như không có việc gì, nhưng trong lòng tức giận đến muốn giết chết người làm tổn thương Phán Phán.

Đáng chết, trước kia chỉ cần một vết thương nhỏ, cũng đã làm cho cô ấy đau đến khóc, bây giờ bầm tím cả một đoạn dài như vậy, cô ấy lại cảm thấy không sao cả.

Anh thật sự không thể tưởng tượng cô đã từng chịu khổ, nhưng từ nay về sau, anh nhất định sẽ bảo vệ cô, không bao giờ làm cô bị tổn thương nữa.

Mặc quần áo, cô nhìn thẳng vào người đàn ông của cô.

“Đi đâu?”

“Nơi ở của anh.”

“Vì sao muốn tới tới chỗ của anh?”

“Từ hôm nay trở đi, em là người phụ nữ của anh, đương nhiên phải cùng anh ở cùng một chỗ.” Anh nói như đó là điều hiển nhiên, làm cho cô nghe thấy đáp án của anh liền giật mình.

“Cùng anh ở cùng một chỗ?” Cô mở to hai mắt, miệng mở to.

“Đi thôi!” Anh vươn tay, lôi kéo Ngưng Thắm đi ra ngoài.

“Về sau đây là nhà của em.”

Ngưng Thắm nhìn căn phòng được thiết kế tràn đầy sự nam tính——một căn phòng lạnh như băng, không hề có độ ấm hay sự xa hoa như cô nghĩ.

“Đây là nhà của anh?”

“Anh biết em nhất định cảm thấy nơi này rất lạnh lẽo, không thích hợp cho người ở. Về sau, em muốn sửa sang lại như thế nào thì nói cho anh biết, anh sẽ tìm người đến sửa lại thật tốt.”

Nói xong, anh mang cô đến phòng ngủ của anh.

“Không cần, không cần hoang phí như vậy!” Anh nói giống như là cô sẽ ở lại nơi này thật lâu vậy.

Cô cảm thấy nghi hoặc nhìn anh, muốn hiểu ý nghĩ của anh.

Từ lúc sáng tới bây giờ, anh tựa hồ đối với cô rất dịu dàng,— không để ý đến những lời nói ác ý của cô, thái độ đối với cô không giống như là thái độ nên có đối với kẻ trộm, thật kỳ cục.

Rốt cuộc tại sao lại như thế này?

Theo như lời đồn đại, anh không phải là người như thế này. Anh lạnh lùng, anh vô tình, anh tàn nhẫn,.....tất cả đều là giả? Đều là bịa đặt? Có đúng như thế không?

Chẳng lẽ tài liệu mà tổ chức cung cấp không đúng sao?

Nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của cô, Diêm Tập Phi cười nhẹ, có chút thâm ý mà cười.

Rốt cuộc, Phán Phán lại trở về bên cạnh anh.....

Duỗi tay ra, anh đem cô chưa kịp phản ứng ôm vào ngực, hai tay dùng lực gắt gao ôm chặt cô, làm cô không thể động đây.

Cô kinh ngạc ngẩn đầu, nhưng lại thấy hai mắt thâm thúy của anh, phát hiện nói đó tràn ngập sự nhu tình và yêu thương say đắm.....Cô đầu óc trống rỗng, chỉ còn ngơ ngác nhìn anh.

Một lát sau, cô hồi phục tinh thần.

“Anh.....Anh cách xa tôi một chút.....”. Anh ta vừa mới đáp ứng với cô là nếu cô không cho phép sẽ không chạm vào người cô, hiện tại thì sao, còn chưa quá một tiếng đó!

Cô lấy tay đẩy anh ra, nhưng Diêm Tập Phi lại dùng sức ôm cô.

Anh tựa đầu lên vai cô, từ vai cô có thể ngửi được hương thơm từ trên người cô.

Tuy rằng tối qua cơ thể hai người đã có tiếp xúc thân mật, nhưng cô vẫn không có thói quen có những hành động thân mật như thế này.

Cô đỏ mặt, không ngừng đẩy anh ra.

“Diêm Tập Phi.....Anh không cần——”.

“Một chút là tốt rồi.....”. Sáng nay sau khi vừa nhìn thấy cô, anh đã muốn làm như vậy, nhưng mà, cô đối với anh cảm thấy còn xa lạ, nên anh mới kiềm chế dục vọng.

Khi cô xác định sẽ ở bên cạnh anh, không chạy trốn nữa, anh lại không nhịn được khát vọng ở trong lòng.

Anh đem cô ôm thật chặt, giống như muốn cô nhập vào trong cơ thể mình vậy.

Rốt cuộc.....Phán Phán của anh đã trở lại.

Cho tới bây giờ khi đem cô ôm vào trong ngực, anh vẫn không thể tin, chính anh có thể một lần nhìn thấy cô, lại có được cô.....

Lúc này đây, anh không bao giờ để cô rời đi nữa, không bao giờ để cô phải một mình đối mặt với sợ hãi, anh muốn cho Phán Phán của anh, vĩnh viễn đều ở trong cánh tay của anh, không bị bất cứ tổn thương nào nữa.

Yêu cầu của Diêm Tập Phi làm Phán Phán chấn động.

Đầu tiên cô có chút kháng cự, nhưng phát hiện anh trừ ôm chặt cô thì cũng không có làm cái gì khác nữa, cô cũng không từ chối nữa.

Đôi tay nhỏ bé của cô không tự chủ được vòng qua ôm lấy lưng anh, đầu nhẹ nhàng tựa vào ngực anh, nghe được tiếng tim anh đập mạnh, làm cho cô cảm thấy bình yên.

Kỳ thật cô cũng không thật sự chán ghét cái ôm của anh, ngược lại, khi lồng ngực ấm áp của anh bao quanh lấy cô thì cô cảm thấy một cảm giác quen thuộc xuất hiện, làm cho cô an tâm, khiến cô cảm thấy yên tâm, từ đáy lòng có——một giọng nói nói với cô, người đàn ông này có thể tin tưởng được.

Mâu thuẫn là, người đàn ông trước mặt này cô chỉ mới biết anh chưa được 24 giờ, vì sao cô lại có cảm giác giống như đã quen biết anh từ rất lâu?

Thời gian giống như ngừng lại, không khí ấm áp bao quanh bốn phía, hai người đều không muốn đánh vỡ khoảnh khắc ngọt ngào này.

“Đừng đối với anh có địch ý, bất luận đối với ai cũng được, nhưng duy nhất đừng đối với anh.”

Giọng nói trầm thấp của anh khiến người ta cảm thấy yên lòng, nhẹ nhàng truyền vào tai cô, một tay dịu dàng chậm rãi xoa nhẹ lưng cô, làm cho người cô không nhịn được run rẩy.

“Anh biết em đối với anh cảm thấy thật xa lạ, nhưng bất kể như thế nào, xin em hãy tin tưởng anh, trên đời này, người thân thiết nhất với em.....là anh.....”.

Anh không cần cô nhớ lại anh, anh không cần cô chậm rãi quen thuộc anh, anh hiện tại muốn bắt đầu lại, làm cho hai người khôi phục quan hệ thân mật như lúc trước.

Anh vì bị cô quên đi mà khổ sở, từ nhỏ người thân thiết nhất với cô.....là anh.....

Cô tin tưởng anh còn nhiều hơn so với người thân của cô, cô còn không phải rất ỷ lại vào anh sao? Vậy sao cô có thể đem anh quên mất đi.....

Nghe anh nói như vậy, Ngưng Thắm kinh ngạc nâng mặt lên, nghi hoặc nhìn vào mắt anh.

“Anh?”

“Em có thể quên anh, nhưng mà.....tuyệt đối không được rời xa anh.”

Anh cười có chút bất đắc dĩ, hai mắt anh vốn dĩ tràn ngập sự tự tin, giờ phút này lại có chút bi thương, mắt mát, vẻ mặt của anh lại làm cho cô cảm thấy đau lòng.

“Anh.....Anh biết tôi?” Biết những gì mà cô đã trải qua sao?

Anh không nói chuyện, chỉ nhìn cô mà không nói.

“Tôi dựa vào cái gì mà tin tưởng anh?” Cô không tin.

Chuyện này quá đột nhiên, trên đời làm sao có chuyện khéo như vậy?

“Chẳng lẽ nhất định phải có bằng chứng thì em mới tin anh?” Anh cười bất đắc dĩ.

Phán Phán trước kia luôn tin tưởng anh, bây giờ đã không thấy.

Bất quá, đó là đương nhiên. Anh cười thầm chính mình ngu ngốc.

“Đương nhiên, dù sao chúng ta mới quen biết chưa tới 24 giờ.” Ngưng Thắm đương nhiên nói.

“Không.”

“Không?”. Ý tứ của anh là gì?

“Em vì sao không hỏi lòng của em, hỏi nó có hay không tin tưởng anh, hay không cảm thấy anh quen thuộc?”.

Anh tin tưởng, tuy rằng cô mất trí nhớ, nhưng tình cảm mười mấy năm ở chung của hai người, sẽ không như vậy mà mất đi, nhất định sẽ lưu lại ở trong lòng cô.

“Lòng?”.

“Đúng, hỏi một chút xem lòng em có tin lời anh nói, có hay không tin con người của anh.” Vẻ mặt anh nghiêm túc, ánh mắt trói chặt dừng trên khuôn mặt cô.

“Thực xin lỗi, tôi không biết, tôi chỉ biết phải tin tưởng vào chính tôi.”

Đây là sự thật, hai năm qua ở Xích Đen, trừ bỏ một số ít anh em bên ngoài, những người ở bên trong đều đối với cô không thật lòng, cô phải học cách bảo vệ mình, phòng khi chính cô bị khi dễ, ở nơi đó, cô học được không tin ai khác ngoài bản thân mình.

Ai cũng không thể tin tưởng.

Nếu cô thật sự muốn xem bằng chứng, vậy anh liền cho cô bằng chứng.

“Chính mình xem đi.”

“Đây là.....”. Cô đưa tay nhận lấy, lộ ra biểu tình khó hiểu.

“Đây là bằng chứng chính xác mà em muốn.”.

Cái này cô tự tay làm cho anh khi anh đang học năm ba trung học.

Cô nói toàn bộ thế giới chỉ có hai quyển, một quyển cho anh, một quyển cô giữ, toàn bộ người bên trong trừ cô và anh, không có người thứ 3.

Từ từ mở trang đầu tiên ra, xem ra quyển sổ này tốn rất nhiều thời gian và tâm tư để làm ra, khi thấy người ở bên trong, Ngưng Thắm lập tức khiếp sợ, lùi về phía sau mấy bước.

Cô trợn to mắt, không thể tin được điều mà mình đã thấy.....

Giống như trang đầu tiên, Diêm Tập Phi cười giống như ánh mặt trời, cùng với một cô gái cười thật ngọt ngào nhìn vào máy ảnh.

Mà cô gái kia.....lại chính là cô!

Cô gái giống như còn nhỏ, đại khái chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, cô gái được Diêm Tập Phi ôm vào trong ngực, nhìn ra vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Người này.....là cô?

Không hiểu vì sao nước mắt từ hốc mắt lặng lẽ rơi xuống.

Nhìn vào ảnh chụp, cô gái kia cười thật vô cùng sáng lạn.....Một sự lo lắng xẹt qua trái tim, trực giác của cô cho thấy hình ảnh này tất cả đều rất quen thuộc.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, nhưng lại trôi qua quá nhanh làm cho cô không bắt kịp được.

Cô lật những trang tiếp theo, phát hiện cả quyển sổ đều là hình chụp chung của mình và Diêm Tập Phi, đại khái có khoảng bảy mươi, tám mươi tấm, từ nhỏ đến lớn đều có, mà mỗi hình, cô đều vô cùng hạnh phúc.....

“Đây là em, em nghĩ sao?”

Thấy mắt cô đầm lệ, Diêm Tập Phi không nhịn được vươn tay vì cô lau nước mắt. Nước mắt của cô làm anh đau lòng.

“Tôi.....Tôi là ai? Anh là gì của tôi?” Đôi mắt dính lệ, cô khẽ run môi, vô lực hỏi.

Anh lắc đầu, bàn tay to xoa nhẹ khuôn mặt tái nhợt của cô, ánh mắt nhìn cô tràn đầy tình yêu say đắm.

“Anh———” lắc đầu là có ý gì?

“Em phải tự mình nhớ ra.” Đây là cô nợ anh.

“Vì.....Cái gì?” Cô là bị mất trí nhớ, vì sao lại làm cô khó xử như vậy?

“Bởi vì.....” Anh nhìn chăm chú vào cô gái ngồi trước mắt, người mà anh yêu nhất.

“Vì em thế nhưng.....lại quên anh.”

Vừa nói xong, anh liền giữ lấy mặt cô, cúi đầu, đem môi mình chạm vào môi cô, hôn cô thật sâu.

Đây là một nụ hôn bá đạo, giống như muốn trừng phạt cô, một hồi lâu, cô ngửi thấy máu tươi, nhưng không biết rốt cuộc là máu của ai.

Diêm Tập Phi hôn cô làm cô không thể chống cự, lời nói của anh làm cô bị mê hoặc.

Cô rốt cuộc là ai?

7. Chương 7

“Vì sao em lại phải cùng anh đi đến công ty, ngồi nhìn anh làm việc?”

Ngồi trên xe của anh, Ngưng Thắm hờn giận trừng mắt nhìn về phía người đang ông tâm trạng vô cùng tốt đang lái xe kia.

Một tuần qua, cô phải nghe theo lời bá đạo của anh, mỗi ngày ngoan ngoãn cùng anh đến tập đoàn Đông Khôi.

“Anh sợ em cô đơn.” Thừa dịp dừng đèn đỏ thì anh quay đầu nhìn cô nói.

Kỳ thật là anh sợ chính anh cô đơn, cũng sợ rằng người mới trở lại bên cạnh anh lại biến mất.

“Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng em không sợ cô đơn có được không?” Cô tức giận hung hăng nhìn anh bằng con mắt toàn lòng trắng.

“Phải không?” Biết nguyên nhân cô hờn giận là do chính anh, nhưng anh nhất định phải mau chóng bổ sung khoảng thời gian hai người bị chia lìa, từng phút từng giây đều không muốn cô rời khỏi tầm mắt của anh.

“Đương nhiên.”

Đáng chết, anh có thể hay không cần phải dùng bộ dạng thâm tình và chân thành kia nhìn cô! Biểu tình như vậy làm cho cô không biết phải làm sao cho đúng.

Ngưng Thẩm cố ý xoay đầu qua bên kia, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Phát hiện trên mặt cô không được tự nhiên, anh hiểu rõ cười cười.

Tuy rằng cô đã quên mất anh, nhưng có rất nhiều điều không thay đổi, dù là cô bây giờ hay là Phán Phán.....Giống như, tính cô ăn mềm chứ không ăn cứng.

Tuy rằng mấy ngày qua cô luôn tránh né anh, nhưng anh luôn luôn có biện pháp làm cho cô muốn trốn cũng trốn không được.

Tựa như chuyện ngủ cùng nhau, lúc đầu cô sống chết cự tuyệt, mà anh chỉ nói một câu.

“Trước kia đều là hai người ngủ chung, hiện tại em không dám, thật nhất gan.”

Cô lập tức dùng ánh mắt không chịu thua nhìn anh, sau đó không nói hai lời nhảy lên giường nằm cạnh anh.

Nhưng mà, tuy rằng mục đích của anh đã đạt được, lại không nghĩ rằng khi hai người nằm chung——trên cùng một cái giường, cũng không thể chạm vào cô, điều này thật dày vò, khó chịu và đau khổ.

Mỗi đêm, anh không thể cả đêm vào tắm nước lạnh, chỉ có thể nhìn cả người đầy lửa nóng, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tinh khiết không phòng bị khi ngủ của cô cho đến khi trời sáng.

“Tốt nhất nói trước, đến công ty không cần đối với em lại ôm ấp.” Sau khi cho xe chạy vào bãi đỗ xe, Ngưng Thẩm nhìn anh nhắc nhở.

“Vậy trước hết em bồi thường cho anh.”

“Cái gì? Bồi thường như thế nào?” Về mặt cô khó hiểu quay đầu nhìn anh.

“Như vậy.”

Nói vừa xong, khi cô chưa kịp phản ứng thì anh đã hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Tiếp theo, anh linh hoạt dùng lưỡi mở môi cô, tận tình hút lấy vị ngọt trong miệng cô.

“Uhm.....”

Cô nên đẩy anh ra, nhưng mà.....Giờ phút này, đầu óc rối loạn nóng rùng rục, ngay cả năng lực suy nghĩ cũng không có, toàn thân hoàn toàn không có sức lực, đừng nói chi là chống cự.

Vì sao? Vì sao cô không thể chống lại được sự quyến rũ của anh?

Anh luôn đợi lúc cô không phòng bị, vụng trộm cướp lấy nụ hôn của cô, mỗi lần đều đem cô hôn đến đầu óc quay cuồng, trầm mê không thôi.....

Nhưng anh lại thực hiện đúng như đã giao ước, không có làm chuyện gì vượt quá nụ hôn với cô.

Cô biết anh nhất định rất khó chịu, bởi vì, ngoài mặt là cô đang ngủ, nhưng kỳ thật cô biết, anh mỗi đêm đều đi vào phòng tắm nhiều lần.

Cho nên, sự quan tâm của anh, cô không phải là không cảm nhận được.

Ngược lại, cô đã dần dần yêu thích việc có anh hàng ngày làm bạn.

Chính là, cho đến bây giờ, cô vẫn không nhớ ra cô là ai, những việc có liên quan đến anh, ngay cả một chút ký ức cũng đều không có.

Đáng giận là, anh lại cố ý xấu không nói cho cô một chữ nào liên quan đến quá khứ của cô.

Kết thúc một nụ hôn nóng bỏng, hai người đều thở gấp không thôi.

Về mặt Ngưng Thắm ửng đỏ nhìn Diêm Tập Phi, mở to đôi mắt tràn ngập dục vọng và sương mù, môi của cô bị hôn đến đỏ bừng, giống như lời mời đối với anh, một lần nữa nhắm nháp vị ngọt động lòng người của cô.

“Em.....Thật khiến cho người khác không thể kiềm chế được.....”. Trong mắt xuất hiện dục vọng, anh không nhin được vươn tay, khẽ vuốt đôi môi của cô.

“Em.....Chúng ta nên đi ra ngoài.....”. Lấy lại được một chút lý trí, cô nhin không được mà đỏ mặt nói, sau đó thẹn thùng cúi đầu.

“Chúng ta có thể dừng đi vào.....”. Anh ám chỉ lời nói của cô rất đúng.

“Anh.....đáng ghét.” Ngưng Thắm đánh một cái vào trong ngực của Diêm Tập Phi.

“Không đùa em nữa, đi nhanh thôi! Có người đang chờ chúng ta.”

“Là ai?” Cô tò mò hỏi.

“Chờ chút nữa em sẽ biết.”

Anh làm bộ dáng thần bí, làm cô tò mò không thôi.

“Ôi trời ơi, Phán Phán? Thật là em?”

Hai người đi vào văn phòng, chỉ thấy một người đàn ông xa lạ đang ngồi bên trong.

Đầu tiên anh ta kinh ngạc nói to một tiếng, tiếp theo liền rất nhanh chạy đến chỗ Ngưng Thắm, gắt gao đem cô ôm lấy, làm cho cô cơ hồ không thể thở nổi.

“Tập Phi ở trong điện thoại nói đã tìm được em, anh còn tưởng rằng cậu ta nhớ em đến điên rồi mới nói chuyện như vậy, không nghĩ tới em thật sự không có chết? Thật sự tốt quá, ông trời có mắt? Bất quá em cũng thật sự tuyệt tình, hai năm qua đều không liên lạc với bọn anh, em rốt cuộc đã chạy đi đâu?”.

Liên tiếp nói ra một tràng, Tráng Sĩ Đức cơ bản không phát hiện thiên hạ trong lòng, sắc mặt đã muốn tái nhợt, rất muốn hét lên.

“Anh.....Anh là ai? Buông.....”.

Đem toàn lực đẩy Tráng Sĩ Đức ra phía sau, cô rất nhanh chạy đến chỗ của Diêm Tập Phi, trốn vào trong ngực anh.

“A.....Tình hình bây giờ là gì đây?” Tráng Sĩ Đức sững sờ nhìn một màn này, hoàn toàn rõ ràng không hiểu gì.

Tuần trước, khi anh và Ngụy Minh Khải đều đang ở nước ngoài, sau khi nhận được điện thoại của Diêm Tập Phi thì nghĩ muốn về nước ngay lập tức nhưng thật sự thì đi không được, cho đến hôm nay vừa về tới nơi, tưởng rằng sẽ có một màn cảm động vì được gặp lại nhau, nhưng lại không nghĩ tới sẽ gặp tình huống như thế này.

“Em ấy bị mất trí nhớ, nên không nhớ ra chúng ta.” Diêm Tập Phi trả lời đơn giản.

“Mất trí nhớ?”.

“Uh.”

“Vây.....Cậu làm sao lại tìm được em ấy?” Lúc này, Ngụy Minh Khải này giờ vẫn ngồi yên lặng ở một bên mới cất giọng hỏi, từ ghế sofa đứng dậy đi tới, nhìn Ngưng Thắm đang trốn trong lòng của Tập Phi.

“Bị tở bắt được.” Diêm Tập Phi ôm cô thật chặt, trêu chọc nói.

“Bị cậu.....Bắt được?” Tráng Sĩ Đức khó hiểu lặp lại lời anh.

“Này! Anh không cần nói khó nghe như vậy được không, cái gì mà bắt được, thật khó nghe! Em chỉ là không cẩn thận nên mới bị anh phát hiện ra thôi.” Cô mất hứng chu miệng lên nói lại, lấy cánh tay nhỏ nhỏ dùng sức đánh vào ngực anh.

“Anh vẫn không hiểu ý của em.” Ngụy Minh Khải nhăn mi hỏi.

Diêm Tập Phi đem tất cả những chuyện đã xảy ra kể cho hai người, ngoại trừ việc anh đã ăn sạch Phán Phán ở trên giường.

“Cho nên.....Hai năm qua, em ấy đều ở bên trong Xích Đen.” Nghe Tập Phi nói hết, Ngụy Minh Khải gật đầu nói.

“Uh. Em ấy bây giờ gọi là Ngưng Thắm, không phải là Phán Phán.” Diêm Tập Phi ôm lấy người trong lòng đi đến ghế sofa.

Đây là nghe theo cô yêu cầu. Bởi vì cô nói cô chưa khôi phục được trí nhớ, vẫn có thói quen nghe người khác gọi cô là Ngưng Thắm.

Mà anh cũng không cần để ý, dù sao chỉ là một cái tên, quan trọng chính là con người.

“Anh nói.....Phán, uhm.....Không đúng, Ngưng Thắm, em thật sự quên mất anh Sĩ Đức và anh Minh Khải sao?” Tráng Sĩ Đức tò mò nhìn chăm chăm cô, trong mắt xuất hiện vài tia thất vọng.

Ngưng Thắm bị điểm danh ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm hai người ngồi đối diện, sau đó lắc đầu.

Cô thật sự không nhớ được là cô có quen biết với hai người này.

“Được rồi! Vậy hiện tại cậu tính làm thế nào?” Cho cô một nụ cười dịu dàng, Ngụy Minh Khải quay đầu hỏi Diêm Tập Phi.

“Nghĩ biện pháp điều tra được tài liệu về bọn chúng, tớ muốn đem tổ chức Xích Đen bắt hết một lượt, bảo vệ tốt cho Phán Phán, cũng là diệt bỏ một thứ côn trùng gây hại cho giới thương nhân.”

Một tuần qua, anh không cùng với cô nói đến chuyện của tổ chức Xích Đen, gần đây luôn vội vàng muốn ở chung với cô, không muốn phá hư bầu không khí, thứ hai là cũng muốn đợi sau khi hai người bạn tốt trở về, lại thảo luận thật tốt chuyện này.

“Tư liệu về bọn chúng? Này——Phán.....Ngưng Thắm đang ở bên cạnh cậu, cậu trực tiếp hỏi em ấy không phải là được sao?” Tráng Sĩ Đức khó hiểu nói.

Nghe vậy, Ngưng Thắm rung mình một cái, trong lòng liền cảm thấy bất an.

Cô sợ rằng nếu cô nói ra rõ ràng tất cả cơ mật của tổ chức.....chỉ sợ là không phải chỉ bị đánh một trận là xong việc.

Phát hiện thiên hạ trong lòng run lên, Diêm Tập Phi toát ra sự đau lòng không tha, anh siết chặt cánh tay ôm lấy cô, muốn tạo cho cô cảm giác an toàn.

“Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em, lúc này đây, tuyệt đối sẽ không cho em bị người khác mang đi.” Thấy sự sợ hãi trong mắt cô, anh dùng lực hôn lên trán cô.

Anh không muốn miễn cưỡng cô, anh nhất định sẽ đem bọn người đó bắt được, đây là chuyện dễ dàng, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Mấy hôm trước, anh mang cô đến bệnh viện kiểm tra, muốn tìm ra nguyên nhân làm cô mất trí nhớ.

Kết quả kiểm tra cho thấy, trên đầu cô có một vết sẹo không nhỏ, cho thấy đầu có khả năng từng bị tổn thương nghiêm trọng, bởi vậy nên trong đầu cô mới có khối máu bầm không nhỏ.

Bác sĩ nói đó chính là nguyên nhân làm cô bị mất trí nhớ, có thể phải lấy nó ra, nhưng lại có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Khi nghe được kết quả từ bác sĩ, Diêm Tập Phi đau lòng không thôi.

Anh đoán rằng, đại khái đây cũng là nguyên nhân làm cho Phán Phán bị bắt đi mất.

Đối với những khổ cực mà Phán Phán đã từng trải qua, Diêm Tập Phi thề, anh tuyệt đối sẽ làm tổ chức Xích Đen phải trả lại gấp đôi.

Bên trong văn phòng chìm trong yên tĩnh một lúc, trong lòng Ngưng Thắm đưa ra một cái quyết định quan trọng.

Cô dùng tay kéo nhẹ góc áo Diêm Tập Phi, chậm rãi nói ra tất cả, bao gồm tất cả nhưng điều cô biết về tổ chức Xích Đen, và tình hình của tổ chức trong hai năm cô vừa mới tới——

Sau khi cô nói xong, Diêm Tập Phi bàn bạc kể sách với hai người bạn tốt, hai người kia nghe xong liền rời đi.

“Bọn họ sẽ như thế nào?” Đợi sau khi hai người kia rời đi, Ngưng Thắm mở miệng hỏi nhỏ.

“Đừng suy nghĩ nhiều, tất cả đều có anh, anh sẽ đem tất cả mọi chuyện giải quyết.” Anh hôn nhẹ lên trán cô. “Đi thôi, đi cùng anh đến một nơi.”

Anh đột nhiên nhớ ra một chuyện, có lẽ có thể làm cho cô thay đổi tâm trạng.

Nheo nhẹ cái mũi đáng yêu của cô, anh cầm tay cô kéo đi.

“Đi đâu?”

“Mang em đi một chỗ.”

“Chỗ nào?” Cô tò mò hỏi.

Anh quay đầu nhìn cô một cái.

“Bí mật.”

“Nơi này.....”

Diêm Tập Phi dẫn cô đến một khu nhà cao cấp.

Nhìn thấy bên ngoài của ngôi nhà, Ngưng Thắm cực kỳ kinh ngạc.

Một nơi quen thuộc!

Cô không biết là trước kia cô đã tới đây chưa, nhưng.....Khi nhìn thấy căn biệt thự sơn màu xanh nhạt, cô cảm thấy có một cảm giác thân thuộc.

“Làm sao vậy?”

“Em.....Em hình như đã từng tới nơi này.....”. Cô lộ ra vẻ mặt mê muội, lẩm bẩm nói.

“À! Phải không?” Khóe miệng vòng lên một nụ cười tươi, anh dắt tay cô, mang cô đến cửa căn biệt thự. “Chúng ta vào thôi.”

”Cô không nói gì, tùy ý anh kéo đi.

Tiến vào trong nhà, Ngưng Thắm nghiêm túc nhìn xung quanh.

Đây là một ngôi nhà làm cho người khác có cảm giác ấm áp, tuy bên ngoài là một căn biệt thự, nhưng bên trong lại không hề trang hoàng xa hoa quá mức.

Không biết là muốn làm thế nào, cô cảm thấy mình đối với căn nhà này giống như hết sức quen thuộc, không giống như là lần đầu tiên tới đây, ngược lại có cảm giác như đã biết rất lâu rồi.

“Em.....Em vô cùng xác định là em đã tới đây, trên lầu.....em.....Phòng của em ở.....ở trên lầu.”

Trong đầu cô xuất hiện một số hình ảnh, cô chậm rãi đi lên lầu.

Nơi này.....Queo phải ở lầu một.....là phòng của cô, là vùng trời nhỏ của cô!

“Màu hồng.....có tường màu hồng, giường màu hồng.....rèm cửa sổ màu hồng.....Còn có, còn có.....Thật nhiều thật nhiều quần áo màu hồng.....”

Dựa vào cảm giác, cô đang đứng trước một căn phòng có cửa màu hồng, trực giác nói cho cô biết đây là phòng của cô, cô đã từng ở nơi này!

Diêm Tập Phi nhẹ bước đi theo phía sau cô, không muốn quấy rầy cô, muốn chính cô tự nhớ lại.

Vốn dĩ căn phòng của cô đã bị lửa làm cho thay đổi, nhưng anh lại yêu cầu người ta khôi phục nó giống như ban đầu.

Anh vẫn tin rằng Phán Phán chưa chết, anh hi vọng một ngày nào đó Phán Phán trở về, cô có thể ở nơi mà cô quen thuộc.

“Em.....Em có thể?” Cô xoay người hỏi Diêm Tập Phi đang đứng phía sau cô.

Diêm Tập Phi mỉm cười gật đầu.

Hít thở một hơi thật sâu, cô mở cửa, đúng như những hình ảnh trong đầu cô.....một căn phòng toàn bộ được bao quanh bởi màu hồng!

“Thật sự.....giống như lời em nói.....”.

Bài trí bên trong đúng như cô tưởng tượng!

Cô chần chừ một lúc lâu, mới từ từ tiến vào bên trong phòng.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào bên trong phòng, có một chiếc giường mềm mại, gió thổi nhẹ làm cho rèm cửa sổ màu hồng đung đưa, cô ngồi trên giường, vuốt ve cái giường mềm mại.

Tất cả nơi này, rất quen thuộc.....

Một loại cảm giác hoài niệm làm cho cô cảm thấy ấm áp và thân thiết.

“Nhớ rõ nơi này sao?”. Hai tay đặt trên vai cô, Diêm Tập Phi dịu dàng hỏi Ngưng Thắm đang sững sờ.

“Uh. Có chút ấn tượng..... Em trước kia ở nơi này đúng không?”

“Uh.”

“Vậy anh muốn nói thân thể của em cho em biết?”. Cô mang theo khát vọng hỏi. Nếu anh có thể nói cho cô, cô sẽ không cần buồn rầu vì không thể khôi phục trí nhớ nữa.

“Không, anh không muốn nói cho em biết, nhớ rõ sao? Anh đã nói là em phải tự mình nhớ ra.”

“Vậy.....Người nhà của em ở đâu? Anh có thể nói cho em biết, có phải em cũng có người thân không?”. Đây là điều cô muốn biết nhất.

“Em là con gái một, cha mẹ em không tìm ra em sau khi em mất tích, để tránh nhìn thấy cảnh tượng đau lòng, hai người bọn họ liền chuyển qua nước ngoài sống.”

Ngồi ở bên cạnh cô. anh thuận tay đem cô ôm vào lòng, mà cô cũng giống như là thói quen dựa vào ngực anh.

“Anh còn nhớ chuyện lúc em mất tích sao?”.

Ở trong lòng anh làm cho cô cảm thấy ấm áp, giống như trước kia, khuôn ngực ấm áp của anh là nơi chỉ của riêng cô.

“Uh.” Gật đầu, hai mắt anh nhìn về phía xa.

Nhớ lại lúc đó, giống như một ký ức còn rất mới mẻ....

Khắp nơi đều không tìm thấy tung tích của Phán Phán, cả người Diêm Tập Phi liền thay đổi, mỗi ngày đều như người vô hồn, bất luận ai cũng đều không để ý, ngay cả trường học cũng không đi.

Sự thay đổi của anh làm cho ba mẹ anh sợ hãi.

Cha mẹ anh tìm Sở Dự Sinh và Chung Di cầu cứu.

Sở Dự Sinh và Chung Di mất đi đứa con gái duy nhất, tuy rằng rất muốn ngã quỵ xuống, nhưng cũng không thể làm cho bạn tốt cũng mất đi đứa con trai duy nhất, nên bọn họ tận tình khuyên bảo Diêm Tập Phi.

Anh trong lúc đó, trừ bỏ nhốt mình ở trong phòng, nhìn album hình mà Phán Phán làm cho anh, thì không làm bất cứ việc gì, lời nói của bất kì ai cũng không nghe lọt tai.

Cho đến một ngày, dì Chung Di tát anh một cái, rốt cuộc mới làm anh thức tỉnh trở lại.

Lúc đó bà ấy khóc, vẻ mặt đau thương nhìn anh: “Nếu Phán Phán biết con biến thành bộ dạng như vậy, con nghĩ rằng con bé sẽ rất vui về sao? Nếu con tin rằng con bé còn sống, như vậy rốt cuộc bây giờ con đang làm cái gì? Con bé còn đang chờ con tới cứu nó, con lại giam mình trong phòng cả ngày. Như vậy con, con bảo vệ nó như thế nào đây?”.

Lời nói của bà làm cho anh trong nháy mắt thanh tỉnh lại.

“Đúng vậy, con sẽ tìm được em ấy, Phán Phán còn đang đợi con——.”

“Đây mới là con ngoan của ta.” Chung Di gật đầu vui mừng nói.

“Con sẽ tìm được Phán Phán, sẽ đem em ấy trở về.....”.

“Anh đang nghĩ gì vậy? Nghĩ đến xuất thần?”.

Ngưng Thắm vỗ vỗ cánh tay anh, tò mò xem anh đang suy nghĩ cái gì.

“Uhm? Không có gì.” Những chuyện đã xảy ra tuy rằng làm anh thống khổ, nhưng quan trọng là, Phán Phán hiện tại đã trở về bên cạnh anh.

Đem cô gắt gao ôm vào ngực, Diêm Tập Phi thề ở trong lòng, anh tuyệt đối sẽ không để cho Phán Phán bị tổn thương.....Tuyệt đối không.....

Mặc dù bị ôm chặt vào ngực làm cô không thở nổi, nhưng khi nhìn trên mặt anh xuất hiện nhiều sự lo lắng, mà vòng tay của anh lại giống như một cái màn bảo vệ bao quanh cô lại, khiến cho cô cảm thấy an tâm và tin tưởng vào “màn bảo vệ” này.....

Lặng lẽ dựa vào ngực anh, cô giống như con mèo nhỏ, đem mặt mình nhẹ nhàng cọ xát vào ngực anh, nghe nhịp tim đập mạnh của anh làm cho cô cảm thấy được đây là nơi tránh gió của cô.

Ngưng Thắm thỏa mãn cọ xát một hồi, trên đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng rên rỉ.

“Làm sao vậy?”. Cô ngẩng đầu, tò mò hỏi Tập Phi.

Chỉ thấy trong hai mắt thâm thúy của anh mang theo dục vọng khiến cho người khác phải đỏ mặt, mím môi, anh thở có chút dồn dập, không nói câu nào chỉ chăm chú nhìn cô.

Hai gò má cô trong nháy mắt ửng hồng.

Đã cùng anh ở chung được vài ngày, giờ phút này khi nhìn vào mắt anh, cô đã sớm quen thuộc ánh mắt ấy có nghĩa là gì.

Cô thẹn thùng cúi đầu, trong lòng cô có chút sợ hãi và sự chờ mong.

“Nếu như anh không phải không biết em thật sự ngây thơ, anh thật sự nghĩ là em đang quyến rũ anh.....”.

Trong mắt anh mang theo dục vọng nói.

“Nếu như không muốn anh biến thành con sói đói đang đi về phía em thì bây giờ em hãy lập tức rời khỏi đây đi.” Anh thấp giọng nhẹ nhàng nói, nhưng trong giọng nói cũng vẫn tràn ngập nguy hiểm.

“Em.....Em.....”.

Cô.....Cô không muốn rời đi, nhưng lại xấu hổ không biết phải nói như thế nào——

“Ngưng Thắm?”. Trời ạ! Chẳng lẽ cô ấy muốn nhìn anh bị dục vọng của mình làm cho phát cuồng sao?

“Em.....Em.....”.

Em muốn ở lại.....Nhưng lời nói ngượng ngùng này cô không thể nói ra, cô dùng sức lắc đầu, càng tiến sâu dựa vào trong lòng anh.

“Em.....Em biết việc này đại biểu cho việc gì sao?”. Trong mắt anh mang theo dự vọng, anh không thể tin được.....Cô đang ám chỉ với anh là cô nguyện ý sao?

Anh há mồm thở dốc, chờ đợi đáp án của cô.

Đừng hỏi nữa, đừng hỏi cô nữa, cô làm như vậy còn chưa đủ sao?

Mặt cô nóng lên, tim đập nhanh hơn, cô không muốn ngẩng đầu lên, sợ anh cười cô.

“Nhìn anh, Ngưng Thắm.” Anh dùng hai tay nâng đầu cô lên, anh nhẹ nhàng hỏi: “Em thật sự nguyện ý sao?”

Ánh mắt của anh chăm chú nhìn vào khuôn mặt cô.

“Uh.” Cô ngượng ngùng gật đầu, gương mặt đỏ bừng lại một lần nữa chui vào trong lòng anh.

Được sự đồng ý của cô, cảm giác vui sướng lan tràn ra toàn người anh.

“Em quả thật là một yêu tinh quấy rối lòng người.....”.

Nói vừa xong, anh liền nhẹ nhàng ôm cô nằm lên chiếc giường màu hồng——

Tổ chức Xích Đen bị tan rã.

Chỉ tiếc là, trong quá trình cảnh sát tiến vào tấn công, thừa dịp xung quanh hỗn loạn thì thủ lĩnh của Xích Đen là Hồng Sâm đã chạy trốn được, trước mắt tung tích không rõ.

Kết quả lần này làm cho Diêm Tập Phi phẫn nộ, anh cả ở trong giới hắc đạo và bạch đạo hạ lệnh truy sát, chỉ cần bắt được Hồng Sâm, dù sống hay chết, đều được thưởng 300 ngàn.

8. Chương 8

“Tổng giám đốc, điện thoại của anh. Là lão phu nhân gọi tới.”

“Vâng, con là Tập Phi.”

Mẹ? Lúc này mẹ gọi tới để làm cái gì?.

“Thằng nhóc chết tiệt, mẹ rốt cuộc cũng tìm được con. Con cũng thật bận rộn nha! Ngay cả mẹ muốn gặp con cũng phải hỏi qua lịch làm việc của con, trong lòng con cuối cùng là còn có.....hay không người mẹ này? Uống công mẹ chịu nhiều khổ sở, nuôi con từ nhỏ cho đến lớn như thế này.....”.

Ngụy Cận sau khi vừa nghe thấy giọng nói của Tập Phi thì liền mắng anh liên tục.

“Mẹ, mẹ gọi đến thật sớm nha!”. Không để ý đến lời la mắng của bà, Diêm Tập Phi liền cười nói.

Nhưng bộ dạng thoải mái của anh lại chọc giận Ngụy Cận.

“Hừ! Sớm cái đầu con! Bây giờ là đang nửa đêm, nếu con không phải là một thằng nhóc vô tình vô nghĩa, vậy thì sao cả một, hai tuần qua mẹ cũng không thấy con đâu, ngay cả một cú điện thoại cũng không có, nếu không làm gì trễ như thế này mẹ mới gọi điện cho con sao?”.

Đáng giận! Đứa con này của bà sau khi lớn lên thật không đáng yêu xíu nào. Nhớ ngày đó, nó luôn đi theo sau lưng bà, gọi mẹ ới mẹ à.

Bây giờ thì sao? Haizzz.....

“Xin lỗi mẹ, gần đây con bận rộn nhiều việc. Mẹ cũng biết, chuyện ba bỏ lại cả một sự nghiệp khổng lồ cho con, trước kia khi ba con làm tổng giám đốc, hai người chúng ta là một đôi cha con, một người đối ngoại, một người đối nội, làm việc thật dễ dàng. Nhưng bây giờ không giống vậy, ba vì mẹ xin nghỉ hưu sớm, công ty chỉ còn lại một mình con, con phải làm một lúc công việc của hai người, trừ bỏ mỗi ngày tăng ca thì vẫn là tăng ca, con cũng không muốn như vậy. Việc gọi điện thoại ẹ không phải là con không muốn mà là con có lòng như cũng bất lực.”

Môi nhếch lên, anh thật sự bội phục lời nói dối của anh, hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Đúng vậy a! Anh thật sự bận rộn nhiều việc, nhưng mà không phải là chuyện công ty, mà là vì Phán Phán.

Gần đây vì mang muốn cô đi chơi khắp nơi, đồng thời bù đắp lại khoảng thời gian xa cách của hai người, anh tạm bỏ lại chức vụ tổng giám đốc.

Chỉ có điều, anh vẫn chưa muốn nói ẹ anh biết chuyện anh đã tìm được Phán Phán, bởi vì anh muốn độc chiếm cô nhiều hơn một chút.

“Hừ! Con nghĩ là mẹ dễ bị lừa sao, Sĩ Đức và Minh Khải đều nói ẹ biết, con vì yêu đương mà đem toàn bộ việc của công ty quảng cho hai đứa chúng nó, làm bọn nó mỗi ngày đều phải mang hai con mắt đen đi làm.” Ngụy Cận đắc ý vạch trần lời nói dối của Tập Phi.

Hoàn hảo bà là một người thông minh, biết nhiều cách để nắm bắt tin tức, nếu không sẽ thật sự bị lời nói của anh làm cho tin tưởng.

“Mẹ biết sao?”

Yêu đương! Trong mắt anh lập tức bị nhu tình che kín, hướng mắt nhìn về phía phòng nghỉ.

Người anh yêu đang ngủ an lành trong phạm vi của anh, nhận thức như vậy làm anh cảm thấy thật thỏa mãn.

“Mẹ nói này con trai, bạn gái của con.....Là một cô gái tốt phải không?” Đây là vấn đề mà Ngụy Cận lo lắng nhất.

Từ sau khi Phán Phán, con nuôi của bà mất tích, thì con của bà hoàn toàn thay đổi, trở nên trầm lặng.

Hai năm qua, trong ấn tượng của bà, anh chưa bao giờ cười thật lòng, lúc nào cũng lạnh như băng.

Người không biết chuyện, sẽ nghĩ rằng nó từ nhỏ đã là người như thế.

Nhưng bọn họ lại biết rõ mọi chuyện, lại vì anh mà đau lòng, vì sự thâm tình của anh làm cho cảm động. Vì anh cố chấp với tình cảm mà không buông tha.

Rốt cuộc cần thời gian bao lâu, con trai của bà mới khôi phục được tính tình vốn có của nó? Muốn mất thời gian bao lâu, con trai của bà mới có thể quên đi nỗi xót xa đó?

“Vâng?”

“Mẹ hỏi con, bạn gái bây giờ của con có phải hay không là một cô gái tốt?”

“Sĩ Đức và Minh Khải không phải đều nói ẹ biết sao?”. Diêm tập Phi cố ý hỏi.

“Bọn chúng chỉ nói con đang yêu đương, ta nào biết các con nói yêu đương là có ý gì.”

Hai tên xú tiểu tử kia thật nhỏ mọn, chỉ nói một câu như vậy, việc khác bà làm như thế nào cũng không chịu để lộ ra.

Nghĩ đến đây, Ngụy Cận hờn giận hừ một tiếng.

“A.....”. Diêm Tập Phi cười khê một tiếng, việc này anh tự nhiên khai báo.

“Bạn gái của con tuyệt đối là một cô gái tốt, hơn nữa cũng sẽ là một cô con dâu làm mẹ vừa lòng.”. Anh chậm chậm nói.

Anh đã tưởng tượng được, nếu mẹ phát hiện ra con dâu của bà là Phán Phán thì trên mặt bà sẽ xuất hiện biểu hiện kinh ngạc và khiếp sợ như thế nào.

“Cái gì.....Cái gì? Con trai.....Con, con nói là.....”.

Không thể nào! Con trai bà muốn kết hôn?!

Điều này làm sao có thể!

Ngụy Cận không thể tin được chuyện anh muốn kết hôn.

Đúng vậy, việc mà hai người già là bà và chồng bà vô cùng mong muốn là con trai duy nhất của bà, có thể nhanh chóng cưới vợ sinh con, để bà được ôm cháu nội.

Nhưng mong ước này, từ khi Phán Phán mất tích liền quên đi.

Tuy rằng ngoài miệng bà không nói, nhưng trong lòng đều rõ ràng, Phán Phán chắc lành ít dữ nhiều.....

Hiện tại anh lại nói, cô bé kia sẽ là con dâu tốt như bà mong muốn, này.....làm sao có thể? Con dâu tốt trong lòng bà đã sớm.....

“Tốt lắm, đêm đã khuya, mẹ mau đi ngủ sớm một chút đi.” Diêm Tập Phi khó được dịp bưng bình mà trêu cợt mẹ anh, anh nói như vậy, khẳng định là bà sẽ không thể ngủ ngon được.

Nếu hiện tại nói ẹ biết chuyện Phán Phán còn sống, cam

đoan rằng bốn người già đang ở nước ngoài kia sẽ nhanh chóng trở về.

Tuy rằng làm như vậy có chút ích kỷ, thật xin lỗi với ba mẹ nuôi, vì anh muốn hai người bọn anh có thêm thời gian để ở cùng nhau, anh chỉ muốn như thế.

“Này, này! Con trai, nói rõ một chút, mẹ không hiểu ý con, con nói rõ ràng một chút! Cái gì là giấc mộng con dâu tốt của mẹ.....”.

Không chờ mẹ anh nói hết, anh liền dứt khoát không chút do dự ngắt điện thoại.

“Lấy sự thông minh của mẹ để đoán ra được, đại khái khoảng một năm rưỡi nữa mới phát hiện ra được đi!”. Anh cười thú vị.

Đã bao lâu? Anh chưa từng như thế này, nở nụ cười phát ra từ nội tâm?

Là sau khi Phán Phán biến mất, không còn ở bên cạnh anh!

Hai năm không có cô, anh cảm thấy thật sự cô quạnh, phản phát như nguồn nước của sự vui vẻ, đã theo cô biến mất đi, anh.....Đã sớm quên nên cười như thế nào.

Nay, cô đã trở lại.

Mà anh, lại nở nụ cười.

“Vâng, Sâm ca, phải.....là em.”

“Vì sao lâu như vậy mà mày mới liên lạc với tao?!”. Nhận được điện thoại, Hồng Sâm tức giận rống to.

Đúng vậy, người này là thủ lĩnh của tổ chức Xích Đen—Hồng Sâm, người trước mắt đang phải chạy trốn.

“Em phải tra xét rất lâu, thật vất vả mới tra ra được, Diêm Tập Phi bảo hộ cô gái kia rất cẩn thận, em phải theo dõi gần hai tuần, mới có chút tiến triển.”

“Rốt cuộc như thế nào?”. Hồng Sâm vội vàng rống to, nghe ra được giờ phút này tâm tình của hắn có bao nhiêu giận giữ.

“Ách.....Cô gái kia trừ bỏ luôn ở bên cạnh Diêm Tập Phi, thì lúc khác đều được bảo vệ rất kỹ, bên cạnh cô ta ngay cả con ruồi cũng không thể bay vào.”

“Thứ tiện nhân này! Sớm biết như vậy, lúc trước ta đã để nó lại trong trận hỏa hoạn kia, để lửa đốt chết nó!”. Hồng Sâm hung ác mắng.

Hai năm trước, sau khi đem bắt cóc được Phán Phán, hắn ta mới ngoài ý muốn biết được quan hệ của Diêm Tập Phi với gia đình của Sở Dự Sinh.

Cho nên hai năm qua hắn mới cố ý sắp xếp cho Phán Phán, vốn là muốn lợi dụng Sở Phán Phán đến tập đoàn Đông Khôi để đánh cắp tài liệu cơ mật của công ty đó, hắn lường trước, việc hắn ta sắp xếp như vậy, tuyệt đối không có bất lợi nào, nếu như Phán Phán bị bắt được, Sở Dự Sinh nhất định sẽ biết được chuyện này. Nếu ông ta biết được đứa con gái bị mất tích của mình là người trong tổ chức của hắn, mà hắn còn lợi dụng Phán Phán, thì Sở Dự Sinh nhất định sẽ rất đau khổ! Hắn cũng có thể coi như là đã báo thù ông ta.

Không nghĩ đến, tình thế lại chuyển biến lớn như thế này, hắn ta lại bị xú nha đầu kia đâm ngược lại một nhát!

“Vậy bây giờ em nên làm gì? Ách, em nghĩ.....vẫn không cần phải theo dõi cô ta, gần đây bên cạnh cô ta lúc nào cũng có vệ sĩ, bọn chúng dường như đã chú ý tới em, bắt đầu đối với em có chút nghi ngờ.....”.

“Đồ vô dụng, đừng quên trên tay tao còn có nhược điểm của mày, nếu mày dám để tin tức của tao bị phát hiện được.....Hừ! Tao cam đoan mày cũng sẽ không có chỗ nào có thể đi được.”

“Em.....Em đã biết, em, em tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ người nào biết được chuyện của anh, nhưng anh nên trả tài liệu kia cho em.....em, em không muốn ngồi tù.....”.

“Đồ vô dụng!”. Tức giận mắng một tiếng, Hồng Sâm dùng sức đập điện thoại.

“Tập Phi, Tập Phi——”

Đứng đối diện với bàn làm việc, Ngưng Thắm nhìn chằm chằm về phía trước, Diêm Tập Phi đang chăm chú xem văn kiện.

Khi anh làm việc nghiêm túc thì vẫn rất đẹp trai.

“Làn sao vậy?” Nhìn biểu tình đáng yêu trên mặt cô, Diêm Tập Phi không khỏi có chút thỏa mãn.

“Anh làm việc thật bận nha!” Cô mở miệng, có chút ủy khuất nói.

Mà cô——Thật nhàn rồi.

“Rất nhàn chán sao? Muốn anh gọi thư ký mang tạp chí vào cho em đọc không?”. Anh lộ ra nụ cười tươi làm người khác có thể kháng cự được, nhẹ giọng nói với cô.

“Không cần.” Cô mất hứng quay đầu đi.

Xem những thứ kia chỉ làm cô cảm thấy buồn ngủ mà thôi.

“Vậy bây giờ em muốn làm cái gì?”. Giữ chặt lấy tay cô, anh đem cô đi đến trước mặt anh, bế cô ngồi lên trên chân của anh.

“Không biết.” Nhìn anh bận rộn như vậy, cô không muốn làm phiền anh, nếu cô cứ tiếp tục nhàn rồi như thế này thì nhất định cô sẽ nổi điên lên mất.

“Em biết anh bận rộn nhiều việc, có thể hay không để em ra ngoài đi dạo một lát?” Cô trợn to mắt, nghĩ đến cô đang muốn ra ngoài một mình.

“Không được.” Không chút nghĩ ngợi, Diêm Tập Phi lập tức cự tuyệt.

Hồng Sâm còn chưa tìm được, anh không thể để Phán Phán đi ra ngoài, như vậy quá nguy hiểm.

“Được rồi mà! Em sẽ thật ngoan, sẽ không đi quá xa.” Cô giả bộ đáng thương, muốn làm Diêm Tập Phi mềm lòng.

“Không được.” Cô cũng không biết chuyện Hồng Sâm đang truy lùng cô, vì không muốn để cô lo lắng, sợ hãi, anh cũng không tính nói cho cô biết.

“A!”. Cô ủ rũ, cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Lúc trước đều thành công, sao lần này lại thất bại?

Diêm Tập Phi làm sao không biết tâm tư nhỏ của cô.

Lúc trước cô muốn điều gì, chỉ cần lộ ra vẻ mặt đáng yêu như thế, anh không nói hai lời liền gật đầu đồng ý.

Nhưng, bởi vì lúc đó cô không nói là cô muốn đi ra ngoài một mình.

“Như vậy được không, anh sẽ tìm người đi ra ngoài cùng em, được không?”. Không muốn nhìn thấy vẻ mặt mất mát của cô, Diêm Tập Phi đưa ra đề nghị như vậy.

Như vậy anh có thể an tâm một chút.

“A.....”. Cô không cam lòng chu miệng lên.

Có một mình cô, mang theo cả đồng vệ sĩ, sẽ mất hứng nha!

“Nếu không, em phải ngồi buồn chán một mình thôi.” Diêm Tập Phi hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Vậy được rồi!”. Cô nghĩ vẫn tốt hơn là ngồi chỗ này một mình ngây người.

“Uh! Vậy em vào bên trong lấy áo khoác đi, để tránh bị cảm lạnh.” Anh thúc dục cô đi vào phòng ngủ ở phía trong.

“Vâng.”

Thấy cô đi vào bên trong, Diêm Tập Phi vội vàng gọi điện cho thư ký.

“Đợi lát nữa cô hãy đi dạo cùng em ấy, mặt khác mang theo hai vệ sĩ đi theo hai người.”

“Tốt lắm.”

Điện thoại vừa ngắt, thì Ngưng Thắm cũng đã mặc xong áo khoác đi ra ngoài.

“Thấy người lạ không cần nói chuyện với họ, trăm ngàn lần không cần không chú ý, cũng không được rời khỏi tầm mắt của thư ký và vệ sĩ, biết không?”

Cô mất hứng nghe lời dặn dò của Diêm Tập Phi.

Thật là! Anh ấy thật giống một lão già, nhắc đông nhắc tây, cô cũng không phải là trẻ con.

“Còn nữa.....Làm sao vậy?” Anh rút cuộc cũng phát hiện được sự tức giận trên mặt cô.

“Em không phải là trẻ con.” Cô là người phụ nữ của anh, không phải là con của anh.

“Tốt, vậy em đi dạo vui vẻ.” Ôm thắt lưng mảnh khảnh của cô, anh hôn liên tiếp vào môi cô. “Muốn mua cái gì thì nói với thư ký, cô ấy sẽ trả tiền.”

“Vâng.” Lúc này cô mới cười tươi, để lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu, vui vẻ chạy ra cửa.

Sau khi Ngưng Thắm vừa ra ngoài được hai tiếng, thư ký thay thế đột nhiên gọi điện thoại nội bộ cho anh.

“Tổng giám đốc, có một vị là tiểu thư Nhan Hồng muốn tìm ngài.”

“Nhan Hồng?”. Trên mặt Diêm Tập Phi xuất hiện một tia xuất hiện khi bị làm phiền.

“Đuổi cô ta đi.”

Nói xong, anh lập tức ngắt điện thoại.

Nhưng vài phút sau, cửa phòng làm việc của anh bị mở ra.

“Nhan tiểu thư, cô không thể đi vào trong! Không có sự cho phép của tổng giám đốc, cô không thể tùy tiện đi vào, Nhan tiểu thư, cô....”

“Tránh ra! Tôi muốn gặp Tập Phi, không cần chặn đường tôi.”

Nhan Hồng tức giận trừng mắt nhìn cô gái đang đứng chắn trước mặt cô ta.

Hôm nay cô nhất định phải gặp được Diêm Tập Phi.

“Thực xin lỗi, Nhan tiểu thư, tổng giám đốc nói không muốn gặp cô.”

Thư ký che chắn trước cửa, cố gắng giải thích.

“Tránh ra, tôi nhất định phải nhìn thấy Tập Phi!”. Cô ta la to, lấy tay dùng sức đẩy thư ký đang ngăn cản cô ta.

“Nhan tiểu thư.....”

“Tôi nói tránh ra!”. Cô ta vươn tay kéo thư ký ra.

“Để cho cô ta vào đi.”

Diêm tập Phi mở miệng nói, ngăn chặn động tác của cô ta.

Cô ta lập tức đem thư ký đẩy ra, vẻ mặt mạnh mẽ liền biến thành bộ dáng đáng yêu, mềm mại.

Cô gái gọi là Nhan Hồng này, lúc trước là bạn giường của Diêm Tập Phi, sau khi chia tay, cô vẫn đối với anh nhớ mãi không quên, cho dù có bị nói là mặt dày, cô vẫn hy vọng có thể một lần nữa cùng anh lập lại mối quan hệ nam nữ.

“Tập Phi.....Em rất nhớ anh.” Cô giả bộ khóc thật đáng thương, nhưng cũng không làm cho Diêm Tập Phi mềm lòng.

Ngay khi cô ta nghĩ muốn ôm lấy Diêm Tập Phi, liền bị anh lắc mình tránh xa, không cho cô ta tới gần.

Trên người Nhan Hồng có mùi nước hoa gay mũi làm cho anh cảm thấy chán ghét.

“Có chuyện gì không?”. Trên mặt anh không lộ ra chút biểu tình nào, không thèm nhìn liếc cô ta một cái, trực tiếp tựa vào bàn làm việc.

“Ách.....Em.....Em.....”. Thấy anh có vẻ tức giận, cô ta thấy có chút luống cuống, nhưng cô ta nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng ung dung.

“Lâu rồi anh không tới chỗ em, em thật sự rất nhớ anh.” Cô nhẹ giọng nói, vịn vào thân mình đi đến chỗ Diêm Tập Phi.

Thấy khuôn mặt anh tuần của anh làm cô thật động lòng.

Diêm tập Phi dùng vẻ mặt khinh thường nhìn cô ta, anh vươn tay dùng lực đẩy cô ta ra.

“A!” Nhan Hồng không nghĩ tới Diêm Tập Phi lại làm như vậy, cô ta nhất thời không phòng bị, liền ngã nhào xuống đất, xem ra có chút chật vật.

“Anh.....”. Không nghĩ tới anh ấy lại đối với cô như vậy!

“Tôi nói rồi, tôi không muốn gặp lại cô.” Anh hừ lạnh một tiếng.

“Em.....Em chỉ là rất nhớ anh, chỉ muốn đến nhìn anh mà thôi.” Mắt chứa nước mắt, cô ta làm bộ dạng như vô cùng ủy khuất.

“Chớ ở trước mặt tôi giả tạo như vậy, khi ở cùng cô tôi đã nói qua, quan hệ của chúng ta chỉ là bạn giường, mà tôi cũng đã gửi tiền cho cô.” Ngồi ở trên ghế sofa, Diêm Tập Phi lạnh lùng nhìn cô ta, trên mặt không mang theo một tia tình cảm, lời nói lạnh như băng.

“Em, em có thể không cần tiền của anh, chỉ cần anh có thể tiếp tục tới tìm em, để cho em được ở bên cạnh anh.” Cô ta chậm rãi tới gần anh, ăn nói khép nép.

Diêm Tập Phi lạnh lùng nhìn Nhan Hồng, không nói một câu.

Thấy anh không phản đối, cô ta vươn tay nhẹ nhàng xoa hai chân của Diêm Tập Phi, chậm rãi di chuyển lên phía trước.

Cô ta phát hiện khi tay cô ta đặt trên đùi anh, anh cũng không cự tuyệt làm cho Nhan Hồng mừng rỡ, nghĩ đến anh bị cô ta làm cho cảm động, hoặc là bị cô mê hoặc, vì thế cô ta càng thêm lớn mật, đem áo cởi ra.

“Tập Phi.....”

Cô ta quỳ gối giữa hai chân anh, hay tay chậm rãi đi chuyển đến chỗ ở giữa hai chân của Diêm Tập Phi mà phủ lên——

“Cứ như vậy?”

Một lúc sau, Diêm Tập Phi cười lạnh, trong giọng nói chứa đầy sự đùa cợt.

“Ách?” Nghe được lời của anh, mặt Nhan Hồng lập tức tái nhợt, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang nói kia.

“Cô nghĩ là như thế này, tôi sẽ bị mê hoặc sao?”. Anh nâng khóe môi lên, khinh thường cười nhạo nói.

Anh đột nhiên đứng lên, đem tay của Nhan Hồng đẩy ra.

“Tập Phi, van cầu anh! Lại cho em thêm một cơ hội nữa, em sẽ thật nhiệt tình với anh.”

Không để ý tới lời cự tuyệt của anh, Nhan Hồng tiến lên phía trước, ôm chặt lấy Diêm Tập Phi.

“Tránh ra.”

“Không, không cần. Tập Phi, em van xin anh, cho em thêm một cơ hội nữa.....em.....”. Cô ta gất gao ôm chặt anh.

“Tôi nói lại một lần nữa, buông tay.” Giọng điệu lạnh lẽo của anh đã cho thấy giới hạn nhẫn nại của anh.

“Không cần.....Em thật sự yêu anh, anh.....”

Đột nhiên, cửa bị mở ra——

“Tập Phi! Tập Phi, em đã trở về, anh xem——”

Ngưng Thắm cười sáng lạn mở cửa đi vào, trên tay mang theo một đồng lớn đồ ăn vặt, cô hưng phấn muốn cho Diêm Tập Phi thấy chiến lợi phẩm của cô.

Nhưng cảnh tượng trước mắt này, làm cho tâm trạng đang tốt đẹp của cô lập tức biến mất.

Đồ ăn trên tay không biết từ lúc nào rơi xuống, sắc mặt cô tái nhợt, giống như bị đã kích rất lớn.

Tập Phi ôm cô gái khác.....Cảnh tượng này rất quen thuộc.....

“Em.....Nghe anh giải thích!”

Diêm Tập Phi đi đến chỗ cô, muốn giả thích với cô.

Anh vươn tay ra muốn ôm cô, lại bị cô hất tay ra.

“Không cần lại đây——”. Ngưng Thắm kêu to.

Một đồng hình ảnh nhảy loạn trong đầu cô, suy nghĩ của cô bị rối loạn, cô cảm thấy đầu cô rất đau.

Toàn thân cô vô lực, hai chân suýt chút nữa không chống đỡ được mà ngã ngồi xuống đất.

Đầu đau quá.....

Tâm của cô cũng rất đau.....

Bốn phía xung quanh quay tròn, cô choáng váng lấy tay đỡ lấy đầu cô, cô dùng hết sức mình chống đỡ, cô nghĩ muốn đứng vững, nhưng lại vô ích, cô đành tựa người vào cửa để chống đỡ cơ thể của cô.

“Phán Phán.....”. Thấy thế, Diêm Tập Phi lập tức sốt ruột gọi tên cô.

“Không! Không cần tới gần tôi.” Nhìn anh một lần nữa muốn tới gần cô, Ngưng Thắm lập tức hét lớn.

Cô không cần anh dùng bàn tay đã chạm vào người phụ nữ khác mà đụng vào người cô.....

“Em rốt cuộc làm sao vậy? Nói cho anh biết.” Diêm Tập Phi khẩn trương hét to.

Thân người cô lung lay sắp ngã xuống, mắt thấy cô sắp không chống đỡ được nữa.

Cô ôm đầu, cảm giác đầu đau như muốn nổ mạnh ra.

Trong đầu có những hình ảnh tương tự bay qua, cô không thể thấy rõ cuối cùng là cái gì, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung ra, vô lực thừa nhận.

Diêm Tập Phi quyết định không để ý đến lời cự tuyệt của cô, đi về phía trước ôm lấy cô.

Vì sao cô đột nhiên lại như thế này? Là vì nhìn thấy Nhan Hồng sao?

“Vì sao? Tập Phi.....Vì sao muốn tổn thương lòng em.....Anh có bạn gái.....”. Nước mắt của cô chảy xuống, làm mờ tầm mắt của cô, làm cho cô cái gì cũng đều không nhìn thấy được.

“Phán Phán.....Không cần nói nữa, anh lập tức mang em đi tìm bác sĩ.”

Anh khẩn trương ôm lấy cô, sau đó vội vàng chạy lại chỗ thang máy.

“Mẹ.....Mẹ nói anh là chồng của Phán Phán, mà mẹ cũng nói.....Nói Phán Phán chính là.....vợ của anh Tập Phi.....”. Đi vào thang máy, nước mắt của cô vẫn không ngừng rơi, cô thì thào nói.

“Phán Phán,, ,, ,, ,,Em.....”. Lời nói của cô làm anh giật mình.

Ông trời! Trí nhớ của cô khôi phục lại.

Thật sự có thể sao?!

Rốt cuộc thang máy cũng tới tầng hầm, lên xe, anh liều mạng chạy nhanh giống như bão táp.

Phán Phán thống khổ rên lên một tiếng, làm cho anh sốt ruột và đau lòng.

“Nhịn một chút thôi, Phán Phán, nhịn một chút thôi, lập tức tới nơi.....Đáng chết, sao lại chậm như thế này!”

“Anh! Cứu em——Hắn ta tới đây, em nhìn thấy hắn ta đi vào, anh à, Phán Phán sợ.....Hắn muốn bắt em.....Không, không cần bắt tôi.....Buông! Anh.....Đầu em,.....Đầu đau quá, đau quá.....”. Ôm đầu, cô lớn tiếng khóc, phảng phất như lâm vào trạng thái mơ hồ.

“Nhịn một chút, chúng ta lập tức tới bệnh viện!”

Từng đợt đau đớn kích liệt không ngừng xâm nhập vào cô, khi vừa tới bệnh viện, Ngưng Thắm cũng đồng thời ngất đi vì đau chịu không nổi.

“Bác sĩ——”. Xuống xe, Diêm Tập Phi ôm Ngưng Thắm, ở cửa lớn của bệnh viện không ngừng hét lớn, hai mắt anh đỏ lên, thần sắc khẩn trương, không ngừng thở dồn dập.

“Nhanh một chút cứu cô ấy——Nhanh lên——”. Anh rống to với bác sĩ và y tá.

“Trước hết đem bệnh nhân giao cho chúng tôi——”. Bác sĩ bình tĩnh chỉ thị y tá, đem Ngưng Thắm đang bất tỉnh đưa vào phòng cấp cứu.

Còn lại Diêm Tập Phi khẩn trương lo lắng đứng ở hành lang dài.

Trong lòng anh không ngừng khẩn cầu, hi vọng Phán Phán có thể bình an vô sự.

Thật vất vả, cô mới một lần nữa trở về bên cạnh anh, trăm ngàn lần anh không thể lại mất đi cô.....

9. Chương 9

Bên trong bệnh viện—

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tập Phi, con nói rõ ràng ẹ, mới có một thời gian thôi mà tại sao con lại biến thành bộ dạng như thế này?”

Nhìn thấy con trai mình bộ dáng mệt mỏi, giống như đã vài ngày rồi không có ngủ, Ngụy Cận và Diêm Kiến Phong thật sự cảm thấy rất đau lòng và tức giận.

“Đúng vậy! Đã lớn như vậy rồi mà không biết chăm sóc bản thân mình, cứ muốn làm như thế nào thì làm!”. Chung Di và Sở Dụ Sinh ngồi bên cạnh anh cũng không nhịn được mà trách cứ vài câu.

“Mọi người không cần lo lắng, con không sao.” Diêm Tập Phi ngẩng đầu, nhìn bốn người lớn trong nhà đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

“Sao con không đi nghỉ ngơi một chút? Nghe thư ký nói, con bốn ngày liền không tới công ty, không phải là mấy ngày qua con đều ở trong bệnh viện sao?”. Sở Dụ Sinh lo lắng anh không chịu được nói.

“Cha nuôi, con không sao. Cô ấy mới phẫu thuật xong ngày hôm qua, con nghỉ sau khi cô ấy tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy chính là con.” Diêm Tập Phi lắc đầu cự tuyệt, ai cũng không thể làm anh rời đi.

“Con nói cô gái đó, cũng là cô gái mà con nói qua điện thoại sao?”. Ngụy Cận lên tiếng hỏi.

Bà thật sự tò mò, là cô gái như thế nào, mà có thể làm cho đứa con trai của bà yêu điên cuồng như thế này, ngay cả chính bản thân mình mà nó cũng không thêm để ý.

“Vâng.” Anh biết chuyện này không thể tiếp tục giấu diếm được nữa.

Anh đứng lên, rồi quỳ xuống trước mặt của Chung Di và Sở Dụ Sinh.

“Tập Phi— con đang làm cái gì vậy? Mau đứng lên đi, sao tự dưng lại quỳ xuống như thế này?”. Sở Dụ Sinh và Chung Di bị hành động của anh làm cho kinh hãi, bước nhanh tới kéo tập Phi đứng lên.

“Không, cha nuôi, mẹ nuôi, con phải xin lỗi hai người.” Nếu sau khi hai người nghe xong lý do, nếu có thể tha thứ cho sự ích kỷ của anh, anh mới đứng lên.

Diêm Kiến Phong và Ngụy Cận cũng bị hành động của con trai mình làm cho hoảng sợ.

“Hiện tại người đang nằm trong phòng bệnh——là Phán Phán.” Diêm Tập Phi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Sở Dụ Sinh và Chung Di, nghiêm túc nói.

Một tiếng kinh hô từ trong miệng của Ngụy Cận và Diêm Kiến Phong truyền ra, hai người đều không dám tin điều mà mình vừa mới nghe được.

Còn Sở Dụ Sinh và Chung Di thì trợn to mắt đứng sững sờ tại chỗ.

“Tập Phi— Đây không phải là chuyện đùa.” Sở Dụ Sinh là người đầu tiên lấy lại tinh thần, trong giọng nói còn mang theo chút tức giận.

Ông và vợ ông vất vả lắm mới làm cho chuyện của Phán Phán từ từ nhạt đi, bây giờ một câu của anh, làm cho vết thương mà vất vả lắm hai người mới bình phục lại một lần nữa rách ra.

“Không, con không phải đang nói giỡn, ba tháng trước, con đã tìm được Phán Phán.....”

Diêm Tập Phi chậm rãi kể lại những chuyện đã xảy ra, bao gồm cả chuyện Phán Phán mất trí nhớ.

“Tôi, tôi muốn vào xem, xác nhận có phải là.....hay không phải là Phán Phán! Con gái của tôi đã quay trở về, đã trở lại.....Tôi, ôi trời ơi!.....Con gái của tôi thật sự đã quay trở lại!”. Chung Di nhịn không được run rẩy cả người, khóe mắt mang theo nước mắt vui sướng.

“Tôi, tôi và tiểu Di đi xem, con gái bảo bối của tôi có phải thật sự hay không trở về bên cạnh chúng tôi.....”. Sở Dụ Sinh đỡ vợ của mình, đi đến phòng bệnh.

Diêm Kiến Phong và Ngụy Cận cũng đi theo sau, mà Diêm Tập Phi thì vẫn quỳ trên mặt đất không đứng lên.

Vài phút sau, bốn người cuối cùng cũng thấy người đang hôn mê là Phán Phán.

Chung Di cao hứng mà khóc lên, Sở Dự Sinh cũng không kìm được mà ghen ngào, lấy tay lau đi nước mắt chảy ra.

“Đúng là con gái bảo bối của chúng ta rồi, con bé đã trở lại, thật sự trở về bên cạnh chúng ta.” Chung Di vẫn không thể tin được, kích động kéo tay chồng mà nói.

“Đúng, đúng, tất cả đều là công lao của Tập Phi. Không có nó, chúng ta cơ bản không có khả năng tìm được Phán Phán. Nhất là.....”.

“Tập Phi.....Sao con còn quỳ?”.

Bốn người trở lại, mới phát hiện Diêm Tập Phi vẫn còn quỳ tại chỗ.

“Nhanh đứng lên đi, mẹ nuôi không trách con, mẹ cảm ơn con còn không kịp, làm sao còn có thể trách con.” Anh giúp bà tìm được con gái duy nhất của bà, có cái gì mà phải tha thứ hay không. Bà hiểu rõ tất cả.

“Đúng vậy! Tập Phi, con mau đứng lên đi! Cha nuôi cũng sẽ không trách con.” Hai ông bà đi đến chỗ anh, muốn nâng anh đứng lên.

“Không, cha nuôi, mẹ nuôi, cha, mẹ, con còn có một việc chưa nói ọi người biết.” Diêm Tập Phi nghiêm túc nhìn bốn người.

Bốn người nhìn nhau, tò mò là cuối cùng là chuyện gì, mà sợ bốn người họ tức giận, mong muốn họ tha thứ.

Hít sâu một hơi, Diêm Tập Phi nói: “Phán Phán đã là người của con.”

Một hồi lâu———

“Con trai, con vừa nói cái gì? Cái gì nói là Phán Phán đã là người của con?”.

Không thể nào.....Sẽ không phải là.....Nó đem Phán Phán “ăn” mất rồi chứ? Diêm Kiến Phong trừng mắt nhìn con trai.

“Khoảng thời gian mà con và Phán Phán cùng ở chung một chỗ, em ấy và con đã có quan hệ thân mật.”. Nói xong, anh đợi bốn người lớn trách cứ.

“Ai da——con trai, con.....”. Thật sự làm rất tốt. Mặc dù trong lòng mừng thầm, nhưng Ngụy Cận đương nhiên không dám mở miệng nói ra.

“Ba nói này con trai, con như thế nào lại làm ra chuyện này, thật là.....Tôi nói này Chung Di, Dự Sinh, chuyện này hai người quyết định đi! Con trai tôi làm ra loại chuyện này, tôi đây làm cha không thể nói gì hơn.”

Gian xảo thật! Quả thật giống với phong cách của ông.

Tuy rằng trong lòng mừng thầm, nhưng ông cũng không thể ở trước mặt ba mẹ Phán Phán mà khen ngợi con mình được! Vì thế Diêm Kiến Phong giả bộ tức giận quay đầu.

“Ngụy Cận, Kiến Phong.....” Sở Dự Sinh muốn nói lại thôi.

Đối với việc Tập Phi làm như vậy, ông cũng không chỉ trích nhiều, vì ông biết anh yêu con gái của ông biết nhường nào.

“Được rồi, chúng ta sẽ ở đây chăm sóc Phán Phán. Con trai à! Con hãy về trước ngủ một lát đi, rửa mặt chải đầu lại đi, con không nghĩ tới khi Phán Phán tỉnh lại, lại nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy, xấu xí của con phải không?”.

Ngụy Cận thật sự không quen nhìn thấy bộ dáng giống kẻ lang thang của con trai, không đợi anh cự tuyệt, đã kéo anh đi, vừa dỗ vừa kéo anh rời khỏi bệnh viện.

Ban đêm, Diêm Tập Phi ngồi ở bên giường bệnh của Phán Phán, đôi mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt ngủ say của cô, trong lòng mong đợi cô có thể sớm tỉnh lại một chút.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Diêm tiên sinh.” —— Y tá chậm rãi đi tới.

“Đã tới thời gian kiểm tra, mời anh ra ngoài một chút.”

“Tôi biết rồi.” Diêm Tập Phi đứng lên, hai tay khẽ vuốt nhẹ hai má Phán Phán.

“Phán Phán, anh đi xuống dưới lầu ngồi đợi, một chút nữa lại lên với em.” Khẽ hôn môi cô một cái, Diêm Tập Phi mới không bằng lòng mà rời khỏi phòng bệnh.

Chỉ một lát sau——

“Y tá Dương, bác sĩ điều trị muốn cô qua bên đây một chút.” Một y tá khác đi vào gọi y tá đang ở trong phòng bệnh.

“Uh.”

Hai người vừa rời khỏi phòng bệnh, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Phán Phán.

Lúc này, cửa phòng bị mở ra một cách chậm rãi——

Một gã đàn ông đeo khẩu trang, trên người mặc áo blouse trắng, nhẹ nhàng đi vào.

Hắn đi tới giường bệnh của Phán Phán, trong túi áo lấy ra một cây tiêm, đem chất lỏng bên trong tiêm vào trong mạch máu của cô.

Rút cây tiêm ra, gã đàn ông cười đắc ý, từ trong khẩu trang phát ra âm thanh khe khẽ.

“Tạm biệt.” Nói xong, gã đàn ông liền nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Gã đàn ông đi rồi, bên trong phòng bệnh, máy đo nhịp tim đột nhiên phát ra âm thanh dồn dập——.

“Tĩnh lại, Phán Phán.....Tĩnh lại, em không được sự đồng ý của anh, không được chết.....Tĩnh lại cho anh——-”.

Bên trong phòng cấp cứu, Diêm Tập Phi điên cuồng hét lên.

Anh không tin! Anh không tin Phán Phán cứ như vậy mà chết đi! Anh dùng sức kéo cô, giống như muốn dùng mạng của anh để đổi lại mạng của cô.

Ôm Phán Phán bị nói chết rồi, hai mắt anh đỏ lên tiếp tục rống to:

“Không cho phép chết! Không cho phép em chết!” Anh điên cuồng lắc thiên hạ ở trong lòng, nhưng cô giống như đang ngủ, không hề có bất cứ động tĩnh gì.

“Không cần rời xa anh, Phán Phán! Van cầu em hãy tỉnh lại.....Không cần.....Không cần để anh lại một mình.....Không cần để anh lại cô độc một mình, không có em anh sẽ rất đau khổ.....Phán Phán.....”

Khi anh trở lại phòng bệnh, phát hiện trong máu của Phán Phán có chất độc, làm cho tình huống của Phán Phán trở nên nguy cấp.

Vì sao, anh chỉ vừa rời khỏi một chút, tình hình của cô lại đột nhiên trở nên nguy cấp, thậm chí.....

Thật vất vả, thật vất vả mới lấy được máu bầm trong não cô ra, bác sĩ cũng đã nói, cô rất nhanh có thể tỉnh lại, có thể chuyển tới phòng bệnh thường.

Nhưng như thế nào lại đột nhiên bị trúng độc, còn ngay cả dấu hiệu cứu sống được cũng không có, ngay cả cấp cứu hoặc phẫu thuật cũng không kịp.....

“Phán Phán, Phán Phán.....Không cần ngủ nữa, mau tỉnh lại.....Đừng dọa anh, đừng dọa anh.....” Diêm Tập Phi không ngừng lắc người Phán Phán mà nói.

“Con trai.....Con phải thật kiên cường.....” Ngụ Cận khóc không thành tiếng ở một bên an ủi.

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Biết được tin tức này, tiểu Di ngắt đi, bị y tá mang đi, con của bà thì giờ phút này lại giống như người điên, không ngừng kêu to, rống to, ông trời rốt cuộc muốn hành hạ bọn họ đến khi nào mới đủ đây?.

Diêm Nghị Phong đến gần con trai, vỗ vai an ủi anh, ngoài làm việc này, ông thật sự không biết phải làm như thế nào.

“Tiên sinh, xin anh hãy nén đau thương.” Nhìn thấy rất nhiều sinh ly tử biệt, bác sĩ ngoại trừ nói câu nói này, cũng chỉ có thể thở dài.

“Tĩnh lại! Phán Phán, nếu em còn ngủ như thế này, anh sẽ không tha thứ cho em, anh sẽ đi theo em, anh hỏi em, vì sao em lại nhẫn tâm để lại một mình anh trên đời, anh sẽ làm cho em thương tâm, sẽ làm cho em đau khổ.....Anh muốn xé tim em ra, xem trái tim của em có phải màu đen hay không, làm sao có thể nói đi là đi.....”

Dùng sức đẩy cô, Diêm Tập Phi không nghe thấy những lời an ủi ở xung quanh.

“Nhanh mở mắt ra, không cần ngủ nữa——”.

“Tập Phi——con đang làm cái gì vậy.....Phán Phán đã chết rồi, còn không cần phải như vậy, con.....” Diêm Kiến Phong và Ngụ Cận vội vàng tiến lên, ngăn cản hành động mất lý trí của con trai.

“Buông.....Chết tiệt! Con muốn cứu Phán Phán——không cần kéo con, buông ra.....”

“Bác sĩ!”

Y tá đang đứng một bên đột nhiên kêu to.

“Bệnh.....Bệnh nhân.....Lại.....Lại có nhịp tim——”

Máy đo nhịp tim đột nhiên có tiếng kêu, Phán Phán đang nằm trên giường bệnh đột nhiên lại có nhịp tim! Cái này thật sự là kỳ tích.

“Để tôi xem——” Bác sĩ kéo Diêm Tập Phi ra khỏi giường bệnh.

“Nhanh lên, mau tiến hành cấp cứu!”.

“Thật xin lỗi, mời mọi người ra bên ngoài.” Bác sĩ yêu cầu.

Diêm Tập Phi vẫn còn trong tình trạng khiếp sợ bị cha mẹ anh dẫn ra ngoài cửa.

“Uhm.....”. Trần nhà màu trắng, sàn nhà màu trắng.....Ánh mắt nhìn thấy một màu trắng xóa. Cô.....Ở đâu? Thiên đường sao? Phán Phán thở một cách khó khăn, cảm thấy toàn thân vô lực. Cô rốt cuộc đang ở chỗ nào? Muốn nâng tay lên, nhưng cô bất đắc dĩ phát hiện, nó giống như không nghe thấy mệnh lệnh, không nhúc nhích. Chạm rãi quay đầu, cô phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh.....

Vậy là cô không chết!

Nhận thức này làm cô nhẹ nhàng thở một hơi.

Cô xoay đầu nhìn sang một bên——

Cô nhìn thấy.....Tập Phi?

Anh làm sao vậy? Như thế nào lại nằm trên giường bệnh, là bị thương hay là bị bệnh?

Nhìn vẻ mặt tiêu tụy của anh, anh rốt cuộc bị làm sao vậy?

Cô lo lắng, muốn nhìn xem anh có thật sự khỏe mạnh hay không,

cô cố hết sức nhích người tới.

“Tĩnh, mau tới đi! Tiểu Di, mau tới a! Phán Phán tỉnh lại!” Vừa mới mở cửa, liền thấy Phán Phán muốn đứng dậy, Ngụy Cận cao hứng gọi.

“Phán Phán, con gái của mẹ.....”

Nghe vậy, Chung Di và Sở Dự Sinh vội vàng chạy vào, thấy con gái của mình cuối cùng cũng tỉnh lại, nước mắt của hai người không kìm được mà rơi ra.

Chung Di kích động chạy tới ôm Phán Phán.

“Con cuối cùng cũng chịu tỉnh, mẹ thật sự lo lắng.....Còn tưởng rằng con sẽ không tỉnh lại.....”. Bà nói chuyện mang nghẹn ngào. Cảm tạ ông trời.

“Mẹ, cha, cha nuôi, mẹ nuôi, thật xin lỗi, làm ọi người lo lắng.” Trên mặt cô hiện lên chút tươi cười, tuy rằng có chút miễn cưỡng nhưng cũng đủ để bốn người lớn an tâm.

“Tĩnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi.” Sở Dự Sinh cao hứng không ngừng gật đầu.

“Con.....Khôi phục trí nhớ?” Ngụy Cận đột nhiên phát hiện ra việc bất đồng.

“Vâng!” Phán Phán gật đầu.

Đồng thời cô cũng nhớ rõ những việc đã xảy ra trong khi cô mất trí nhớ, kể cả chuyện cô ở cùng Tập Phi.

“Đứa nhỏ này, hai năm qua thật sự khổ cho con, Tập Phi đã nói cho chúng ta biết hết.”

Sở Dự Sinh kích động nhìn con gái, con bé có thể trở về thật là cảm ơn trời đất. Cảm tạ ông trời đã cho cơ hội để bọn họ gặp lại nhau.

“Đúng vậy! Tất cả đều phải cảm ơn Tập Phi, đứa nhỏ này, nếu không có hắn, chúng ta có thể cả đời này không thể gặp lại nhau.”

Chung Di gật đầu, nhìn về phía giường bệnh của Tập Phi, hắn vẫn đang ngủ say.

“Tập Phi làm sao vậy?”. Cô lo lắng hỏi.

“Nó vì chăm sóc con, đã ba ngày ba đêm không ngủ, cho đến lúc mệt chết mới thôi! Không có việc gì, một lúc liền tỉnh.” Ngụy cận nhìn về phía giường bệnh của con trai nói.

Phán Phán gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Con có biết con đã hôn mê bao lâu không?” Sở Dự Sinh vuốt đầu con gái hỏi.

Phán Phán lắc đầu.

“Con giống như đã ngủ thật lâu, giống như mơ một giấc mơ dài.”

“Hai tuần. Con ngủ suốt hai tuần.”

Chung Di nhẹ nhàng để cô nằm xuống, giúp cô đắp lại chăn.

“Mà con trai của mẹ, cứ như vậy liền đem bệnh viện thành nhà mình, mỗi ngày đều ở chỗ này, không ngủ thì cũng chăm sóc con, ngay cả chúng ta muốn giúp, cũng bị nó đẩy ra ngoài.”

Hừ! Người ta nói nuôi con lớn để dưỡng già. Bà nghĩ, đứa con con này đại khái không dùng được rồi.

“Nó như vậy mà không mệt chắc biến thành quỷ mất rồi.” Diêm Kiến Phong nhìn tới, lắc đầu.

Anh vì sao lại đối với cô tốt như vậy? Vì sao muốn làm cho cô cảm động?

Vậy.....Cô gái kia thì như thế nào?

Phán Phán rũ mắt xuống, nước mắt lại lần nữa trào ra khỏi hốc mắt.

“Phán Phán, con làm sao vậy?” Chung Di thấy con gái không ổn, qua tâm hỏi.

“Không.....Không có.....”

Nhưng âm thanh nghẹn ngào của cô đã làm lộ ra lời nói dối của cô.

Mọi người cô hỏi một hồi lâu, rốt cuộc cô khóc thành tiếng, bốn người lớn kể lại chuyện xảy ra vào hai năm trước, cùng với chuyện Tập Phi cùng cô gái khác thân thiết ở trong văn phòng.

“Con gái à! Kỳ thật con hiểu lầm Tập Phi.” Chung Di lau đi nước mắt trên mặt Phán Phán.

“Đúng vậy! Con gái nuôi à! Con hiểu lầm con trai ta!” Ngụy Cận cũng nhanh chóng vì con mình mà giải thích.

“Cái gì?”. Có điều gì mà cô không biết sao?

“Kỳ thật Tập Phi, nó.....”

Bốn người lớn đem chân tướng của việc xảy ra ở trong văn phòng giải thích rõ ràng với cô.

Nghe xong tất cả, Phán Phán giật mình im lặng, trong mắt hiện lên một tầng sương mờ.

Thì ra.....Tất cả đều là cô hiểu lầm.

Nhìn mặt của anh, cô phát hiện anh gầy đi rất nhiều.

Đều bởi vì cô, anh mới biến thành như vậy.

“Còn có, việc xảy ra hai năm trước, là Tập Phi cố ý làm như vậy.” Chung Di lên tiếng bổ sung.

Việc này là do mấy hôm trước Chung Di hỏi Tập Phi mới biết được.

“Cố ý?”. Phán Phán khó hiểu hỏi.

“Nó phải làm tổn thương con như vậy, là vì nó phát hiện ra nó đã yêu con.” Chung Di cười khẽ một tiếng nói.

“Cái gì?” Phán Phán cực kỳ kinh ngạc.

“Nó phát hiện người nó yêu lại là em gái nuôi của nó, nó không biết làm thế nào để đối mặt với chúng ta, lại sợ chuyện đó bị con chán ghét, nó liền lựa chọn làm tổn thương con, để con chán ghét nó.” Sở Dự Sinh nhìn về phía Diêm Tập Phi nói.

“Con trai ngốc của mẹ nuôi nghĩ rằng, làm như vậy có thể giải quyết chuyện đó.” Ngụy Cận lắc đầu thở dài nói.

“Cho nên nó dùng phương pháp ngu ngốc đó, muốn làm cho con giữ khoảng cách với nó, kỳ thật nó làm như vậy, chỉ là vì sợ chính bản thân nó không kiềm chế được tình cảm của nó đối với con.”

Nhìn con gái bộ dạng kinh hách, Chung Di vừa nói vừa vươn tay vuốt nhẹ cái mũi của Phán Phán.

Yêu cô? Tập Phi yêu cô, hơn nữa là từ hai năm trước anh đã yêu

cô? Không phải đang nằm mơ? Anh thật sự yêu cô.....

Trên mặt cô đỏ ửng, lòng cô như muốn bay lên.

Anh thật sự yêu cô. Haha.....

“Được rồi! Nếu mọi hiểu lầm đã được làm rõ, chúng ta cũng đừng ở mãi chỗ này, để cho hai bọn nó nghỉ ngơi tốt một chút, mà chúng ta cũng nên đi chuẩn bị hôn lễ là vừa rồi.” Diêm Kiến Phong và Ngụy Cận cao hứng cười tươi nói.

“Đừng có quyết định sớm như vậy, chúng ta còn chưa có đồng ý.” Sở Dự Sinh đột nhiên lên tiếng nói.

Này.....Con gái vừa mới trở lại bên cạnh, ông muốn con bé ở bên cạnh ông lâu hơn một chút, làm bạn với hai người già bọn ông.

“Ai da! Tôi nói này Dự Sinh, ông không phải là quá luyện con gái chứ! Xem tiểu Di kia, em ấy còn chưa phản đối nha!”

Bốn người lên vừa đi ra khỏi phòng bệnh vừa thảo luận.

“Ách.....Kỳ thật tôi cũng muốn để Phán Phán ở bên cạnh thêm một thời gian nữa, dù sao con bé cũng vừa mới trở về bên cạnh tôi, cho nên.....” Chung Di xấu hổ cúi đầu nói.

“Cái này.....Tôi sợ Tập Phi.....” Ngụy Cận lộ ra nét mặt lo lắng.

Bọn họ có thể chờ, bà chỉ sợ con trai bảo bối của bà không thể chờ nha!

“Đúng vậy đó, con tôi chờ lâu như vậy.....” Diêm Nghị Phong cũng vì con trai mình mà nói chuyện.

Cửa đóng lại, bên trong phòng bệnh Phán Phán lộ ra tươi cười.

Trở về nhà, cảm giác có người thân thật tốt.

Chuyển động thân mình, cô cố hết sức đi đến bên giường bệnh của Tập Phi. Vươn tay, tay bé nhỏ nhẹ nhàng xoa khuôn mặt anh.

Xem ra có chút tiêu tụy, nhưng cũng không làm giảm sức quyến rũ của anh.

“Thực xin lỗi, để anh đợi lâu như vậy, em đã trở về, không bao giờ rời anh đi nữa, không bao giờ nữa.....” Cô nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai anh.

Chờ anh tỉnh lại, cô muốn nói cho anh——

Cô cũng yêu anh.....

Cô tin tưởng, hạnh phúc của cô đã đến rồi.....

“Hừ! Thế nhưng lại không chết! Mạng của con nhỏ chết tiết đó đúng là tốt thật.” Trốn ở trong góc cầu thang của bệnh viện, Hồng Sâm phẫn hận nói.

Không nghĩ tới hắn trà trộn vào bệnh viện, thừa dịp không có ai ở bên cạnh Phán Phán, hắn đã tiêm vào cô một liều thuốc độc, mà vẫn không thể giết được Phán Phán.

“Coi như cô có số cẩu (chó)! Không sao, lần này không giết được cô, tôi tin rằng lần sau cô sẽ chết thôi!”

Vì do Phán Phán, mà hắn mới có kết cục giống như hôm nay, trên mặt Hồng Sâm lộ ra sát ý——

Một bóng người nhanh chóng lên vào phòng bệnh, ánh trăng mờ ảo phán chiếu lại con dao mà hắn lấy từ trong áo ra, trên mặt hắn lộ ra nụ cười làm người khác rét lạnh.

Hừ! Sự phòng bị của Diêm Tập Phi cũng chỉ có thể, còn tưởng sẽ rất nghiêm ngặt, không phải hắn có thể dễ dàng trà trộn vào đây hay sao!

Sớm biết như thế, hắn sẽ không để ý nhiều như vậy, mai phục lâu như vậy.

Nhìn bóng người mơ hồ trên giường, khoe miệng Hồng Sâm lộ ra nụ cười à ác.

“Lần trước là cô may mắn tránh được một kiếp, bắt quá bây giờ cô cũng sẽ không may mắn như vậy.”

Ngay lúc hắn giơ dao lên, sắp đâm vào người nằm trên giường——

“Không được nhúc nhích.”

Một khẩu súng lạng lẽ dí vào đầu hắn, một giọng nói lãnh khốc, vô tình vang lên bên tai hắn.

Hắn cũng sợ tới mức đứng im tại chỗ.

“Hồng Sâm, ông rốt cuộc đã xuất hiện. Tôi đã đợi rất lâu.”

“Mày.....Mày là ai?” Hắn cũng không nghĩ rằng lại có người ở đây, hắn hơi hơi quay về phía sau, muốn nhìn xem đó là ai.

Đột nhiên, đèn trong phòng bệnh được bật sáng, một đám người liền từ bên ngoài đi vô trong phòng.

“Người.....Các người?”. Người cầm súng dí vào đầu hắn thì ra là Diêm Tập Phi.

“Chúng tôi làm sao có thể ở đây? Phải không?” Diêm Tập Phi lạnh lùng giúp hắn nói tiếp.

”Vì muốn để ông lộ diện, không lừa ông

như vậy, ông có thể ngu ngốc mà rơi vào bẫy của chúng tôi sao?”.

“Làm sao có thể, tao rõ ràng đã thấy các ngươi rời đi!” Hồng Sâm vẫn không tin rằng kế hoạch của hắn bị thất bại, nhưng khi súng lục chạm vào đầu hắn, hắn thật sự sợ hãi nuốt nước miếng một cái.

“Vì để ông trúng kế, bọn tôi đã đi ra ngoài rồi quay trở lại ngay.” Sở Dụ Sinh đi đến chỗ Hồng Sâm.

“Đã lâu không gặp, Hồng Sâm.”

“Sở Dụ Sinh?” Hồng Sâm kinh ngạc nói.

“Không nghĩ tới ông cũng có ngày này!”

“Hừ! Nếu không phải tại mày, hai mươi năm trước, tao cũng sẽ không bị người ta đuổi giết, nếu không phải tại mày, tao cũng không cần phải chạy trốn như vậy, tất cả đều do mày!” Hồng Sâm oán giận Sở Dụ Sinh, hắn biến thành như thế này, tất cả đều là lỗi của người đang ông đang đứng trước mặt này.

“Cùng hắn ta nói nhiều như vậy làm gì? Tập Phi, cậu mau đi gọi điện cho cảnh sát đến bắt hắn đi đi!” Người nằm trên giường đột nhiên lên tiếng, khiến Hồng Sâm chấn động.

Như thế nào lại là giọng nói của đàn ông?

“Như thế nào? Hoảng sợ? Ông nhất định nghĩ rằng, người nằm trên giường là Phán Phán, như thế nào lại là một người đàn ông sao?”

Ngụy Minh Khải xóc chân lên, sau đó cười cười nhìn người đàn ông đang bị kinh hách.

Ngụy Minh Khải đứng lên, cướp lấy con dao trên tay Hồng Sâm.

“Hành tung của ông đã nằm trong tay của chúng tôi, không bắt ông, là vì đợi ông rơi vào bẫy của chúng tôi, ai biết chơi chưa đấy, ông đã nhanh như vậy mắc câu.”

“Phán Phán đã sớm được tôi đưa đến nơi an toàn, chẳng lẽ ông cho là, tôi sẽ để cô ấy gặp nguy hiểm sao? Hồng Sâm, ông đừng quá xem thường tôi.” Diêm Tập Phi cười nói.

“Mày.....Bọn mày.....Bọn mày dám bẫy tao.....” Hắn đột nhiên giơ tay lên, muốn cướp lấy khẩu súng trên tay Tập Phi.

Diêm Tập Phi lập tức lùi về phía sau, anh duỗi tay đâm một quyền vào mặt Hồng Sâm.

“Một quyền này là vì ngươi muốn làm tổn thương Phán Phán!” Hại cô ấy quên đi tôi.

Một quyền này của Diêm Tập Phi làm Hồng Sâm ngã xuống mặt đất, máu trong miệng tràn ra.

Anh kéo Hồng Sâm đứng lên, đâm vào bụng hắn thêm một cái.

“Đây là vì ông hạ độc Phán Phán, hại tính mạng của Phán Phán gặp nguy hiểm, làm tôi thiếu chút nữa mất đi cô ấy!”

“Một quyền này là vì ông khiến tôi thống khổ hai năm!”.

Hồng Sâm nằm dài trên mặt đất, Diêm Tập Phi tức giận lại lần nữa

đá ông ta thêm một cước.

“Tốt lắm! Con trai, đừng đánh nữa! Hắn ta đã bị con đánh đến bất tỉnh.”

Ngụy Cận không nghĩ tới con mình lại tàn nhẫn như vậy, ra tay nặng như vậy.

Tuy rằng bà cũng rất tức giận khi hắn ta hại Phán Phán thê thảm như vậy, nhưng người cũng đã trở lại rồi, những việc khác giao cho cảnh sát thôi!

“Đúng vậy! Mau dừng tay đi!” Chung Di cũng không nghĩ rằng con trai nuôi của bà lại đáng sợ như vậy. Nhờ vậy có thể thấy được, tình cảm sâu đậm của nó đối với con gái bà. Sau đó không lâu, cảnh sát đến mang người đàn ông đang bất tỉnh nằm trên mặt đất đi. Ông ta cả đời này chỉ có thể ở trong tù.

10. Chương 10

“Huhu.....Huhu.....Con gái của ba.....Ba mẹ thật sự luyến tiếc con.....Hix.....”. Sở Dự Sinh một phen nước mắt nước mũi, nhìn con gái đang ngồi trong phòng nghỉ của cô dâu.

“Ba, mẹ, con chỉ là từ nhà mình chuyển sang bên cạnh, hai người sao lại khóc thành như thế này vậy?”. Phán Phán bắt đầu nhìn ba mẹ đang ngồi trước mặt cô, không biết phải làm như thế nào.

Thật không biết phải làm sao, vì sao khi vừa nghe cô nói muốn kết hôn, ba mẹ khóc cho tới tận bây giờ, mấy ngày nay vẫn cứ khóc như vậy.

Hôm nay, Phán Phán trang điểm thanh lịch, mặc một bộ váy cưới trắng muốt, xinh đẹp.

Váy cưới này là do Tập Phi đặc biệt mời thiết kế riêng may cho cô, để cô mặc trong hôn lễ ngày hôm nay, toàn bộ trên thế giới chỉ có một cái! Nhìn váy cưới mặc trên người, Phán Phán lộ ra nụ cười ngọt ngào, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Hôm nay, cô rốt cục trở thành vợ của Tập Phi!

Nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, cô lại lập tức vui sướng nở nụ cười tươi.

Không nghĩ tới cô đã mang thai hai tháng.

Đây là đứa nhỏ của cô và Tập Phi. Điều này làm cô cảm thấy thật sự thỏa mãn.

Người thân, người yêu, con cái đều có, cô là người hạnh phúc nhất.

“Hu.....Con gái a! Chúng ta thương lượng một chút, con đừng kết hôn, đứa bé này ba và mẹ con sẽ giúp con chăm sóc nó.” Sở Dự Sinh không nghĩ rằng nhanh như vậy đem Phán Phán gả ra ngoài.

“Ba, ba đang nói gì vậy?”. Phán Phán quả thật không tin được lời đề nghị của ba cô.

“Đúng vậy đó! Ba con nói rất đúng!”

Không nghĩ tới rằng Chung Di cũng lên tiếng phụ họa theo.

Cô muốn ngắt đi nha, như thế nào mà mẹ cũng gật đầu tán thành lời đề nghị của ba.

“Con———”. Phán Phán đang muốn mở miệng nói, lại bị ngắt đi.

“Tôi nói hai này, hai người lại đang nói phương pháp buồn cười gì vậy!”

Diêm Kiến Phong đột nhiên mở cửa đi vào trong phòng nghỉ muốn cướp lấy người.

Vợ ông quả thật rất thông minh, muốn ông đến sớm coi chừng con dâu, bằng không chờ một chút nữa, con dâu của ông sẽ bị dẫn đi mất sao.

“Hừ! Con trai ông làm cho con gái tôi lớn bụng, hại tôi không muốn nó gả đi cũng không được, các người thật sự tốt lắm!”. Sở Dự Sinh không cam lòng lên ác, liếc nhìn vẻ mặt đắc ý của Diêm Kiến Phong.

“Ai da! Sao ông lại nói như thế?”. Diêm Kiến Phong không nhịn được đắc ý nói.

“Haha! Phán Phán, con gái ngoan! Con hôm nay thật sự rất xinh đẹp nha!”. Nhìn thấy con dâu của mình, Ngụy Cận từ phía sau đi tới, hai mắt bà sáng rực nhìn Phán Phán.

“Phán Phán.”

Lúc này, Diêm Tập Phi cũng đi vào bên trong.

Nhìn thấy cô vợ xinh đẹp của mình, không khỏi có chút ngây người.

Hôm nay, Diêm Tập Phi một thân tây trang trắng thuần, càng làm rõ sức quyến rũ của anh. Phán Phán đỏ mặt nhìn chăm chú vào anh.

Diêm Tập Phi chậm rãi đến gần cô, thấy cô thẹn thùng cúi đầu, anh nâng mặt cô lên, ở môi cô hôn thật mạnh.

“Em hôm nay đẹp quá.” Trong mắt anh mang theo nhu tình và vui sướng.

Không bao lâu nữa, cô thật sự hoàn toàn thuộc về anh.....

“Anh hôm nay cũng rất tuần tú.” Cô nâng mặt lên, thâm tình nhìn anh.

Hai người nhìn nhau, giống như quên đi hết mọi thứ xung quanh.

“Này.....Xin hỏi.....Tôi có thể hay không hôn cô dâu?” Tráng Sĩ Đức đi theo phía sau, đột nhiên không biết sống chết lên tiếng yêu cầu.

“Không được!”

Diêm Tập phi còn chưa nói, bốn người lớn bên cạnh đã thay anh từ chối, thuận tiện tặng cho Sĩ Đức một ánh mắt cảnh cáo.

“Vì sao?” Anh không sợ chết lại hỏi.

“Ngu ngốc!” Ngụy Minh Khải ở một bên cười nhạo, cũng tặng cho Sĩ Đức một ánh mắt lạnh.

“Anh có hay không nói cho em biết, anh rất yêu em và đứa con bảo bối của chúng ta?”

Không để ý mọi người ở bên cạnh cười đùa, Diêm Tập Phi nhẹ nhàng nói lời yêu thương, xoa nhẹ hai má cô, trên mặt anh tràn đầy tươi cười hạnh phúc.

“Hôm nay còn chưa có.” Phán Phán lắc đầu.

“Anh yêu em, cũng rất yêu con của chúng ta.” Nâng mặt cô lên, anh lại một lần nữa hôn cô, một nụ hôn thật sâu.

“Em cũng yêu anh, và hai đứa sinh đôi trong bụng.”

“Sinh đôi?”

Cô mỉm cười nhìn biểu tình giật mình của anh, gật gật đầu.

Anh hưng phấn hôn lên mặt cô.

“Huhu! Con gái của ba.....” Sở Dự Sinh tan nát cõi lòng đứng một bên, nhìn con gái mình bị ăn đậu hũ.

Huhu.....Ông còn chưa muốn làm ông ngoại!

*****Hoàn*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-gay-phien-toai>